

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

2 MEI 1935 - No. 17

LOSSE NUMMERS 15 CEN

IN DIT NIJMMER. BIJ WILLEM MENGEI BERG'S IJUBILEUM

Een jaar voor den Wereldoorlog . . . De ex-keizer van Duitsland, Wilhelm II, verlaat met zijn neef koning George V het paleis van Potsdam, ten einde een troepenrevue ter eere van zijn gast bij te wonen.

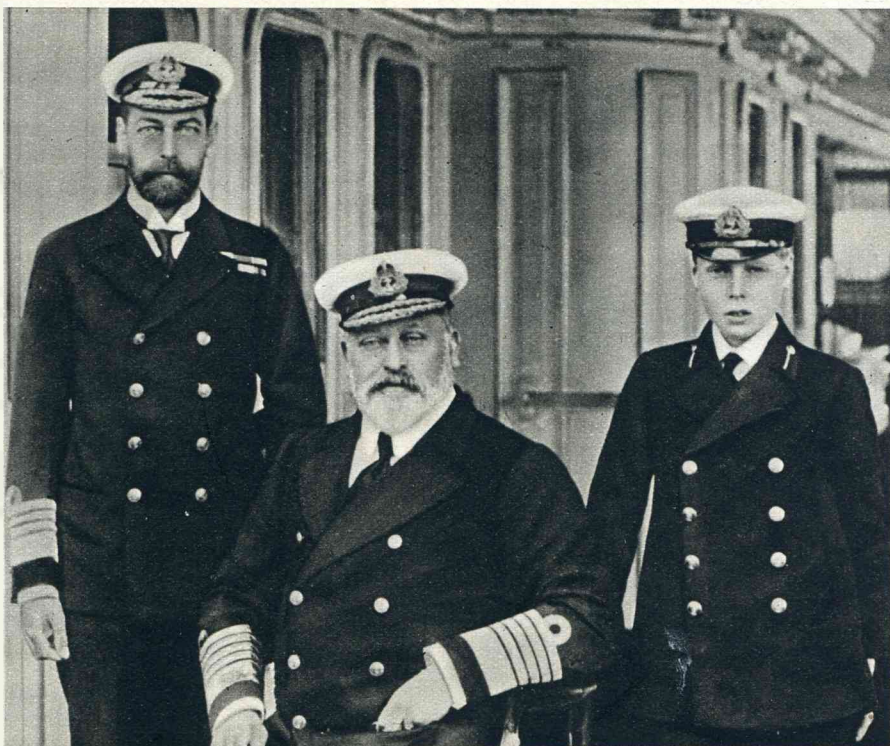
HET ZILVEREN JUBILEUM VAN KONING GEORGE V

KONING Georg V, wiens vijftienvigjarig regeringsjubileum geheel het Britsche Imperium op 6 Mei vieren zal, is een der monarchen, wier levenswijze niet door schokkende gebeurtenissen of ingrijpende daden het gemoed van hun volk sterk in beroering brengt, doch die door hun rustige beminlijkheid zoo sterk in de harten hunner onderdanen leven.

Eens was hij de sailor prince, de prinselijke zee-officier, lang geleden, toen zijn oudere broeder, prins Albert Victor, nog leefde, doch toen deze oudste zoon van den lateren koning Eduard VII, welke in die dagen nog Prins van Wales was, overleed, zag hij zich in 1892 als toekomstig erfgenaam van den troon genoodzaakt ontslag te nemen als commandant van het oorlogsschip „Melampus” en zijn maritieme werkzaamheden aanmerkelijk in te krimpen.

Een groote dag zoowel voor het vorstenhuis als voor het Britsche Rijk was de 23e Juni 1894, toen zijn gade, prinses Mary van Teck, hem een jaar na hun huwelijk een zoon schonk, Eduard Albert, den huidige Prins van Wales. Door drie geslachten immers zag toen koningin Victoria de erfopvolging van haar Huis verzekerd, een historisch feit, zooals er slechts weinige in de geschiedenis aan te wijzen zijn.

Na het overlijden zijner grootmoeder, koningin Victoria in 1901, maakte hij, die als marine-officier reeds de geheele wereld rondgereisd had, thans als

Drie generaties van het Engelsche koningshuis in marine-uniform. Links de tegenwoordige koning als Prins van Wales, in het midden zijn vader, wijlen koning Eduard VII, en rechts diens kleinzoon, de tegenwoordige Prins van Wales. Zij werden alle drie aanvankelijk bij de vloot opgeleid.

Prins van Wales met zijn gade een reis naar Australië, Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika en Canada, een reis waarop het hun zoo wonderwel gelukte de banden van saamhoorigheid tusschen het Moederland en zijn koloniën nog nauwer aan te halen. En in dezen zijn de telgen van het Engelsche vorstenhuis waarlijk meesters, getuige nog ten huidigen dage de zonen van koning George.

Op 6 Mei 1910 overleed koning Eduard VII en aanvaardde George de regeering en het is de vijf-entwintigste verjaring dezer regeeringsaanvaarding, welke het Britsche Rijk thans vieren zal.

De kroning volgde eerst ongeveer 'n jaar later op 22 Juni 1911 in de Westminster Abdij, terwijl Britsch-Indië den monarch bij gelegenheid van diens reis naar Indië op 12 December 1911 te Delhi tot keizer kroonde.

Slechts luttele jaren later zou koning George zijn rijk betrokken zien in de grootste catastrofe, die de menschheid tot nog toe gekend heeft.

Een getrouwe dienaar van zijn land heeft hij zich toen getoond, in die donkere jaren tusschen Augustus 1914 en November 1918, een zorgelijke periode voor den koning, waarin hij verscheidene malen het front en de vloot bezocht.

In 1917, den 17en Juli, nam hij het besluit alle

Een aardige opname uit het jaar 1918. Ter gelegenheid van een bezoek aan het industrieelcentrum te Sunderland houdt de koning een praatje met het jongste lid van het fabriekspersoneel. Is het gezicht, waarmee de kleine baas zijn koning aanziet, niet kostelijk?

Na hun huwelijk in 1893 brachten koning George en koningin Mary, toen nog hertog en hertogin van York, hunne wittebroodsweken op het eiland Wight door. Bij die gelegenheid werd deze opname gemaakt van het jonge paar met koningin Victoria.

Duitsche titels voor hem en zijn familie af te schaffen en het is sinds dien datum, dat het Koninklijke Huis van Groot-Brittannië en Ierland niet meer het Huis van Saksen-Koburg-Gotha doch het Huis van Windsor heet.

Het Engelsche volk, in welks gemoed de monarchistische idee zoo diep verankerd ligt, al moge hiervan dan ook naar buiten bij oppervlakkige beschouwing niet veel blijken, heeft in de laatste maanden van 1928, toen koning George geruimen tijd zeer ernstig ziek terneer lag, plotseling met eenige verwondering beseft hoe na de eenigszins timide en teruggetrokken koning het aan het hart ligt. En groot was het gevoel van dankbaarheid en de jubel, toen de vorst na maanden van zorg eindelijk weer geheel hersteld bleek.

Thans maakt het Britsche Rijk zich op, om te herdenken, dat zijn koning voor vijf en twintig jaar de regeering aanvaardde en tevens om hem er dank voor te betuigen, dat hij gedurende een kwart eeuw als een goed vorst regeerde over en te midden van zijn volk, in dagen van zonneschijn en in tijden van zorg.

En het zal hem toezingen: „God save our gracious king!” God behoede onzen vroeden koning!

Schooner dank kan een heerscher niet worden gebracht.

Voor vijftig jaar. Een opname uit het jaar 1912, gemaakt ter gelegenheid van de plechtige kroning te Delhi op 12 Dec. Het Engelsche koningspaar in vol ornaat als keizer en keizerin van Indië.

In 1914, kort voor het uitbreken van den Wereldbrand, brachten koning George en koningin Mary een bezoek te Parijs aan den toenmaligen president van Frankrijk Mr. Poincaré. Het oogenblik waarop de Fransche president met koningin Mary en koning George met mevrouw Poincaré het Britsche gezantschapsgebouw te Parijs verlaten.

Rechts: In 1920 kon een fotograaf dit moment vastleggen, waarop het rijtuig, waarin de koning met den hertog van Gloucester een rijtoer maakte, door een zigeuner werd gevolgd.

DE ZENUWPROEF

door *NICK FAINE*

TOEN kapitein Simon van de Sea-lark, wiens schip met zuidvruchten en parelmoer geladen was, naar zijn boot wilde terugkeeren, hield Arnold Harwood hem terug.

„We zouden graag nog wat van u gedaan willen hebben!”

„Zóó, en wat is dat?”

Arnold Harwood keek nu vragend naar den ander, die aan de tegenovergestelde zijde van de houten tafel zat.

„Wil jij 't zeggen, Bulley, of zal ik 't doen?” vroeg hij.

„Doe jij 't maar,” antwoordde de man, die als Bulley aangesproken was. Het was een dikke, kleine man met vuurrood haar, die zijn bijnaam van „Bull” alle eer aandeed.

„Nou dan, we hebben je nodig,” vervolgde hij; „om een beslissing over iets te nemen, waarvoor we zelf niet in staat zijn. Kijk, ik was hier 't eerste op dit eiland — en volgens de ongeschreven wet der Stille Zuidzee beschouw ik dit eiland als het mijne. Ik heb ontdekt, dat de inlanders hier parelmoer hadden, ik heb hun aangeraden dit voor mij te verzamelen. Ik ben het ook geweest, die u verzocht heb, hier handel te drijven en de goederen te komen halen.”

„Dat is heel juist!” knikte de schipper bevestigend. „Ga verder!”

„Welnu,” vervolgde Arnold Harwood, „ik was hier nauwelijks een maand, toen Bulley plotseling kwam opduiken. Waar hij vandaan kwam, wie hij was, wat hij verlangde — dat weet ik nu nog evenmin als toen. Hij kwam midden in den nacht in een kano van de inlanders aan. Ik ken zelfs nu nog zijn naam niet. Maar dat alles zou me niets kunnen schelen, als hij me er maar niet trachtte uit te boren en me van m'n eigen eiland wilde gooien.”

„Hoe dan?” vroeg de schipper.

„Hij probeert 't parelmoer hooger op te koopen dan ik doe en tracht me zodoende te ruïneren.

Dat is dan ook de reden waarom wij samen tot de conclusie zijn gekomen, dat een van ons vertrekken moet.”

„De kwestie is nu alleen maar,” kwam de roode dikkerd nijdig tusschenbeide, „wie van ons den aftocht blaast.”

„Ik begrijp het,” zei kapitein Simon, terwijl hij nadenkend met z'n hand langs z'n kin wreef. „Nu verlangen jullie van mij, dat ik beslissen zal, wie er gaat en wie er blijft?”

„Juist!” zei hem Harwood. „Voor twee handelaren is hier niet genoeg parelmoer en zuidvruchten, daarvoor is het eiland te klein. Als we samen hier blijven, beteekent dit voor ons beiden een groot verlies...”

„Maar waarom moet ik vertrekken?” vroeg Bulley nijdig.

„Omdat jij 't laatste gekomen bent. U ziet dus, kapitein Simon, hoe de zaken hier staan. Ik kon hem doodslaan, als ik het wilde,” zei de groote, robuuste Arnold Harwood, terwijl hij minachtend naar den kleinen, dikken Bulley keek, „maar dat zou niet eerlijk zijn. Vechten kan ik met hem niet om mijn recht. We moeten er dus iets anders op bedenken!”

De kapitein krabde zich eens achter zijn oor.

„Ik vind jouw handelwijze fideel,” zei hij goedkeurend. „Dus — moet ik iets bedenken?”

„Juist en hij, die verliest, gaat gelijk met u mee op de Sea-lark, zodra de uitslag beslist is,” vervolgde Arnold Harwood.

„Ja, dat is uitstekend. Maar verduiveld, wat valt er te bedenken. Feitelijk komt alles op kracht aan: loopen, zwemmen, boksen, vechten —”

„Koelbloedigheid dan,” opperde Arnold.

„Uitstekend!” zei de schipper opspringend. „Jij hebt 't gevonden. „Koelbloedigheid,” dat is 't! Nou, Bull, ben je van plan je zenuwen tegen die van Harwood te meten?”

„Goed, ik ben bereid!” zei de Bull stoutmoedig.

„Uitstekend! Ik geef jullie beiden mijn woord van eer, dat ik een uiterst eerlijke proef zal afnemen!”

„Maar hoe stelt u zich dat voor?” vroeg Harwood.

„Daar heb ik nog niet over gedacht,” zei de zeeman. „Maar vinden jullie goed dat ik daar vanavond over nadenk?”

„Natuurlijk, nietwaar, Bulley, we zijn al erg blij, dat u onze scheidsrechter wilt zijn. Denkt u maar een zware proef uit. Er hangt veel van den uitslag af, en 't zou ons hinderen, als we voor een of andere kleinigheid 't eiland moesten verlaten.”

„'t Komt in orde, jongelui!” zei de kapitein, terwijl hij aanstalten maakte om te vertrekken. „Ik heb aan boord een Maleier, die bekend staat als „de man zonder zenuwen” — en met hem zal ik eens gaan praten. Morgenochtend kom ik terug en ik ben er zeker van, er dan iets op gevonden te hebben. Goedendag samen!”

Den anderen morgen tien uur stond kapitein Simon bij de bungalow van Harwood. De twee mannen zaten reeds op hem te wachten.

„Morgen, jongelui! Ik heb er iets op gevonden, hoor! Mijn Maleier komt aanstonds met den derden acteur in 't drama.”

Hij keek het vertrek eens rond.

„Is dit de grootste tafel die u hebt?” vroeg hij.

„Buiten, onder de veranda, staat een grootere, dat is mijn toonbank.”

„Uitstekend. Willen jullie die dan hier in de kamer zetten, alsmede een paar stoelen?”

Aan elk einde van de tafel plaatste de kapitein een stoel. Vervolgens brak hij eenige lucifers door, en hield de koppen naar hen toe. „Wie den langsten lucifer trekt gaat op den rechtschen stoel zitten.”

Bull won.

„Welnu,” zei de schipper, „blijven jullie er nog bij, dat degene, die verliest, vanmiddag gelijk met mij afreist?”

De beide mannen knikten bevestigend.

„Goed, dan zal ik den Maleier binnenroepen.”

Enkele oogenblikken later trad deze binnen, plaatste een zak op de tafel en na het koord losgemaakt te hebben, keerde hij den zak precies in het midden van de tafel om.

„Groote hemel!” riep de Bull verschrikt uit, terwijl hij van zijn stoel opstond en tegen den muur bleef staan.

„Het plan is nu als volgt,” legde de schipper uit, die niet de minste notitie van den dikken man nam. „Jullie gaan allebei op je stoelen aan de tafel zitten en blijven daar zitten totdat de slang bewegingen gaat maken, waarvan jullie bang worden, dan kan men „dood 'm” roepen en op datzelfde oogenblik zal de Maleier de slang doden. Momenteel is de slang nog eenigszins duizelig van het heen en weer slingeren in den zak — maar als ze bijkomt, zal het beest zich gaan bewegen. Het kan den eenen kant op gaan of den anderen, maar degene die het eerst „dood 'm” roept, is de man die vanmiddag met mij mee zeilt. Die heeft eerlijk verloren. Begrepen?”

Het was duidelijk te zien, dat de beide mannen zich moed inspraken, toen ze ieder aan een einde van de tafel tegenover elkaar plaats namen.

De stilte werd nu voelbaar. De slang had zich tot nu toe nog niet bewogen, en lag nog steeds als een akelige, glibberige, opgerolde massa precies zooals ze uit den zak gekomen was. Zij had ongeveer de dikte van een normalen arm, en terwijl zich op haar rug verschillende kleuren vertoonden, zooals groen, blauw en geel, zag Bull tot zijn verwondering dat de buik zuiver wit was. Tot zijn groote opluchting bemerkte hij eveneens dat het dier met z'n kop naar Harwood gekeerd lag. Als de slang het eerst naar Harwood zou gaan, bestond er groote kans, dat hij, Bulley, winnen zou. Alleen, hoe lang zou Arnold het uithouden? Dat was de vraag.

„Ah!” Beide mannen slaakten tegelijk een kreet van schrik. De slang had zich nu eenigszins opgericht en de Maleier stond gereed met een ijzeren karwats.

„Denk erom,” riep de kapitein; „wie van jullie het eerste opstaat of „dood 'm” roept, heeft verloren!” Hij herhaalde nog eens deze waarschuwing, toen de dikke man een luiden gil slaakte.

„Jullie twee handen op tafel,” commandeerde de schipper, „plat op tafel, dat is eerlijk.”

Het scheen de beide mannen uren toe, dat ze bij de tafel zaten met de slang tusschen hen in. Geen oogenblik durfde Bulley z'n oogen van het beest af te wenden. Hij begon zich ten laatste verwonderd af te vragen, hoe het zijn zou als hij gebeten werd.

Langzaam kwam er beweging in de glibberige massa. De slang scheen zich uit te rekken, en kwam

met z'n kop op Bulley af. Het bloed scheen stil te staan in z'n aderen. Nog slechts enkele centimeters was het afzichtelijke dier van z'n handen verwijderd. Bulley's hart klopte in z'n keel. Als hij in staat was geweest om „dood 'm” te zeggen, had hij het vast gedaan, maar z'n tong leek van angst vast te zitten. Hij trilde als een espenblad, toen hij den akeligen kop van de slang langs z'n arm voelde schuiven.

„Kijk naar z'n giftanden!” hoorde hij Harwood sarcastisch opmerken.

„Houd je mond, Harwood!” donderde de kapitein. „Als je nog wat zegt, verlies je!”

En op dat oogenblik draaide de slang zich om, waarschijnlijk door het geluid van de stemmen.

De Maleier volgde opmerkzaam elke beweging.

Minuten gingen voorbij. Eerst scheen het of de slang den grond wilde zoeken, daarop schuurde ze recht over de tafel, in de richting van Harwood's handen. Maar nauwelijks had ze deze geraakt of ze trok weer terug.

Bulley werd een merkbaar schudden der tafel gewaar en toen hij naar Harwood's handen keek, zag hij, dat de groote man zich met alle krachtsinspanning aan het tafelblad vastklemde.

De slang siste nu en z'n zwarte, dunne tong bewoog zich snel heen en weer. Doch het was nog meer de verandering, die er met Harwood had plaats gegrepen, die den dikkerd verwonderde. De man zat daar als gehyponotiseerd. Hij hoorde z'n hijgende ademhaling en z'n oogen schenen glazig te worden. Bulley waande zich reeds overwinnaar. Harwood had ontzettend gebluft. Nu het zijn beurt was, dat hij met dat doodelijke reptiel geconfronteerd werd, leek hij bijna bewusteloos van schrik. Bulley kon wel juichen. Daar zat Arnold Harwood, dikke zweetdruppels palden op z'n voorhoofd. En toen de Bull

naar de slang keek, wist hij — zoo zeker als iets — dat wanneer de Maleier niet direct handelend zou optreden, Harwood ten doode was opgeschreven.

Eensklaps richtte de slang zich al hooger en hooger op, totdat zij op dezelfde hoogte was als Harwood's keel. Met innerlijke vreugde zag Bulley, dat het dier blijkbaar de bedoeling had z'n tanden in Harwood's keel te zetten, daar deze geen boord droeg en van z'n overhemd de twee eerste knopen open droeg. Hij zag den Maleier iets vooroverbuigen als wachtte deze op het woord: „Dood 'm.” Doch Bulley zag dat Harwood als versteend was van angst en nooit bij machte zou zijn dat woord te uiten. Eensklaps scheen de slang zich weer te bedenken. Langzaam zakte ze weer op tafel terug en keerde zich met den kop weer naar Bulley.

Een angstschreeuw kwam er van de lippen van den dikken man. Hij was niet meer in staat dezelfde vreeselijke oogenblikken nogmaals door te maken. Wat kwam 't eiland er op aan, als zijn leven er mede gemoeid was?

En eigenlijk was 't toch van Harwood. „Dood 'm”, gilte hij opeens. „Dood 'm.”

„Dat is dat!” viel de stem van kapitein Simon in, toen de Maleier met een slag van de ijzeren zweep den kop van het reptiel verpletterd had.

Terwijl de Bull sidderend van z'n stoel opstond zei hij: „Je hebt 't gewonnen, Harwood!”

„Gefeliciteerd, Harwood,” zei de kapitein. „Je hebt het eerlijk gewonnen, kerel. Zullen we er een glaasje op drinken?”

„Uitstekend,” zei Harwood, die langzaam weer wat bijkwam.

„Ik ga m'n boeltje maar pakken,” mompelde Bulley nijdig. „Hoe laat gaan we weg?”

Een uur later staarde Harwood vanaf de veranda de Sea-lark na. Men zou verwacht hebben, dat hij na deze overwinning meer dan voldaan was. Aan z'n gezicht te oordeelen scheen hij echter zeer terneergeslagen te zijn. Hij kon het idee niet goed van zich afzetten, dat hij door z'n kennis van slangen tegenover den onwetenden Bulley misschien niet eerlijk gehandeld had. Hij wilde zich juist naar binnen begeven, toen hij een angstkreet hoorde.

„Wat is er?” riep hij uit.

„Slang!” klonk het in doodsangst.

„Maar zij is dood!” riep Harwood terug. „Quito,” vervolgde hij nu tot den zwarten inlander, die huiverend binnenkwam; „wat is dat voor onzin? Je kijkt ook niet goed uit. Zelfs als het beest nog leefde is het nog ongevaarlijk. Dat heb je mij tenminste zó geleerd.”

„Ongevaarlijk?” De jongen staarde hem aan. Hij keek opnieuw naar de deur, waar de slang dood op de steenen lag. „Zij is niet ongevaarlijk. Zij je direct doodt. Zij de gevaarlijkste slang op het eiland!”

„Maar — ze heeft toch een witten buik,” zei Harwood eindelijk. „En je leerde me zelf dat slangen met een witten buik ongevaarlijk zijn.”

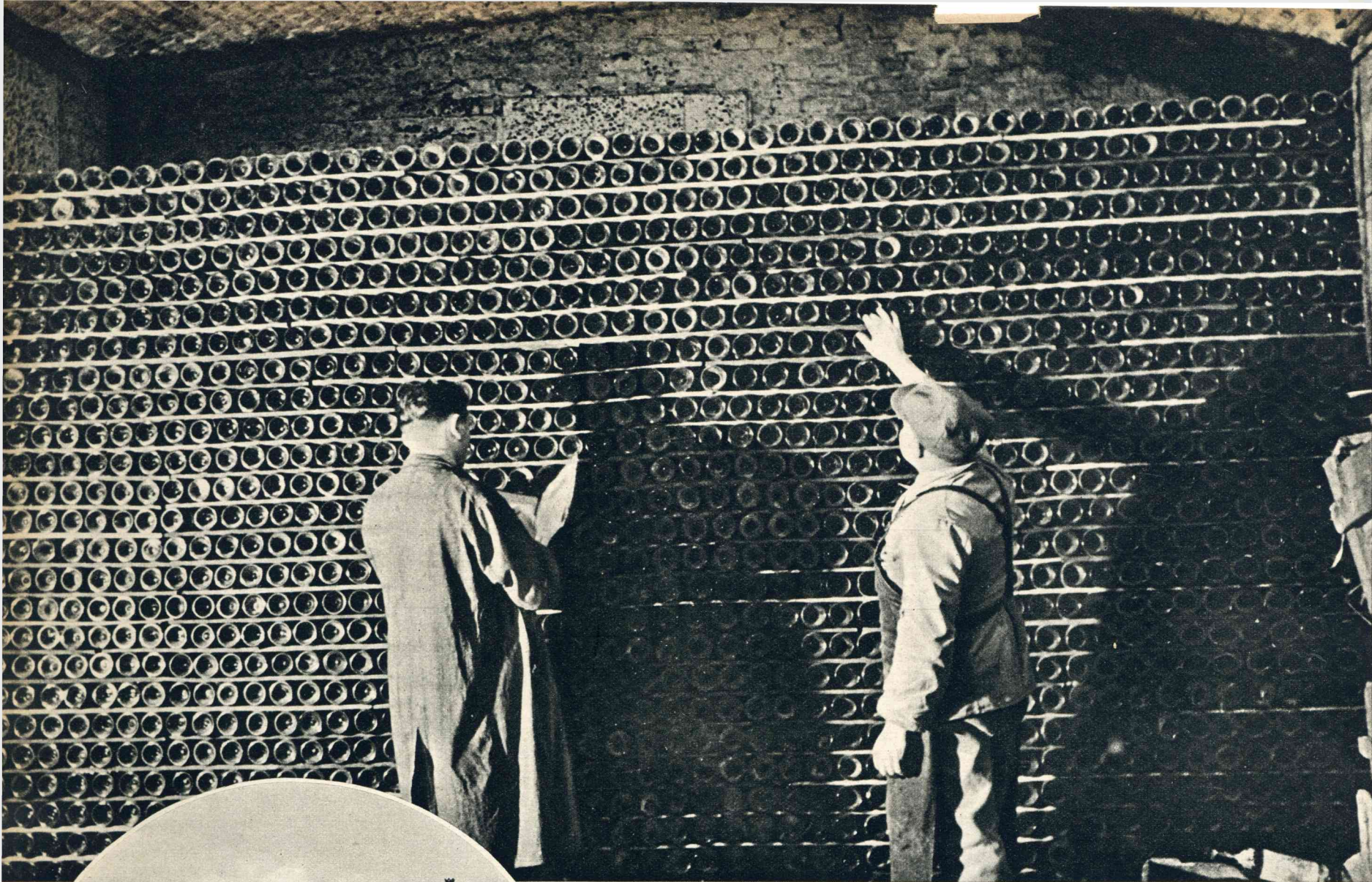
Quito schudde z'n hoofd.

„U — u vergis. Ik zei, witte buik met zwarte vlekken van onderen niet gevaarlijk. Maar deze zijn doodelijk.”

Met een huivering schopte Harwood het beest de veranda af, 't zand in.

„Doodelijk?” zei hij ontsteld. „Boodelijk? Alleen de zekerheid dat het dier ongevaarlijk was, heeft me de kracht gegeven, die ontzettende oogenblikken door te maken. Als ik geweten had, dat het beest doodelijk.... Gooi dat ding direct mijlen ver weg. Quito,” zei hij met een huivering.

Het tellen van de duizenden flesschen wijn in de lange rekken is een secuur werkje.

De markt te Maas-richt, waaronder de wijn-kelders zich uitstrekken.

C. Nypels:

WIJNKELDERS

onder de Markt van Maastricht

opslagplaatsen zijn te *Maastricht* te vinden, waar het meerendeel der wijnen, die Nederland consumeert, een wijle naar gebod van eigen aard vertoeft heeft.

Het groote Marktpllein, rondom het grootsche stadhuis van Pieter Post, een leerling van den bouwer van het Paleis op den Dam te Amsterdam, is de waardige kroon van één groot en uitgebreid complex van kelders, die zich, ondergronds natuurlijk, nog ver uitstrekken onder de belendende zijstraten.

Het was een prille voorjaarsdag, toen wij, eenige jaren geleden, in gezelschap van den Vlaamschen schrijver *Felix Timmermans* en talrijke andere Pallieters, den eigenaar van deze schatkamers ontmoetten en tegen 't middernachtelijk uur op vriendelijke uitnoodiging ons onder de gewelven begaven.

De Maastrichtsche kelders zijn een doolhof voor den oningewijde, waaruit het

moeilijk zou zijn te geraken, ook zonder eenig matig, middelmatig of overmatig gebruik van het alom aanwezige, buiten de hulpvaardige aanwijzingen van een gids. Hoe zijn deze kelders gegroeid? Vermoedelijk uit een bescheiden keldertje, dat bij uitbreiding der onderneming behoefte gevoelde aan een naturigen kelder en deze weer aan 'n anderen, telkens met mogelijkheden aan de vier zijden. Hierdoor is een romantisch geheel ontstaan, dat een oogenschijnlijk warnet biedt van gangen en ruïn-

IEDERE kelder kan, jammer genoeg, nog geen wijnkelder zijn. Er zijn meerdere redenen, die zulks bemoeilijken of zelfs beletten. Redenen van allerlei aard, die te melancholisch stemmen om hier een opsomming te vinden. Er is echter één omstandigheid van volslagen fatalen aard, waarbij iedere mistroostigheid achterwege kan blijven en dat is de bodemgesteldheid. Deze immers is van nature gunstig voor het eene en ongunstig voor het andere en biedt voor- en nadeelen, waarmede de bovengrondsche bewoner nu eenmaal rekening moet houden. De natuurlijke, goede eigenschappen buit hij gemeenlijk ten eigen voordeel volledig uit en tegen de kwade verweert hij zich zoo ver zijn krachten dit toelaten.

Er is een tijd geweest — nog niet zoo heel lang geleden — dat in ons eigen Zuid-Limburg „wijn” geplant werd. Mogelijk kan dit wederom geschieden; als tegenwicht van het overvloedige zwarte goud, dat er gedolven wordt, zou eenig goud in flesschen wellicht waardeering kunnen vinden.

Voorhands is wijn een product van vreemden bodem en om den overgang naar grage noordelijker oorden niet al te schielijk te maken, bezit Zuid-Limburg kelders, die voortreffelijke woonoorden voor vaten en flesschen gebleken zijn. De grootste

De wijn wordt door de knechten vanuit de vaten in de fusten overgetapt.

ten in iedere denkbare afmeting. Van lage, smalle kelders gaat men langs houten loopplanken naar op hoger of lager niveau gelegen ruimten, die weidsch en breed zijn. Een tocht vol verrassingen, die de eigenaardige kelderstijl en de kunstmatige verlichting nog onderstreept. De temperatuur is er vrijwel gelijkmatig in zomer en in winter, zooals een goeden kelder betaamt, zoodat het er in warme dagen koel en bij barre kou buiten, genoeglijk warm is. Eenmaal opgenomen in dezen geenszins te vreezen schoot der aarde, dan is men gauw het bovengrondsch seizoen vergeten. Want alle beschikbare ruimten zijn ingenomen met eerbiedwekkende vaten, en alle wanden zijn mozaïeken van glaswerk, vol van beloften.

Men zal u wondere bijzonderheden verhalen van al dit in tonnen en flesschen beslotene, herkomst en jaartal, van streek en smaak, en de welluidendste

namen zullen u vloeibaar gegoten worden in een gul geboden glas. Terwijl het oor geboeid luistert, zal het oog den schoonen schijn waardeeren en de neus zal keurend krullen als de vinger-toppen het koele vocht door den glaswand eer bewijzen en dan hebbende smaak, die smaak heeft.

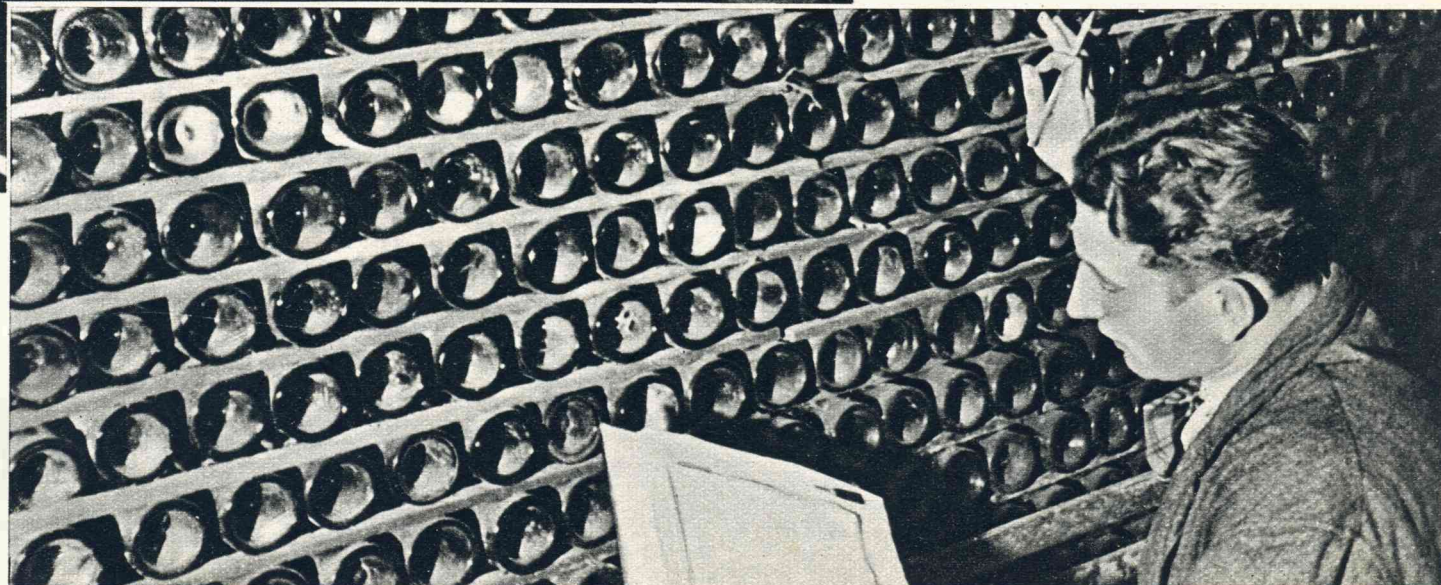
Het is verheugend, dat Nederland ergens goed humeur in voorraad heeft liggen in zoodanige hoeveelheden, dat

De kelders zijn een warnet van gangen en ruimten in iedere denkbare afmeting.

Een spookachtig belicht hoekje van den kelder, waar het edele vocht door kenners en bezoekers geproefd wordt.

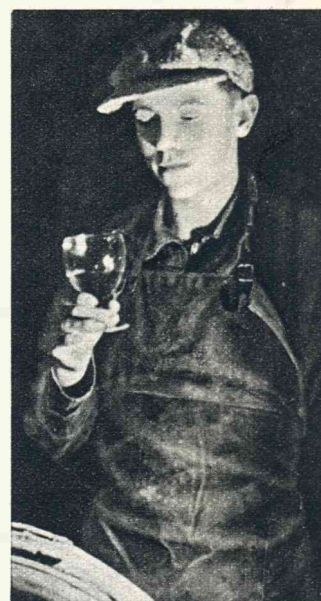
Een magazijnbediende telt de flesschen Bourgogne, die in groote rekken liggen opgeslagen.

hier geen tekort dreigt. „Sauter's Wijnkelder” staat simpel in den telefoongids vermeld. Maar wie den vollen klank van deze woorden heeft mogen beseffen, zal gaarne onderschrijven, waartoe Timmermans eens begeesterd werd: „In Maastricht ligt in een kelder, te groot voor patatten en selderie, de wijn, de edele wijn te zingen, in de stilte, den donkeren en de kilte. Hoort hun mystiek muziek in flesschen en in tonnen.

't Gevangen licht van zomerzonnen! 't Is poëzie, het is gebed, het is louter geluk, en den dirigent is Mr. Sauter! En hij schonk ons daar de wijn, lijk er geen tweede kan zijn! Een Moezel! lijk de harp van David, die gesmolten in de flesschen zit!”

Danknu aan den dirigent Sauter, voor z'n uitnemendegastvrijheid, met den wensch, dat zijn gebottelde melodien alle tijdig moge zingen in hollandsche kelen, om weer plaats te maken voor volgende hymnen. Tot in lengte van jaren....

Ter gelegenheid van ons bezoek dronken de knechten een glaasje mee.

SNEL BESLUIT

door PHIL HOLSTER

DIG Rosslyn voelde zich over zijn grens heen — hij nam 't niet meer; hij gaf 't op; hij ging. Het was zeer de vraag, of hij 't elders beter maken zou dan in New York; maar slechter kon 't hem niet gaan. Elders gaven ze nog altijd geld voor een mensch, voor een leven; in 't Vreemdelingen-legioen... of desnoods op den Balkan, waar allicht weer gauw gevochten moest worden, of in een Afrikaansche koortsstreek. In New York was hij niemand iets waard. Hij had 't driehonderd maal bewezen gezien.

Driehonderd was zijn grensgetal geweest.

Toen hij zijn ontslag kreeg, zes weken geleden, had hij zich nogal koel gevoeld van binnen. Er liepen een massa menschen leeg, ja, maar hij had 't gebolwerkt tot nu toe, vrij aardig verdiend zelfs — en hij zou 't wel wéér bolwerken. Als je je hersens en je handen bij elkaar had, was er altijd iets te doen, altijd een boterham te halen. Hij had een spaarpot, hij kon 't wel een poosje uitzingen. „De kranten staan vol advertenties,” zei hij. „Ik ga aan 't zoeken en aan 't solliciteeren, desnoods driehonderd maal. Als 't den eersten keer niet lukt, is 't de honderdste of de tweehonderdste wel.”

Zóó vaak had hij gedacht: Ik solliciteer desnoods driehonderd maal, dat hij zich had benieuwd, of 't wel noodig zou zijn, zóó vaak; dat 't hem een leuk stukje spanning was geworden: de hoeveelste sollicitatie zou ráák zijn? Hij had naar ieder beschikbaar baantje gedongen, zindelijk of smerig, goed of slecht betaald. En hij was gaan tellen. De eerste week had hij vijftig brieven verzonden en achttien bezoeken afgelegd; de tweede week nog meer; de volgende weken minder.

Hij slaagde nergens. Hij ving bot, of moest zelfs zijn kleine kapitaaltje met hand en tand verdedigen tegen fraaie voorwendsels. En nu, na zes weken, had hij driehonderd maal gesolliciteerd — en driehonderd maal vruchteloos; driehonderd maal 'n afwijzend antwoord, of géén antwoord.

En toen was 't plotseling binnen in hem neergelagen. Driehonderd maal... dat had hij aangedurfd, en nu voelde hij opeens, dat 't genoeg was; zijn grens. Hij kon zoo doorgaan, zijn laatste handje dollars óók opteren, en dan in de rij gaan staan om een nap soep. Dat dééd hij niet. Dan maar ergens anders probeeren, ver van die duivelsche stad. Hij telde zijn geld na, en zag, dat 't nog genoeg was om naar Europa te komen. Europa was óók armoed; maar als je alles wou, je nek wagen desnoods...

Hij had maar weinig tijd noodig gehad, om zijn besluit te nemen. 't Gaf tòch niets. Hij stond op honderd sollicitatielijsten... allemaal kluitjes in 't riet. Hij had den vorigen avond nog vier brieven geschreven... allemaal slagen in delucht. Hij ging. In een uur tijds had hij een schip uitgezocht — den volgenden dag vertrok er een — en passage genomen.

Hij was aan boord. Zijn twee handkoffers stonden in zijn hut, en zelf stond hij aan dek, en hij keek naar de stad, die hem behandeld had als een coquette vrouw, eerst gelokt en geveleid en toen afgestooten. Hij keek naar de torens van cement, blauwend in het ochtendlicht, en hij keek naar de meeuwen, die boven en om het schip doolden, en hij was blij, dat hij wegwam; dat hij straks op wijd water zou zijn, ver van die stad. Of liever... hij wist niet, of hij blij was; je rukte je tenslotte toch los, er scheurde iets af... Nee, hij was niet blij. Hij voelde zich wanhopig eenzaam en gedrukt. Hij had héél even zin, om terug te gaan... dan maar in de rij te gaan staan om een nap soep...

Maar als een man een besluit heeft genomen, laat hij er zich niet van afbrengen door een gevoel. Dig Rosslyn bleef aan boord van het schip, dat zijn koers hield... naar rijker ervaring, maar ook naar gevaar...

En de brievenbesteller liet een brief glijden in de bus van zijn voormalig pension, een brief met een gunstig antwoord op een sollicitatie — op de driehonderdste sollicitatie.

DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 · AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 · GIRONUMMER 97946

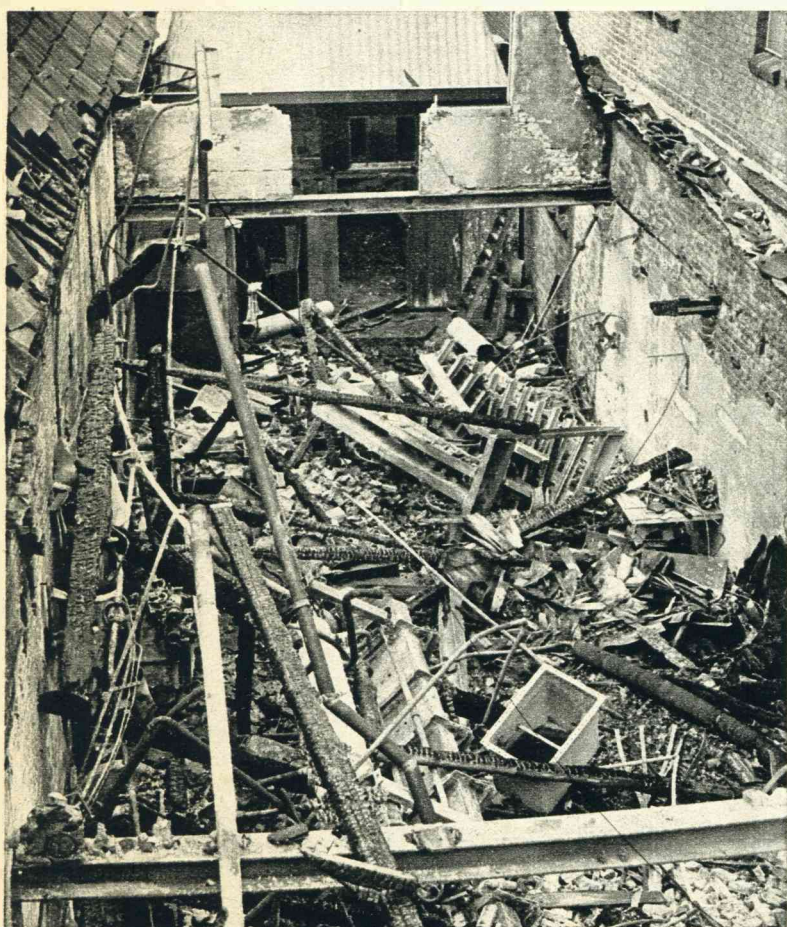

Het openlucht-restaurant

BINNEN DE GRENZEN

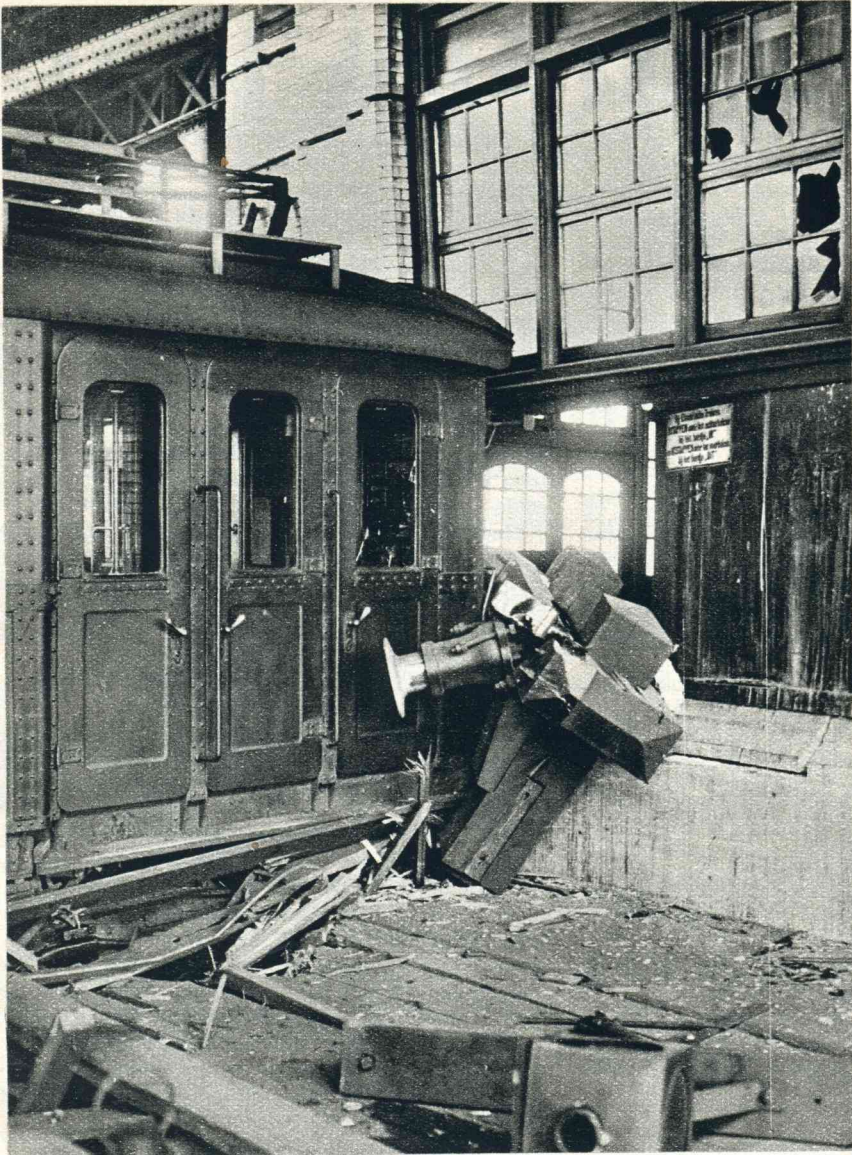
De begrafenis van wijlen Z. Exc. Mgr. Lorenzo Schioppa, Pauselijk Gezant te 's-Gravenhage en Aartsbisschop van Justinianopolis. Het stoffelijk overschot wordt uit de kerk gedragen.

Een meubelfabriek in de Hoogstraat te Maastricht werd door brand geheel verwoest. Van het gebouw bleef niet veel meer over dan een hoop verwrongen machines en enkele muren.

De Kennemer padvinders hielden een demonstratie in den Hout te Haarlem. De oefeningen van de E.H.B.O. hadden veel bekijks.

Door het weigeren der remmen reed een elektrische trein op het IJmuider perron van het station te Haarlem door een stootblok, versplinterde een stuk houten perron en kwam tot staan in den muur van een dienstgebouwtje. Het ongeluk bleef gelukkig beperkt tot materiele schade.

Geheel onverwacht brachten koning Leopold en koningin Astrid van België een bezoek aan ons land; natuurlijk kwam het koningspaar ook de Flora te Heemstede bewonderen

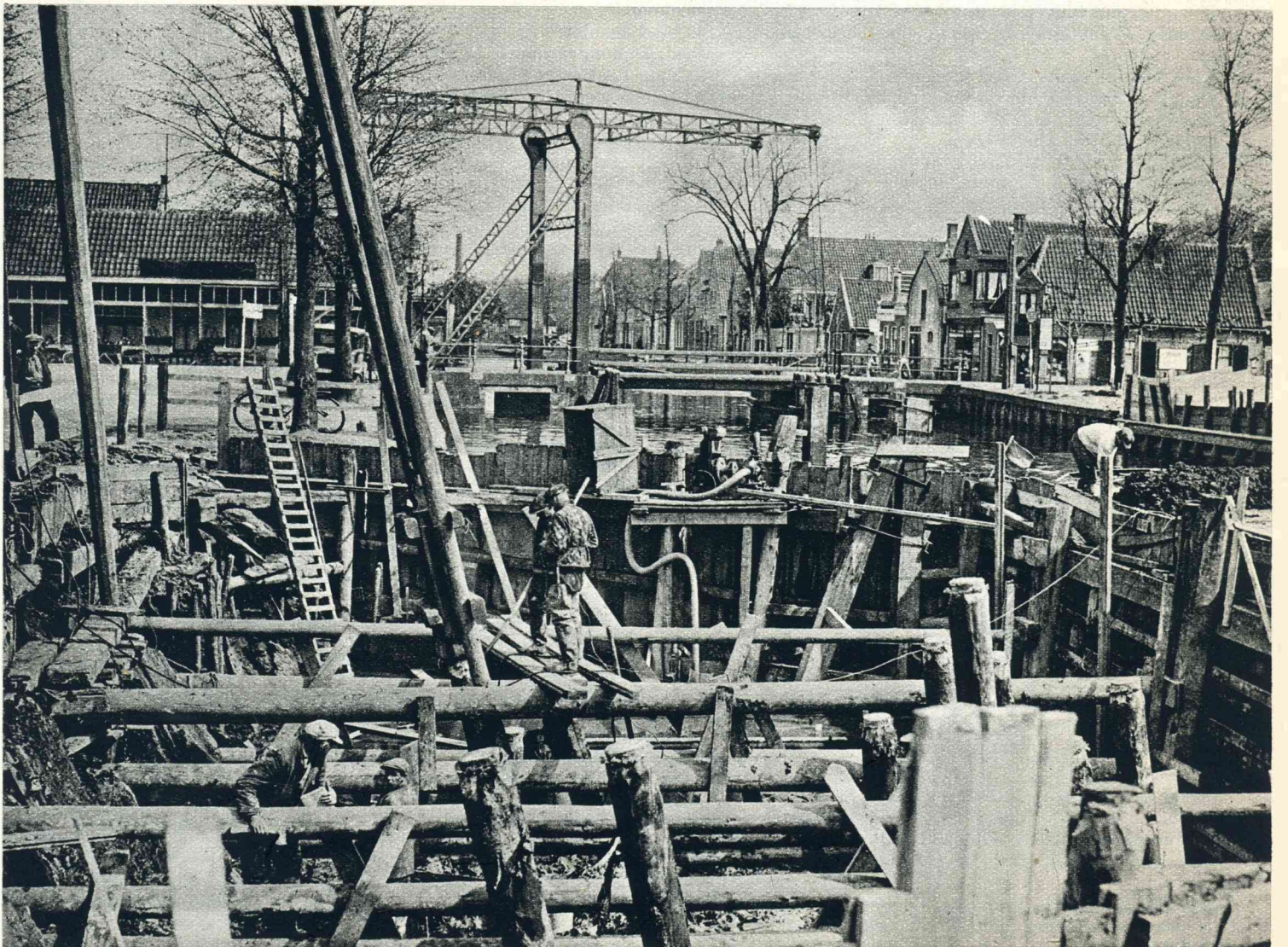
In Noord-Holland

Het echtpaar S. P. Dekker-Bleeker te Heiloo viert 10 Juni a.s. zijn gouden huwelijksfeest.

Op 10 Mei hoopt het echtpaar C. Swier-Hagtingius te IJmuiden-Oost zijn vijftigjarige echtvereniging te vieren.

In Edam wordt een nieuwe brug gebouwd in den verkeersweg Amsterdam—Hoorn, die buiten Edam en Monnikendam loopt. Het verkeer kan nu buiten de smalle straten in deze plaatsen blijven.

DE FAMILIE-DICTATOR

door E. J. RATH

CONSTANCE ging hem voor naar de eetkamer. Billy en Alice zaten al aan tafel, en de laatste stikte half van den lach om iets, dat haar broer gezegd had.

„Goeden morgen,” zei Billy, opkijkend met een vrolijk knikje.

„Goeden morgen,” zei Alice, alsof zij dien bezuiniger nog niet gezien had dien dag. Zij lachte nog steeds.

„Goeden morgen,” zei Hedge joviaal, terwijl hij ging zitten.

Constance zuchtte verlicht. Deze traditie van de familie Brooke was tenminste geëerbiedigd tot nu toe.

„En, Connie, heb je hem behandeld, zooals je 't vader gedaan zou hebben?” vroeg haar broer grinnikend.

De tooverkracht van de ontbijttafel weerstond den stoot. Constance kreeg geen kleur en keek niet boos. Zij lachte hartelijk. H. Hedge deed evenzoo, maar met een bedremmeld rimpeltje tusschen zijn oogen.

„Als ik iets tekort kom,” zei hij, „verwacht ik van jullie goede trouw, dat jullie 't me geven.”

Alice brulde. Billy stond op, met een ernstig onderzoekend gezicht, en staarde strak naar de kruin van Hedge's hoofd. Met een spijtig gekreun keek hij naar de dikke zwarte lokken.

„Nee, u kunt 't niet krijgen — tenminste niet zoo als vader,” zei hij somber.

„Da's jammer; als ik soms iets kan doen, om . . .” Weer brulde Alice.

„U . . . u kunt blijven leven tot u vijftig of zestig of zeventig of tachtig bent,” zei ze, „misschien bent u dan . . .”

„Alice! Is dat goede trouw?” riep Constance uit.

„Nu, als hij niet zoo lang wil wachten, kan hij . . .” Constance strekte haar arm uit over de tafel en legde haar hand op Alice's mond.

„Rakker!” zei ze. „Bederf 't nu niet. Trouwens, ik ben de eenige niet . . .”

„Pff! Ik durf best,” zei Alice. „Geef jij 't voorbeeld maar, dan zul je eens zien.”

„Ik word blijkbaar niet behandeld, alsof ik jullie vader was,” beklagde zich de voogd. „Ik krijg nog niet, wat me toekomt.”

Opeens keek Billy belangstellend naar Hedge en toen zag hij Constance stralend aan.

„Heb je dat woordje *nog* verstaan, Connie?”

Constance had het echter zeer druk met een sinaasappel, en al bloosde zij lichtelijk, zij hield zich, alsof zij 't niet verstaan had. Alice genoot onuitsprekelijk; zij gierde van de pret. Billy scheen een nieuwen aanval te beramen.

De bezuinigings-inspecteur wendde het echter over een anderen boeg. Hij keek naar iets, dat Horace voor hem gezet had. Hedge had geschertst, op het lichtzinnige af zelfs. Nu was hij weer geheel ernst.

„Kom eens hier, Horace,” beval hij.

Horace kwam, met behoedzamen, wetenschappelijke tred.

„Wat is dat?” vroeg H. Hedge.

„Aardbeien, meneer.”

„Aardbeien!”

„Ze zijn heerlijk,” zei Billy. „Proef maar eens.” De logé scheen het niet te hooren.

„Welke maand is het, Horace?” vroeg hij streng.

„December, meneer.”

„Koop je aardbeien in December?”

„Jawel, meneer, dikwijls.”

„Is dat waar, juffrouw Brooke?”

„Ja zeker,” antwoordde zij, ietwat scherp. „Waarom niet?”

„Hoeveel kosten die aardbeien?”

„Ik geloof anderhalven dollar per doosje vandaag, meneer,” zei Horace.

„Heb je 't zooiets buitensporigs . . .!” riep Hedge uit; hij duwde zijn stoel achteruit en keek

weer naar de weelderige tafel. „Hoeveel doosjes?”

„Drie, meneer.”

„Vier en een halve dollar voor aardbeien — in December! Voor dat geld kan dit heele gezin een week lang ontbijten! Horace!”

„Jawel, meneer.”

„Geen aardbeien meer!”

Horace keek weifelend naar zijn meesteres. Zij bloesle, nu van boosheid — een paar minuten geleden was het een teeken van verlegenheid geweest.

„We mogen eten, wat we 't liefste hebben,” zei ze ijzig. „Als u niet van aardbeien houdt, kunt u ze laten staan, meneer Hedge. Horace, breng een sinaasappel voor meneer Hedge.”

De bezuinigings-inspecteur verzocht met handopsteken stilte.

„Van nu af eten jullie, wat ik aangeef,” zei hij nadrukkelijk. „Dit” — hij wees naar het schaalte aardbeien — „is de grofste verkwisting, die ik ooit heb meegemaakt. Ik hoop maar, dat de rest hier in huis niet naar evenredigheid is.”

„Dat is 't wel,” zei Billy opgewekt.

„Des te erger dan. Er worden voor dit gezin geen aardbeien meer gekocht vóór 't aardbeientijd is. Aardbeien — in December!”

Constance's oogen flitsten. „We nemen ze als we er zin in hebben,” verklaarde zij heftig.

„Niet op rekening van de huishouding,” zei H. Hedge. „Niet op rekening van uw vader. U kunt sinaasappelen, appels of pruimen eten, tot nader order.”

„Pruimen?” kreet Alice.

„Pruimen,” herhaalde hij. „Californische pruimen.”

„Ik eet nooit pruimen.”

„Begin er dan maar mee. Ze zijn lekker, gezond en goedkoop.”

„Ik blijf ze niet.”

„Goed. Dan sinaasappels of appels. Allebei voedzaam. Maar denk er goed om: de tijd is voorbij, dat hier geholpen wordt, om dure broeikassen te onderhouden.”

De drie Brookes wisselden blikken.

„Horace,” zei Constance, „je bestelt morgenochtend aardbeien.”

„Horace,” zei de bezuiniger op even bedaarden toon, „als je morgenochtend aardbeien laat komen, betaal je ze uit je eigen zak, en daarna ben je ontslagen.”

Horace keek smeekend naar zijn meesteres. Zij beet op haar lip, maar zei niets meer.

Zoo verging de vaste regel van het vrolijke ontbijt. H. Hedge had hem voorgoed den kop ingeslagen. De drie Brookes bejegenden hem de rest van den maaltijd met stilzwijgen. Een schamele wraak misschien, maar zij waren in geen stemming om te spreken. Zij zagen, dat de bezuinigingsman de aardbeien opat, maar vonden daar geen troost in.

In de hall stond een keurig gekleed meisje, Matilda, te wachten met Alice's hoed en mantel en een pakje schoolboeken.

„Voortmaken, Alice; je bent weer laat,” drong Constance. „De wagen staat al tien minuten te wachten.”

Alice wierp zich onverschillig in een bontmantel, sloeg een coquet hoedje over haar rossige lokken,

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

De fabrikant J. W. Brooke heeft, met behulp van het Zakelijk-Economisch Bureau, op zijn fabriek zeer veel verzuimd, en wil nu ook in zijn huishouding bezuinigen. Het Bureau zendt 'n bezuinigings-inspecteur, H. Hedge, die in 't huis van J. W. Brooke de leiding neemt en de voogdij over de drie kinderen aanvaardt, met schriftelijke volmacht van den vader, die op reis is gegaan. De nieuwe huisgenoot is natuurlijk weinig welkom bij Constance Brooke, haar zusje Alice en haar broer Bill, en evenmin bij het personeel, aangevoerd door den butler Horace. Hedge begint Horace te drillen en stuurt Alice om tien uur naar bed. Constance is woedend, maar aan 't ontbijt heerscht vrede, volgens oude wet in het gezin. — Nu kunt u hierboven verder lezen.

greep haar boeken en holde naar de deur. Die werd voor haar opengezwaaid door Horace, den butler. Zij sprong de stoep af, drie treden tegelijk, was in twee wippen het trottoir over en wierp zich door het open portier van een kolossale limousine. Een palfrenier deed het portier achter haar dicht en ging toen naast den chauffeur zitten. Een seconde later rolde de dure Engelsche wagen statig voort.

Hedge was naar de voordeur geloopt en had alles gezien. Hij bleef kijken, tot de auto den hoek om was; toen ging hij terug naar de plek, waar Constance en Billy stonden.

„Zijn er vier menschen noodig, om Alice naar school te krijgen?” vroeg hij energiek.

„Soms wel zes of zeven,” antwoordde Billy onverschillig. „Bezwaar tegen?”

Hedge sloeg geen acht op de vrij duidelijke minachting, waarmee Billy zijn antwoord had besloten.

„Nu wou ik uw zuster en u graag even spreken in de bibliotheek,” zei hij, en hij ging voor.

Constance fluisterde iets tegen haar broer, wees hem, dat hij Hedge volgen moest en liep toen snel de trap op, naar de telefoon in haar boudoir.

De indringer legde een verbazingwekkende hoeveelheid geduld aan den dag, toen er tien minuten voorbijgingen, zonder dat Constance in de bibliotheek verscheen. Als hij zich ergerde, liet hij er toch niets van blijken. Hij besteedde den tijd van afwachten aan de studie van een aantal papieren op de middentafel. Billy Brooke was in een grooten leeren stoel gaan zitten en had een pijp opgestoken. Er was een vrolijke glans in zijn oogen.

Eindelijk keek Hedge naar hem.

„Misschien vergeet uw zuster, dat ik haar spreken wou,” zei hij.

„Dat zal niet,” geuwde Billy. „Als ze klaar is, komt ze. En dan krijgt u uw portie.”

Er werd geen tooneel gespeeld tusschen die twee jonge mannen in die bibliotheek. Het ontbijt was voorbij.

„Wat zal dat voor portie zijn?” vroeg Hedge, wel zachtaardig, maar niet bevreesd.

„Nou, u denkt toch niet, dat we dat zoo maar nemen?”

Billy's stem klonk verachtelijk. Hij voegde er een spotlachje aan toe.

„Ja, dat denk ik wel, meneer Brooke.”

„Goed. Wacht maar tot Connie komt.”

„Dat schijnt wel te moeten,” zei Hedge onbewogen, en hij keek den jongen Brooke recht in de oogen.

Billy knipperde met zijn oogleden; zijn gevoelens verbergen had hij nooit gedaan. De bezuinigingsman had een zwakke plek geraakt bij den stamhouder van J. W. Brooke, die de meerderheid van zijn zuster alleen in zijn allerdiepste binnenste erkende. Hij waagde zich niet aan een antwoord, maar trok minachtend aan zijn pijp.

Kort daarop kwam Constance en haar broer keek vol verwachting op. De uitdrukking van haar oogen gaf hem geen moed. Ze stonden helder, maar bezorgd. Haar wangen waren veel rooder, dan ze een kwartier tevoren geweest waren. Met een machteloos gebaar spreidde zij de handen uit en zij knikte met het hoofd.

„'t Is waar, Billy,” zei ze heel zacht.

„Nee!”

„Ja, Billy; 't is waar.”

„Weet je 't zeker? Niets aan te doen?”

De spanning in Billy's stem trok de aandacht van Hedge, en hij ging strak op broer en zuster letten. Zijn tegenwoordigheid schenen zij te vergeten.

„Ik zou niet weten wat.”

„Wie heb je opgebeld?”

„Eerst 't Zakelijk-Economisch Bureau,” zei Constance. „Die bevestigden het. Toen vaders kantoor. Hij was op reis, zeiden ze, en ze wisten niet waarheen, of als ze 't weten, willen ze 't niet zeggen, wat precies even erg is.”

„Ook bij de advocaten geprobeerd?”

Constance knikte. „Ze weten, dat er iemand hier

zou komen," zei ze gedrukt, „op bevel van vader, zeggen ze. En ze zeiden, dat zij zich alleen ergens mee zouden bemoeien, als 't een kwestie van leven of dood was. Dat heeft vader óók zoo gewild."

Billy Brooke kreunde.

„Maar, Connie... wat moeten we dan *doen*?" Hier mengde zich de bezuinigings-inspecteur in het gesprek.

„U doet natuurlijk, wat uw vader wenscht," zei hij. „Er zit niets anders voor u op. 't Is de eenige verstandige weg. Uw vader wil 't zoo, daar is alles mee gezegd. U hebt uzelf en uw broer nu overtuigd van de rechtmatigheid van mijn optreden, juffrouw Brooke. Daar dank ik u voor. Nu zullen we aan 't werk gaan."

Billy keek zijn zuster met een weifelenden blik aan. Zij antwoordde, door te gaan zitten, blijkbaar in afwachting, tot Hedge begon.

„Over werken gesproken," zei deze, Billy strak aanziend. „Wat is uw werk?"

„Mijn werk?"

„Ja zeker! Wanneer gaat u aan uw werk, en waar en wat?"

„Ik blijf thuis," teemde Billy.

„Is het een feit, dat deze volwassen man niet werkt?" vroeg Hedge aan het meisje. Voor 't eerst sinds zijn entrée in dit huis toonde de zakelijke econoom sporen van gemoedsbeweging.

Constance bleef een oogenblik zwijgen. Zij was in bijna alle dingen de trouwe kampioen van haar broer, maar hierin niet. Zij kon niet trotsch op hem zijn om dat leegloopen.

„Mijn broer werkt niet," antwoordde zij met een zachte stem.

„Hoe oud bent u?" vroeg Hedge, zich weer naar Billy keurend.

„Tweëntwintig, als u 't weten wilt."

Billy's poging, om onverschilligheid ten toon te spreiden, mislukte jammerlijk.

„Ziek?"

„Zie ik er zoo ziek uit?"

Hij zag er niét ziek uit. Hij was kerngezond — en doodelijk verlegen.

„Hij heeft 't bij vader in de ijzerwaren geprobeerd," wou Constance hem verdedigen, „maar... enfin, 't ging niet."

Voelde Billy zich tot op zekere hoogte ongemakkelijk, zijn zuster schaamde zich hevig. Zij sloeg de oogen even neer en kneep de lippen stijf dicht.

„Goed; ik zal werk voor hem zoeken."

Billy ging rechtop zitten en stak zijn kin vooruit.

„Is 't heusch?" zei hij met fijnen spot. „Daar staat anders niets over in het koninklijk besluit."

„Uw vader heeft u opgedragen, mij te gehoorzamen, is 't niet?"

„Hm — misschien."

„En als uw vader hier was, en hij beval u te werken, dan deed u 't, is 't niet?"

„Da's iets anders."

„Da's niéts anders. In alle praktische opzichten ben ik uw vader. En ik vind 't noodig, dat u werkt. Daarmee uit."

Deze ontzettende woorden zei de bezuinigingsman zonder de minste opwinding, hetgeen ze des te benauwender deed klinken. Als een ijzige stortvloed kwamen ze over Billy neer. En Constance kon haar broer niet te hulp snellen op dat gladde ijs; zij kon niet voor hem vechten, al had die vreemde man volstrekt haar sympathie niet en al was zij vast besloten, zich nooit aan zijn bevelen te onderwerpen.

„Wel eens boeken bijgehouden, of een kaart-systeem?" vroeg Hedge.

Billy schudde 't hoofd.

„Kan ik u leeren. Wel eens getypt?"

„Nee!"

„Dan leert u 't wel. Wat kunt u eigenlijk?"

„Hij kan auto-rijden," zei Constance vlug.

Erg trotsch was zij niet op het antwoord, toen het er uit was; zij was bang, dat het weinig indruk zou maken. Maar het was waar. Billy kon uitstekend auto-rijden. Hij was achttmaal gearresteerd en zijn rijbewijs was tweemaal ingetrokken.

„Da's een idee, dat ga ik doen, Connie."

De bekwame chauffeur stond op uit zijn leeren stoel en ging naar de deur.

„Uitstekend; ga maar rijden — vandaag," zei de huisvoogd veelbeteekenend. „Maar denk er om, als u terugkomt, dat u morgen mijn klerk bent."

„Klerk!"

„U begint 't te snappen. Goeden morgen."

Billy bleef staan, lang genoeg om 'n antwoord te bedenken — maar hij vond er toch geen. Integendeel, hij stelde een vraag.

„Zeg, Connie, wil je me een tientje leenen?"

„Kan ik niet, Billy; ik heb niets."

H. Hedge bood geen

tientje en geen stuiver aan, en Billy liep de kamer uit. Twee minuten later verliet een gele renwagen het terrein der Brookes. Het was 't soort renwagen, dat onnoodig en ongelooflijk laag bij den grond blijft, als een dashond. Hij had open wielen, een schorren uitlaat; en om hem te besturen moest je op je rug liggen. Dat kon Billy reusachtig.

„Nu ik er toch aan denk," zei H. Hedge tot Constance, „hoe ver is die school van Alice hier vandaan?"

„Een straat of zes zeven," antwoordde het meisje zonder erg.

„Zooiets had ik al gedacht. Dan zal Alice voortaan naar school lóópen. Da's een gezonde lichaamsbeweging, en door de frissche lucht krijgt ze een helder hoofd om te leeren."

Constance wou een driftig antwoord geven, maar met een gebaar stapte hij opeens van het onderwerp af.

„Hier is een stel boeken," zei hij, zijn hand leggend op een stapeltje groote platte boekdeelen. „Ik zal ze bij me houden, tot uw broer het werk kent. 't Zijn boeken om boek te houden. We krijgen voor iedere huishoudelijke afdeling een aparte en volledige rekening."

Aan Constance's gezicht te oordeelen begreep ze er geen woord van.

„Hier heb ik," ging hij wijzend voort, „een stel dagkaarten, of liever twee stel; beige kaarten voor 't personeel, en witte voor de leden van 't gezin. Op die kaarten worden iederen dag alle huishoudelijke zaken aangeteekend. Het personeel schrijft op, welke taken zij dien dag vervuld hebben, en op welke manier, en zoo voort, en óók, wat zij ongedaan hebben gelaten. Dan krijgen we systeem in 't werk en kunnen we een behoorlijk uurrooster maken."

Vervolg op pag. 34.

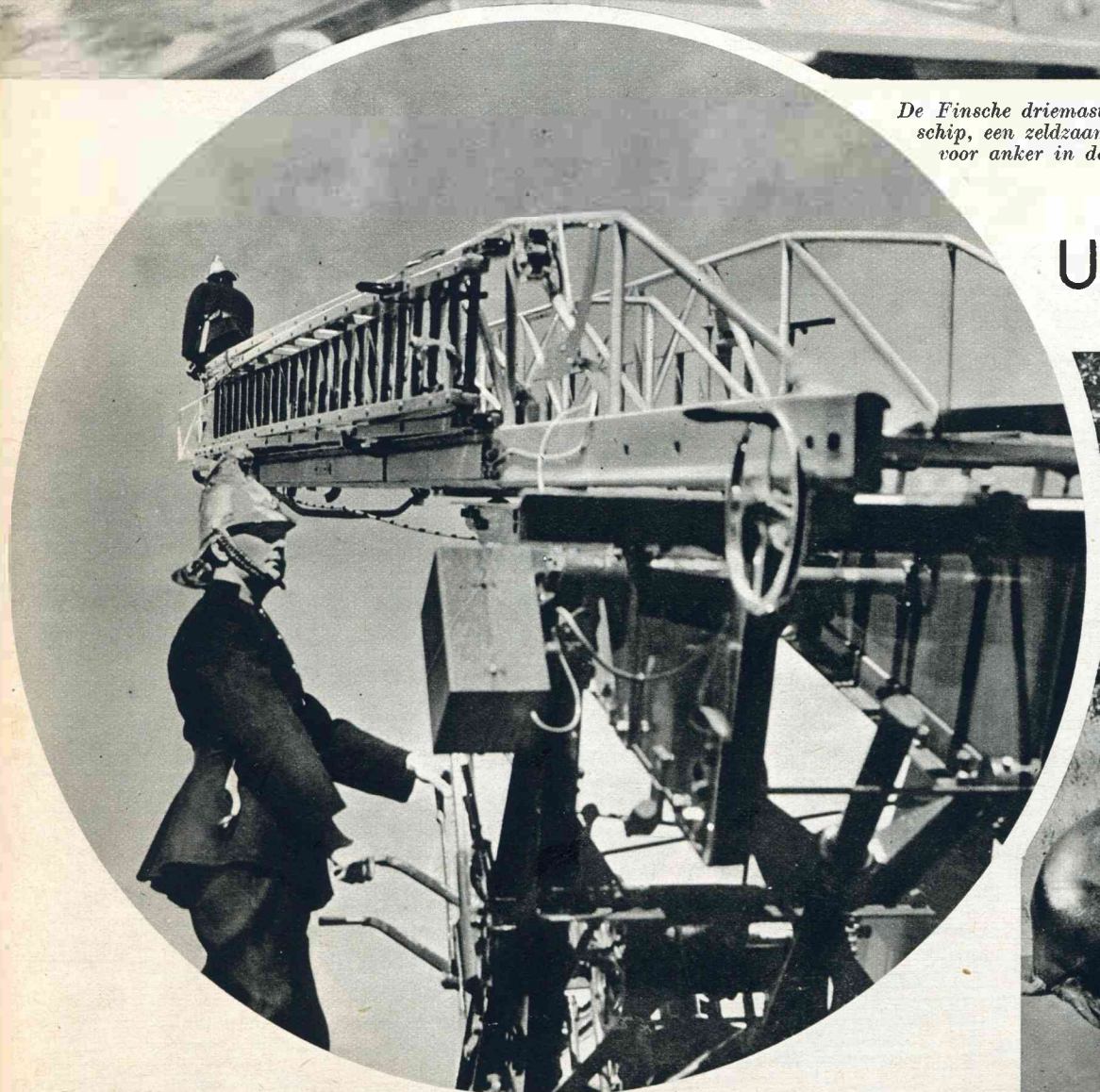

„Doet er niet toe wat ik gezegd heb," antwoordde Constance. „Hij is er nog — en hij zal wel blijven ook!"

De Finsche driemaster „Suomen Joutsen” bracht een bezoek aan Londen. Het oude schip, een zeldzaamheid in dezen tijd van stoom en electriciteit, lag enkele dagen voor anker in de Theems en bood vanaf de oevers een onvergelykelijken aanblik.

UIT DEN VREEMDE

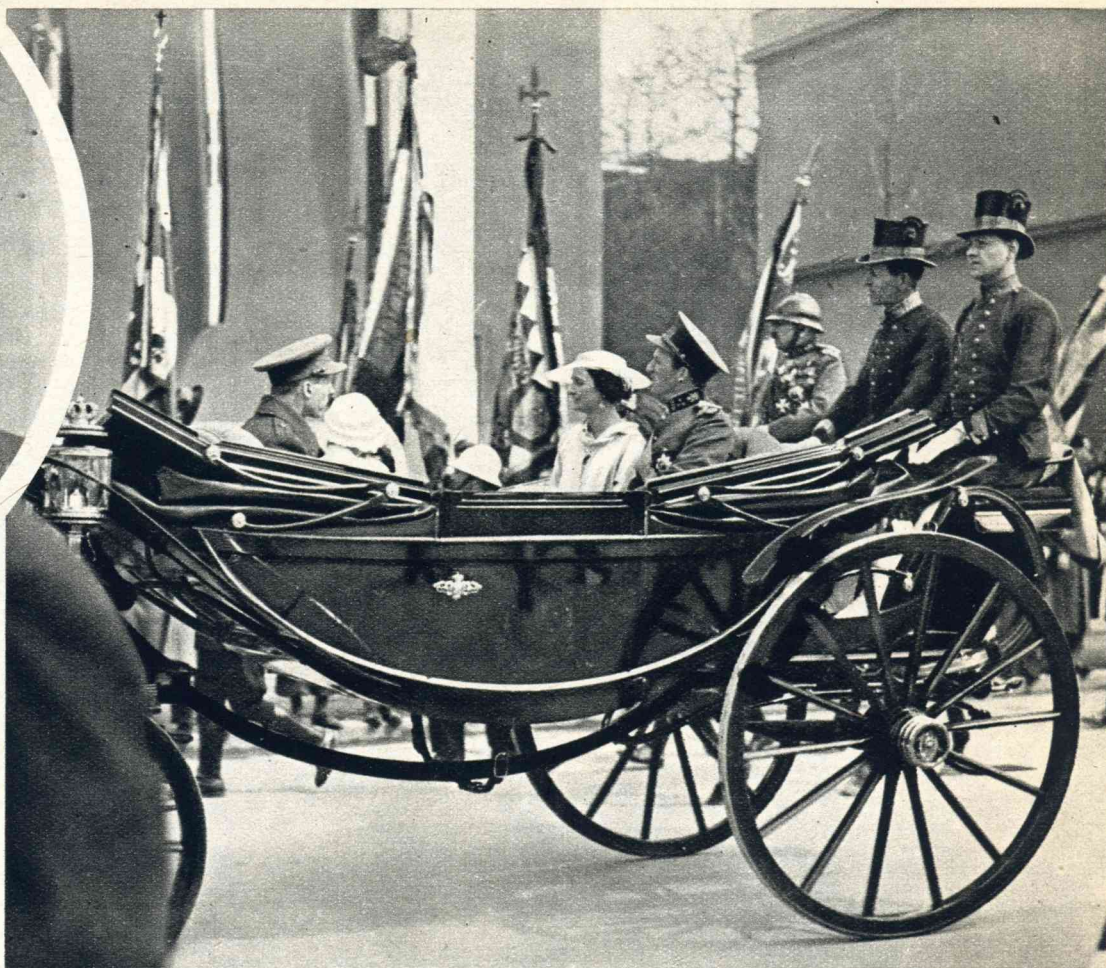
De brandweer van Wimbledon (Londen) beschikt over een voortreffelijke uitrusting. Ze werkt met luidsprekers, telefoons en schijnwerpers en heeft nu een geheel stalen ladderwagen van 25 meter aangeschaft.

Te San Diego (Californië) bestaat een leerschool voor zeehonden. De dieren worden hier afgericht voor variëte en circus-voorstellingen.

Naar verluidt zou ex-koning George van Griekenland zich na een conferentie met royalisten bereid verklaard hebben, zijn vroegeren troon weer te bestijgen, wanneer zulks door de meerderheid van het Grieksche volk verzoekt werd.

De plechtige opening van de Wereldtentoonstelling te Brussel door het Belgische koningspaar. Rechts: de aankomst van koning Leopold, koningin Astrid, prins Karel en prinses Charlotte voor het groote feestpaleis. Onder: Overzichtsfoto van den koninklijken stoet op het tentoonstellingsterrein.

ETEN IN ARTIS

„Gooi maar in m'n pet.” De pelikanen wachten op hun visch. Onder: De jaarvogel wordt uit de hand gevoerd.

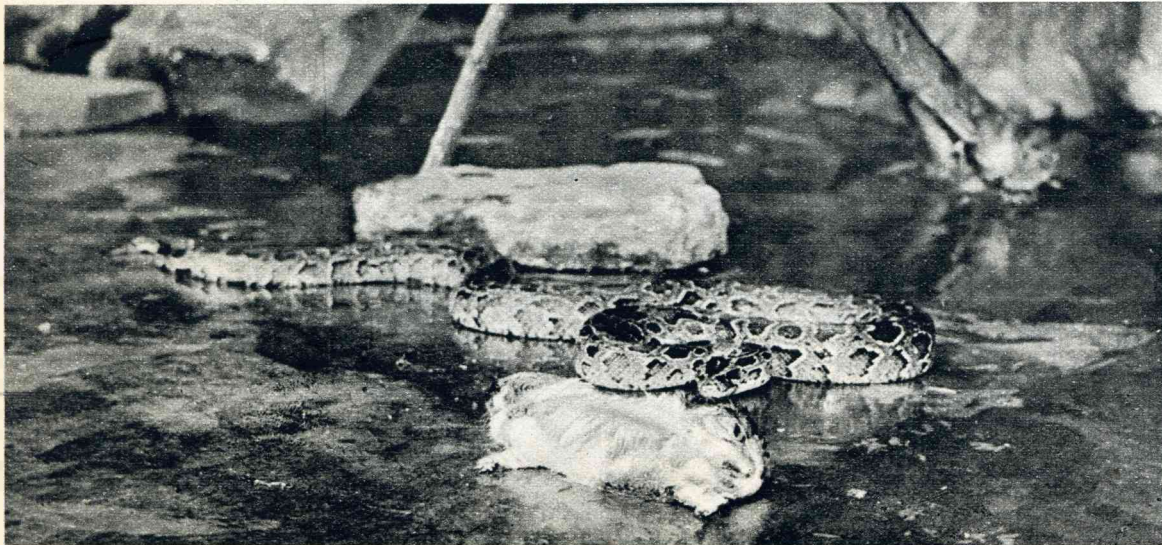
VANDAAG of morgen zal een of andere geleerde wel eens de wereld verblijden met een wetenschappelijk boek over de vraag: waarom is het voederen der dieren in iederen dierentuin een attractie, terwijl niemand het toch bar interessant vindt om zijn medemenschen te zien eten? Persoonlijk hebben wij het tenminste nog nooit meegemaakt, dat vrienden en niet-vrienden haastig kwamen toelopen, als wij een der drie-maal-daagsche-bezigheden pleegden, waarvoor slager, bakker en groenteboer de materialen leveren. En u moet ze eens in Artis zien hollen naar de zeeleeuwen of pelikanen, als het voedertijd is...

Hier en nu zullen wij niemand vermoeden met een geleerd of ongeleerd antwoord op die vraag; wij kunnen volstaan met het feit te constateeren, dat steeds vele bezoekers rondom het zeeleeuwenbassin drommen, wanneer deze gladde zwemmers hun portie visch moeten naspringen, waarbij waarschijnlijk menigeen dankbaar gestemd is, dat hij geen feillooze duikdemonstratie behoeft te geven om zijn aardappelen en spinazie te bemachtigen. Dat wordt trouwens niet van alle dieren in Artis gevergd; de tijgers en de apen, de slangen en de arenden, de

vlinders en de vogels krijgen netjes hun bord in het hok, en er is eigenlijk niet zooveel bijzonders aan te zien, dat de publieke belangstelling verklaart. Bij de roofdieren levert in ieder geval de maaltijd zelf niet het interessantste gezicht op; dat heeft men in de achtergalerij, als de dieren op hun portie toespringen. Eerst hebben de oppassers in ieder hok het diner klaargelegd, groote bouten en kleine bouten, een lekker stukje voor de kleine dieren, een duifje hier en in een ander hok weer een stuk vleesch met een lepel levertraan er over. Dan worden een voor een de schuiven opengetrokken, waarvoor de dieren reeds staan te wachten; met een gebrul, een knor of een diepen grauw vliegen zij op het vleesch af, grijpen het vast en verdwijnen weer in het buitenhok, en de bezoeker is blij, dat de leeuw en de prachtige konings-

tijger achter stevige tralies staat, want hij kijkt hem zoo koninklijk en venijnig aan, dat de bezoeker zich verreweg de mindere voelt; het dier mocht eens denken, dat die vreemde mensch zijn maaltijd wil rooven....

Niet zoo krachtig en fel is het etensuurtje in het reptielenhuis. Een krokodil in vrijheid zal niet nalaten naar een mensch te happen, als die in zijn buurt komt, en in Artis zal ook niemand u aanraden om een middagdutje te doen in het verblijf van deze kruipende reuzen, maar als de oppasser met hun maal verschijnt, zijn zij niet eens zoo vlug en gulzig, tenminste niet altijd. Vooral wanneer de zon niet in hun huis schijnt, toonen zij geen bijzonder verlangen naar hun voedsel, doch als de oppasser enkele stukjes vleesch op hun bek en in het water laat vallen, komt er toch beweging in. Een enkele komt naar voren, naar het hek, waar de oppasser met den emmer staat; langzaam tilt het dier zijn pooten op een huis, komt half uit het water en heft zijn bek op; de ontzagwekkende kaken gaan van elkaar, de kop komt hooger, het publiek kan het wit-rose vleesch in den bek zien en men verwondert zich over de kalmte van den oppasser, die het vleesch precies zoo laag en zoo lang vasthoudt, dat er geen gevaar bij is. Met een plons zakt het griezellige lichaam, nadat

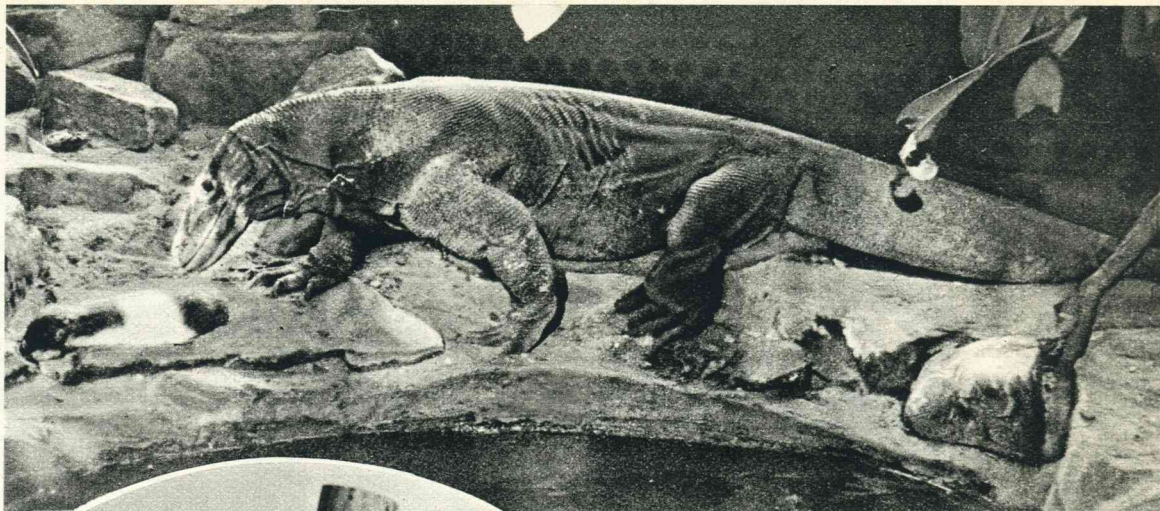

De slang heeft geen trek.

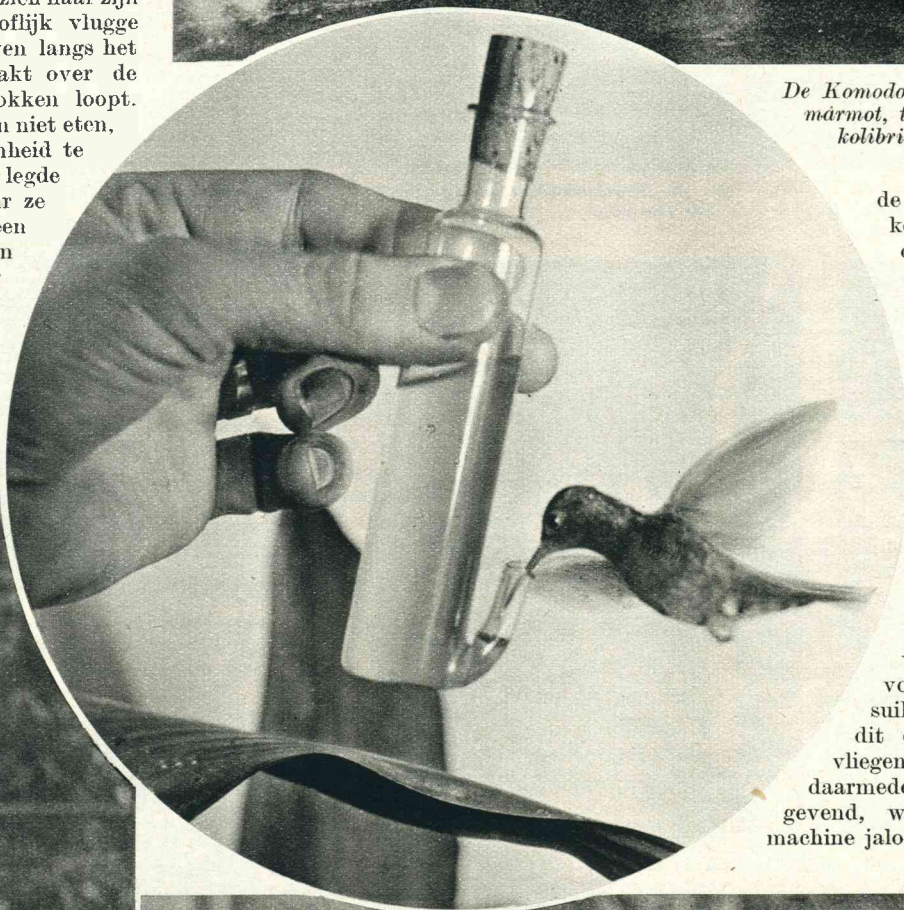
het vleesch in den bek gevallen is, in het water terug. lui en langzaam zoekt het weer een rustplaats.

De apen mogen soms buiten hun hok eten, wat natuurlijk een attractie op zich zelf is. Ze doen het ook zoo netjes, dat men ze gerust buitenshuis kan laten; de groote orang gebruikt zijn lepel, of hij en zijn ouders in hun vader-oerwoud nooit anders gedaan hebben. Soms is er een bezoeker, die met ontzag naar het dier kijkt en met iets als vrees bedenkt, wat hij zal doen in het geval, dat de aap minder vriendelijke buien krijgt; dat is overbodig, want ten eerste is hij de vriendelijkheid zelf en komt alleen op u toe om u een hand te geven, en ten tweede helpen dergelijke overwegingen u niet, want als de orang kwaad zou willen, bereikt u heusch niets tegen hem. Geen zes mannen houden hem dan in bedwang, zoodat het maar goed is, dat hij zijn eigen kracht niet kent; als een kind zoo volgzzaam laat hij zich naar zijn hok terugbrengen, evenals de ongelooflijk vlugge Javaansche wouwou, die echter eerst even langs het lijntje mag, d.w.z. een wandeling maakt over de gladde koperen staaf die langs de hokken loopt.

De slangen waren eigenwijs en wilden niet eten, ook niet om den fotograaf de gelegenheid te geven, een plaatje te maken; de oppasser legde een lekker marmotje in het hok, maar ze keken er niet naar om, en als ze er met een bezemsteel heen gebracht werden, gleden ze er netjes over heen, kronkelden weg en deden of marmot, oppasser en publiek niet bestonden. Waarop het doode marmotje verhuisde naar de verblijfplaats van den Komodo-waraan, een dier, dat in de verte familie is van

De Komodo-waraan kruipt op zijn voedsel, een doode marmot, toe. Links: Hangend in de lucht, drinkt de kolibri uit het fleschje met honing- en suikerwater.

de hagedis, maar heel wat grooter en sterker dan de leden van het soort, dat in ons land leeft. De kaken zijn sterk en de staart slaat zonder moeite een man onderste boven. De waraan wilde het marmotje wel; een hap bracht het diertje in den bek, een volgende ergens in de binnenkamers van de groote hagedis, en daarna werd de siesta voortgezet.

Het interessantste gezicht is echter het voederen der kolibri's. Zij zijn de snelste vliegers van Artis; hun kleine vleugeltjes gaan zoo snel op en neer, dat het oog ze niet volgen kan en de lens van de camera ook niet; met de snelheid van den wind, of nog vlugger, schieten ze heen en weer in de glazen kooi, en als hun voedsel komt, een fleschje met honing, suiker en water, is het geen bezwaar, dat dit ergens in de ruimte hangt, want vliegend blijven ze dan „op de plaats rust”, daarmede een staaltje van „stilstaand vliegen” gevend, waarop iedere vlieger met de beste machine jaloersch kan zijn.

A.

De orang heeft zich bij de maaltijden aangepast aan de tafelgewoonten in Europa.

Een fraai resultaat van onze hockeyspelers. Zondag won de Nederlandsche hockeyploeg met 2—1 van de Duitschers. Kiekje van het Oranjeteam.

De strijd om de Engelsche Cup. Honderdduizend. menschen woonden Zaterdag op Wembley de Cup-final tusschen Sheffield Wednesday en West Bromwich Albion bij. Een interessante kiek uit deze ontmoeting. Boyes, die met de Engelsche ploeg tegen Holland meespeelt, scoort kort na den aanvang den eersten goal voor West Bromwich.

De voetbalstrijd om het kampioenschap van Nederland. De verdediging van Go Ahead voor de tweede maal gepasseerd.

D.W.S. en Velocitas kunnen niet scoren. Te Amsterdam troffen elkaar Zondag de kampioenen der afdeelingen II en IV. De strijd eindigde in een puntloos gelijk spel. Kiekje voor het Groninger doel.

Blauw Wit wint den beslissenden strijd tegen Z.V. V. Het eerste doelpunt der zebra's uit den wedstrijd, welke hen wederom in de eerste klasse terugbracht.

SPORT VAN DE WEEK

Sheffield Wednesday won de Cup. Starling, de captain van de Wednesday, wordt, nadat de Prins van Wales hem de Cup overhandigd heeft, op de schouders zijner clubgenooten van het veld gedragen.

Blauw Wit weer eerste klasser. De Zebra-ploeg, gekiekt voor den beslissenden strijd tegen Z.V.V. te Zaandam.

PROFICIAT, Blauw Wit! Wij zullen ditmaal van den regel afwijken en allereerst onze zebra's van harte gelukwensen met het opnieuw behaalde eerste-klasserschap. Na een prachtig seizoen in de tweede klasse thans een besluit in de promotie- en degradatie-competitie, dat de verwachtingen bijna nog overtreft. Drie wedstrijden speelden de zebra's en zes punten haalden zij daar uit. Ziet u de standenlijstjes in de andere afdelingen maar eens na, geachte lezer! Gij krijgt dan eenigszins een indruk van den zwaren strijd in dit soort zenuwwedstrijden. Enfin, de zenuwen kunnen thans overboord. Blauw Wit is weer eerste-klasseur en er zal wel geen voetbalenthousiast in de hoofdstad zijn, die niet van harte hoopt dat het de Stadionclub straks in de hoogste afdeling in alle opzichten voor den wind zal gaan.

De competitie om het kampioenschap van Nederland verloopt niet geheel naar wensch. Wij hadden nu eindelijk eens op een overwinning van D.W.S. gerekend, doch de Polderbewoners lieten ons weer in den steek en brachten het slechts tot één punt. Hiermede is het eerste schaap weliswaar over den dam, doch het ware ons hierbij toch aangenamer geweest, indien de D.W.S.-aanval nu eindelijk eens een proef van zijn bekwaamheid had afgelegd. Bij D.W.S. prijkt op de plaats waar de gescoorde doelpunten behooren te staan nog immer een groote nul! In vier wedstrijden heeft geen der blauwzwart gestreepten ook maar een enkelen goal kunnen maken. Dergelijke records zien wij liever niet.

Nu de kampioensecompetitie zoo tot ongeveer de helft gevorderd is, krijgt men eenigszins een indruk van de kracht der diverse ploegen. Vast staat o.i. wel dat noch D.W.S. noch Velocitas kampioen van Nederland zal worden. De triomphator moet worden gezocht onder het drietal P.S.V., Go Ahead en Ajax. De roodwitten hebben door het gelijke spel van P.S.V. en Go Ahead te Eindhoven zoowaar weer een goede kans gekregen. Willen zij die echter benutten, dan zal er in de komende wedstrijden

uit een ander vaatje getapt moeten worden.

Hoe gaan intusschen de zaken in de lagere regionen? De Volewijckers hebben Zondag op eigen terrein tegen Hercules gelijk gespeeld, hetgeen natuurlijk koren op den molen is van D.W.S., dat zijn kansen behoorlijk zag stijgen.

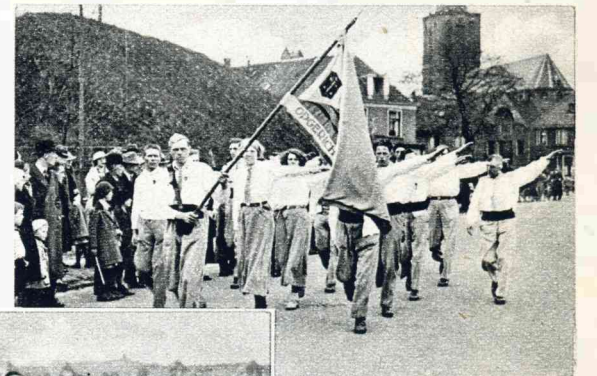
In de andere afdeling heeft T.O.G. zijn tweede-klasserschap verspeeld. De T.O.G.-ers verloren Zondag n.l. hun derden degradatiewedstrijd, met het gevolg dat hun plaats in de tweede klasse door H.V.C. of Vriendenschaar zal worden ingenomen. Dit tweetal moet den beslissenden kamp nog leveren.

Tenslotte nog een enkel woord over het fraaie succes van onze Nederlandsche hockeyspelers tegen de Duitschers. Wij weten dat de Hollanders het zich reeds geruimen tijd geleden tot taak hadden gesteld de baas over hun Oosterburen te blijven. Tot op heden was die opgave echter te moeilijk gebleken. De Duitschers werden terecht beschouwd als de sterkste continentale ploeg. Mogelijk zijn zij dit nog, doch door de fraaie overwinning van Zondag

j.l. hebben de Hollanders toch bewezen dat zij zich momenteel met deze continentale kampioenen op één lijn kunnen stellen.

Om het korfbalkampioenschap van Nederland heeft Westerkwartier het in Enschede tegen D.O.S. heel wat moeilijker gehad dan 14 dagen geleden te Amsterdam, toen de roodwitten met 10—2 wisten te zegevieren. Thans werd het een zeer normale 3—1-zege voor Westerkwartier, dat aan het zeer geestdriftige en hardwerkende D.O.S.-twaalfstal de handen vol had. Pas in de 20ste minuut gelukte het v. Dort uit een doorbraak 1—0 te scoren, waarna Koper 15 min. later met een ver schot Westerkwartier's voorsprong tot 2—0 vergrootte. Door het zeer destructieve verdedigingsspel van D.O.S. was de tweede aanval der roodwitten niet zoo gevaarlijk als we gewend zijn en pas nadat eerst D.O.S. met een mooi doelpunt zijn achterstand tot 2—1 verkleind had, gelukte het Siebenlist ca. een kwartier na de hervatting den stand op 3—1 te brengen. Het vak Goores—Eggink met de uitstekend spelende Nelly Vlietman wist zich weliswaar nog zeer vele kansen te scheppen, doch de korf bleef gesloten, zoodat D.O.S. tenslotte een zeer eervolle 3—1-nederlaag leed. Deetos is er eveneens in geslaagd zijn tweeden wedstrijd tegen Wordt Kwiek te Jubbega in een overwinning te doen eindigen, al werd deze pas in de laatste 5 min. van dezen zeer spannenden strijd een voldongen feit (4—2).

Door deze resultaten hebben thans Deetos en Westerkwartier de finale om het landskampioenschap bereikt, waarvoor deze ploegen elkaar op 12 en 19 Mei zullen ontmoeten. Tenslotte memorereën we nog even de zeer magere 1—0-zege van Amsterdam op Rotterdam, zonder twijfel de kleinste uitslag van alle voorgaande 22 wedstrijden tusschen deze twee vertegenwoordigende teams gespeeld.

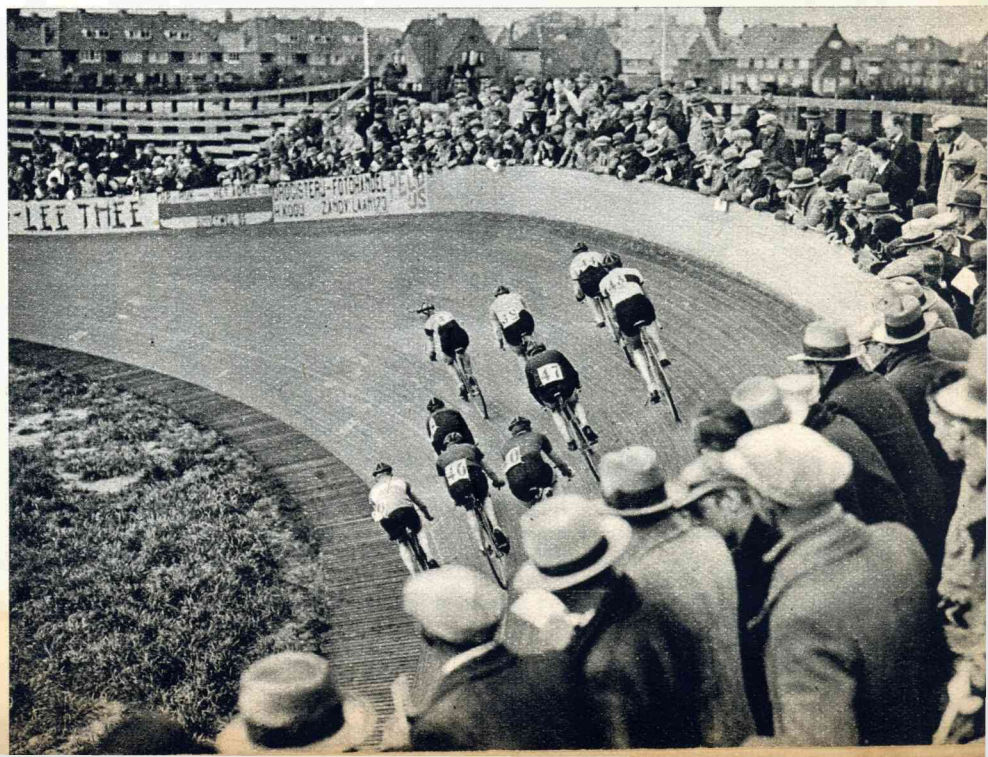

Kiekje uit den tweeden jaarlijkschen Comenius-herdenkingsmarsch door 't Gooi (35 K.M.) waarvoor door het ministerie van buitenlandse zaken in Tsjecho Slowakije een fraaie wisselbokaal beschikbaar is gesteld.

Ook te Haarlem worden tijdens de Paasch-vacantie schoolvoetbalwedstrijden gehouden. Op onze foto een groep finalisten van dit welgeslaagde tornooi.

T.O.G. door de derde-klassers gewipt. Zondag verloren de gestreepten met 1—2 van het Amersfoortsche H.V.C. waardoor T.O.G.'s degradatie een feit werd. Kiekje uit deze match. Een afgeslagen aanval van T.O.G.

Bij Willem Me

In de overtuiging dat een uit hoofde zijner functie jarenlang, dagelijks, contact hem daartoe alleszins de bevoegdheid verleent, laten wij hier gaarne onzen medewerker, den heer S. Bottenh, aan het woord om in een hooggestemde bijdrage de figuur belichten van een onzer beroemdste landgenooten, Prof. dr. W. Mengelberg, bij diens veertigjarig jubileum.

HET veertigjarig ambtsjubileum van Willem Mengelberg als dirigent van het Concertgebouw is, hoe vreemd en paradoxaal dit ook moge klinken, eigenlijk niets buitengewoons. Wie het Concertgebouw kent, kan zich dat immers moeilijk zonder Mengelberg denken en de jaren, dat de groote, wereldvermaarde kunstenaar hier den staf zwaait, spelen geen rol meer. Vijf jaar, tien jaar, twintig jaar, vijf en twintig jaar en nu veertig jaren, het is bijna als het ware vanzelfsprekend.

Bij Mengelberg denkt men niet aan een nieuwe afsluiting eener levensperiode; men is eer geneigd het voorafgaande slechts als een aanloop te beschouwen.

Zoo is het voor vijftien jaren geweest, toen Mengelberg zijn vijf en twintigjarige werkzaamheid aan zijn dierbaar „gebouw” herdacht en niet voor zichzelf de eer daarvan opeischte, doch der wereld met een eerste Mahler-feest als een onvergelykelijke gebeurtenis heeft willen toonen, hoezeer de kunst van zijn grooten, diepbetreurden overleden vriend Gustav Mahler de waardeering en bewondering der massa verdiende.

Zoo lijkt het thans bij zijn veertigjarig feest, nu Mengelberg in de bres springt voor zijn landgenooten, die volgens hem in deze dagen meer dan ooit erkenning behoeven om te worden gehoord, landgenooten, wier taal, wanneer zij niet over het middel der herschepping kunnen beschikken, dood is en derhalve regeneratorsche kracht in het bijzonder van noode heeft. Dat zal de winst zijn van het Nederlandsche Muziekfeest van 1935, om zonder ook ditmaal van het motto te zijn voorzien, nochtans zal getuigen, dat „eigen const eigen leven” is.

Wij zullen Mengelberg opnieuw onvermoeid aan het hoofd zien van zijn trouwe phalanx, het Concertgebouw-orkest in zijn huidige formatie, van welker leden er slechts zeer weinig zijn, die alle veertig Mengelberg-jaren met hem hebben meegemaakt, en — het zij in één adem daarmee en onmiddellijk daarna genoemd — het Amsterdamsche Toonkunst-

Mengelberg gebleven.

Nog is de balans van Nederland nog maar is slechts een muziekfeest 1912 ook schouwd

Willem Mengelberg in Zwitserland.

Rusland, e met verm Concertge instituut v en steden, kunnen do ziekstad r

Geen w het zich ee genoodigd. hetzij als scheppend te mogen. Willem M tegen elke boeken van de laatste afdoende dezer bew

Het gel frischeid, baring uit berg's gel steeds wor is en tot taten leidt genie zijne regeld ond gearheid, r stroom wo

Mengelberg het hoofdst programma scheidssavon Mengelberg teur” verlee Een merku stuk is de

PROF. DR. WILLEM MENGELBERG

Prof. Dr. Willem Mengelberg en de leden van het New York Philharmonic Orchestra voor het Capitoool te Washington — Maart 1925. De lange, rijzige figuur tusschen de beide dames is Hr. Ms. toenmalige gezant te Washington, Jhr. Mr. A. C. D. de Graeff, thans minister van Buitenlandsche Zaken.

De trofeeën (linten der kransen) in prof. Mengelberg's werkkamer in het Concertgebouw te Amsterdam.

Willem Mengelberg's jubileum

.....
 rtuiging dat een uit hoofde zijner functie jarenlang, schier
 h, contact hem daartoe alleszins de bevoegdheid verleent,
 hier gaarne onzen medewerker, den heer S. Bottenheim,
 woord om in een hooggestemde bijdrage de figuur te
 van een onzer beroemdste landgenooten, Prof. dr. Willem
 Mengelberg, bij diens veertigjarig jubileum.

veertigjarig ambtsjubileum van Willem
 Mengelberg als dirigent van het Concert-
 gebouw is, hoe vreemd en paradoxaal dit
 moge klinken, eigenlijk niets buiten-
 ie het Concertgebouw kent, kan zich
 moeilijk zonder Mengelberg denken en
 t de groote, wereldvermaarde kunste-
 en staf zwaait, spelen geen rol meer.
 tien jaar, twintig jaar, vijf en twintig
 veertig jaren, het is bijna als het ware
 end.

lberg denkt men niet
 euwe afsluiting eener
 e; men is eer geneigd
 aande slechts als een
 beschouwen.

et voor vijftien jaren
 n Mengelberg zijn vijf
 ige werkzaamheid aan
 r „gebouw” herdacht
 : zichzelf de eer daar-
 te, doch der wereld
 ste Mahler-feest als een
 lijke gebeurtenis heeft
 en, hoezeer de kunst
 oten, diepbetreunden
 riend Gustav Mahler
 ring en bewondering
 erdiende.

het thans bij zijn veer-
 t, nu Mengelberg in de
 voor zijn landgenooten,
 hem in deze dagen
 it erkenning behoeven
 n gehoord, landgenoo-
 al, wanneer zij niet over het middel der
 g kunnen beschikken, dood is en derhalve
 sche kracht in het bijzonder van noode
 zal de winst zijn van het Nederlandsche
 van 1935, om zonder ook ditmaal van
 te zijn voorzien, nochtans zal getuigen,
 const eigen leven” is.

n Mengelberg opnieuw onvermoeid aan
 en van zijn trouwe phalanx, het Concert-
 est in zijn huidige formatie, van welker
 echts zeer weinig zijn, die alle veertig
 jaren met hem hebben meegemaakt,
 j in één adem daarmede en onmiddellijk
 oemd — het Amsterdamsche Toonkunst-

Willem Mengelberg in
 Zwitserland.

koor, dat eveneens sedert 1898,
 het eerste jaar, dat Mengelberg
 als zijn leider is opgetreden, wel
 groote wijzigingen moet hebben
 ondergaan, maar waarover de
 Mengelberg-geest onafgebroken steeds vaardig is
 gebleven.

Nog is de tijd niet gekomen tot het opmaken van
 de balans van Mengelberg's werkzaamheid in het
 Nederlandsche muziekleven; de creditzijde blijft
 nog maar steeds absorbeeren en dit muziekfeest
 is slechts een episode, gelijk de vorige Nederlandsche
 muziekfeesten onderscheidenlijk van 1902 en van
 1912 ook als louter episodes moeten worden be-
 schouwd in Mengelberg's gigantischen propaganda-
 arbeid voor de symphonische kunst
 zoowel te onzent als in alle andere
 landen der beschaafde wereld, lan-
 den, waar Mengelberg's naam alom
 met eer en ontzag wordt vermeld.
 Het zou te ver voeren en een
 boekdeel vullen, indien wij hier gin-
 gen beschrijven, waar en wanneer
 Mengelberg in de verschillende
 landen van Europa en Amerika op
 de concertpodia is verschenen en
 er voor zorgde, dat de naam van
 Nederland werd hoog gehouden.
 En altijd was het weer als de
 beroemde dirigent van het Con-
 certgebouw-orkest van Amsterdam,
 dat hij in den vreemde werd aange-
 kondigd, zij het in Amerika of
 Engeland als „the eminent con-
 ductor from the Amsterdam Con-
 certgebouw” of in Frankrijk of
 Fransch-Zwitserland als „le chef
 d'orchestre du Concertgebouw
 d'Amsterdam, of in Italië, Hong-
 garije, Spanje, Tsjecho-Slowakije,

Rusland, enz., in de verschillende landstalen altijd
 met vermelding zijner vereerde functie aan het
 Concertgebouw. Zóó werd ons Concertgebouw als
 instituut van rang wereldvermaard. Ook in de landen
 en steden, waar het zich tot dusver nog niet heeft
 kunnen doen hooren en in welke Amsterdam als mu-
 ziekstad nochtans de allergrootste reputatie geniet.

Geen wonder, dat buitenlandse kunstenaars
 het zich een eer rekenden naar Nederland te worden
 genoodigd, om in het Concertgebouw
 hetzij als scheppende, hetzij als her-
 scheppende artisten van hun talenten
 te mogen getuigen. De universaliteit van
 Willem Mengelberg was een palliatief
 tegen elke eenzijdigheid. De geschied-
 boeken van het Concertgebouw gedurende
 de laatste veertig jaren zijn de meest
 afdoende bewijzen voor de juistheid
 dezer bewering.

Het geheim der eeuwige jeugd, der
 frischheid, der zich aldoor als een open-
 baring uitende vernieuwing, is Mengel-
 berg's geheim, een omstandigheid, die
 steeds wonderbaarlijk in hare uitwerking
 is en tot de meest verrassende resul-
 taten leidt. Het is inhaerent aan het
 genie zijner persoonlijkheid en wie ge-
 regeld onder een zoodanige leiding heeft
 gearbeid, moest in den stuwenden maal-
 stroom worden meegesleept en kon aan

Mengelberg doet zijn intrede als leider van
 het hoofdstedelijk Concertgebouw-orkest. Een
 programma van 24 October 1895, den af-
 scheidsavond van den dirigent Kes. Willem
 Mengelberg, „nieuw benoemd Orkest direc-
 teur” verleent zijn medewerking als pianist.
 Een merkwaardigheid van dit oude archief-
 stuk is de opmerking over de rijtuigen
 onderaan.

Tijdens een or-
 kestrepitatie in
 de groote zaal van
 het Amsterdamsche
 Concertge-
 bouw.

zijn onweerstaan-
 bare bekoring nim-
 mer ontkomen. De
 volle honderd pro-
 cent worden door
 hem geëischt, maar
 hij is ook steeds pa-
 raat om dezelfde hon-
 derd procent ten volle te
 geven.

Een figuur, een machtige
 verschijning, die in de historie
 onzer muziek zal meetellen door

Willem Mengelberg en
 eenige beroemde gasten
 te Amsterdam, o.a.
 Ottorino Respighi en
 Igor Stravinsky.

Prof. Mengelberg en Me-
 vrouw Mengelberg-Wubbe
 op het balkon van hun
 chalet in Zwitserland.

zijn ongeëve-
 naarde beteekenis,
 een persoonlijkheid, op wie de jaren
 gelukkig geen vat hebben en van welke nog zoo veel
 tot heil en groei van ons muziekleven wordt verwacht.
 Mogen zijn woorden en daden bij zeer velen te
 onzent nog steeds den juisten weerklank blijven
 vinden!
 April 1935.

S. BOTTENHEIM.

NAAMLoozE VENNootSCHAP „HET CONCERTGEBOW”

Donderdag 24 October 1895 — 8 uur:

BUITENGEWoon ABONNEMENTS-CONCERT

(Afscheidsconcert van den Heer W. KES)

MET MEDEWERKING VAN

den Heer W. MENGELBERG, nieuw benoemd Orkestdirecteur van het Concertgebouw (Piano.)

1. **Symphonie No. 3, „Eroica”** (Es gr. t. Op. 55). L. VAN BERTHOVEN.
 a. Allegro con brio. c. Scherzo: Allegro vivace, Trio.
 b. Marcia funebre: Adagio assai. d. Finale: Allegro molto, Poco Andante, Presto.
2. **Concert** (Es gr. t.). F. LISZT.
 a. Allegro maestoso.
 b. Quasi Adagio.
 c. Allegretto vivace. Allegro animato.
 d. Allegro marziale. Presto.
 voor Piano met Orkestbegeleiding,
 voor te dragen door den heer W. Mengelberg.

3. **Akademische Fest-Ouverture** J. BRAHMS.
4. **La reine Mab ou la féé des songes** uit de Symphonie dramatique „Roméo et Juliette” H. BERLIOZ.
5. **Voorspel** van de 3e Acte van de Opera „Lohengrin”. R. WAGNER.

„Concert-vleugel Steinway” Sons, New-York, van de firma C. KETTNER, Kalverstraat 52 en Sp uistraat 231.

Het publiek, voor zoover het per rijtuig vertrekt, wordt beleefd verzocht in de
 zaal op het afroepen der rijtuignummers te wachten.

het Concertgebouw te Amsterdam.

GROENE BLAREN EN ROODE BELLEN

door CLIFFORD HINTER

DUS dat is afgesproken, schat," fluisterde het lange jongmensch tusschen twee kussen door. „Als je morgenavond uit mag, zet je 's middags de fuchsia voor het keukenvenster. En dan kom je om half acht naar mijn huis toe. Staat de fuchsia er niet, dan ben ik om acht uur hier."

„Juist, lieveling," lispelde het meisje. „Je moet er echter maar niet op rekenen, dat ik kom. Nu tante zelf uitgaat, zal zij wel willen, dat ik thuis blijf. Zij bewaart al haar geld in huis en ze is doodsbenuwd voor inbrekers. Maar je vindt het toch zeker geen beproeving, mijn huisarrest een avondje te moeten deelen?"

„In 't geheel niet, maar ik vind het wel vervelend, dat het geheim moet blijven," zuchtte het jongmensch. „Ik begrijp maar niet, wat je tante op me tegen heeft, lieveling..."

Op deze smartelijke verzuchting volgde een onverstaanbaar gelispel en eindelijk het geluid van teedere afscheidskussen. Toen ging het meisje naar binnen en liep het lange jongmensch door...

Uit de schaduw van de bovenportiek kwam een keurig gekleede meneer te voorschijn, luisterend naar den populaireren naam Eddie en bij de politie intiem bekend als een soort makelaar-in-misdrijven, die de onderwereld ijverig van „tips" voorzag.

Eddie was in een hemelsche stemming: het was 'n tip-met-nullen, die hij daar op den kop had getikt. Juist iets voor Larry, die dringend verlegen zat om wat licht geknutsel met zware „jofelemonoone". Als morgen die fuchsia er stond, was de zaak in orde...

„Larry, ik heb 'n tip voor je," klampte hij een half uur later „Kippige Larry" aan, zoo genoemd, omdat hij een bril droeg. „Een tip met nullen, licht geknutsel. Kraak bij afwezigheid van de bewoonsters: een verstandige tante, die de jofelemonoone in huis bewaart en een nichtje, dat verboden paden bewandelt met een lang jongmensch. Als er morgenmiddag een fuchsia voor het venster staat is alles „kim" en kan je na achten terecht. Twintig procent commissie; accoord?"

„Accoord, maar wat is een fuchsia?" informeerde Larry.

De vraag was niet zo verbijsterend als zij leek. Men kan van iemand, die meer „huiselijkheid" bij zichzelf ontdekt bij het zien van een deurslot dan bij de beschouwing van een bloempot en die in zijn jeugd drie-maal meer schooluren heeft doorgebracht op het politiebureau dan op de schoolbanken, onmogelijk verwachten, dat hij ook maar matig doorkneet is in alle geheimen van Flora's menigvuldige kinderen. Larry had een vaag besef, dat een fuchsia een „blometje of zooiets" was, maar dieper ging zijn kennis niet.

„Een fuchsia... dat 's groene blaren en rooie bellen," verklaarde Eddie. „Je moet zelf maar eens gaan kijken, dan kan je meteen zien, hoe de zaak in elkaar zit. 'k Denk dat een valsche sleutel voldoende zal zijn."

„Best, dus groene blaren en rooie bellen," herhaalde Larry. „Ik zal morgenmiddag eens gaan neuzen, geef me nou het adres maar..."

Den volgende middag ging Larry het terrein eens verkennen. De verstandige tante met het verliefde nichtje bewoonde een bescheiden heerenhuis, ontdekte hij. Met een brief in zijn hand ging hij voor de deur staan, vergeleek voor den schijn het adres met den naam en het huisnummer, en bestudeerde intusschen het plaatje van het slot.

„Looper C," mompelde Larry. Toen liep hij door, alsof hij aan een verkeerd adres was. In het voorbijgaan wierp hij een blik op de vensters van het souterrain. Zijn bijziende oogen deden hem pijn van inspanning, zóó scherp tuurde hij langs de gordijntjes. Plotseling, voor het laatste venster, ontdekte hij wat hij zocht. „Groene blaren en rooie bellen, het zondige nichtje gaat op stap," constateerde hij zeer tevreden. Toen wandelde hij de straat uit met zijn brief, het hoofd schuddend als iemand, die er geen touw aan vast meer weet te knopen...

Denzelfden avond wandelde Larry voor de tweede maal de straat in. Thans had hij geen brief bij zich, wel echter 'n exceptioneele verzameling loopers en een kort, maar stevig breekijzer. Voor de deur van het huis waar hij wezen moest bleef hij staan, probeerde zijn looper en kwam zonder moeite binnen.

In de kleine vestibule bleef hij luisterend staan. Hij had eenig gestommel gehoord en met den knop van de deur nog in zijn hand stond hij gereed, de plaat weer te poetsen. Het bleef echter muistil in huis en nergens ontdekte hij een glimpje licht.

„Dat was bepaald bij de burenen," mompelde Larry gerustgesteld. Hij sloot de deur en liep de gang in. Achter de eerste deur links vond hij de eetkamer. Brutaal knipte hij het licht aan. Zijn blik viel op een prachtig Mechelsch buffet, een droom van 'n spaarpot. Toch ging hij er nog niet toe over die smakelijk uitzierende noot te kraken, hij wilde eerst eens elders neuzen. Zijn rijke ervaring had hem geleerd, dat dames-alleen een onmatig groot vertrouwen stellen in popperige brandkasten, die „het zoo knus doen" in een huiskamer. En dus versmaadde hij voorloopig de eetkamer en wierp de porte-brisée open.

Larry's ervaringen inzake de knusse liefhebberijen

van alleenwonende dames werden inderdaad verrijkt met een nieuwe ondervinding. In een der hoeken van de huiskamer stond een brandkast, met kinderlijke verbeeldingskracht gecamoufleerd met een gehaakt kleed en een enorme Chineesche vaas. Larry begon medelijdend te glimlachen: de brandkast was er een van de soort, die alleen maar weerstand bood aan dróómen van geweld...

Larry haalde zijn breekijzer voor den dag en ging aan den slag. Het karwei verliep nog vlotter dan hij verwacht had: met een zangerigen metaalklank brak na een halve minuut het slot af. Larry begon genoeglijk te grijnzen, toen hij den inhoud van de kast inspecteerde. Eddie had inderdaad gelijk gehad. Het was een tip met nullen: de verstandige tante had minstens tienduizend dollar voor hem gereedgelegd.

„Aardige jofelemonoone," meende Larry, terwijl hij een der bundels bankpapier in zijn zak stak. Plotseling verschoot hij van kleur: achter hem klonk een licht gerucht.

„Handen omhoog, anders gaat mijn revolver af, schurk!" bulderde een jongensachtige stem.

Larry sidderde, maar hij bedacht zich geen oogenblik. De stem mocht aan een jongen behooren, de revolver, waarmee hij bedreigd werd, sprak echter mannentaal. Snel hief hij zijn handen omhoog en keek voorzichtig over zijn schouder. Tot zijn verbazing zag hij iemand onder den divan vandaan kruipen. Het was het lange jongmensch, waarvan Eddie hem gesproken had, en in zijn vuist hield hij de nieuwste uitgave van den Dood, 'n pracht van een brownie...

„Ik dacht eerst dat het de tante was," expliceerde het jongmensch met een beminnelijk glimlachje. En daarop hoorde Larry een opgewonden meisjesstem in de gang en wist hij er alles van. Het was het zondige nichtje, dat om politie telefoneerde...

„'t Was een tip met nullen, de brandkast bevatte dertienduizend dollar," zei Eddie den volgende dag droefgeestig tegen een intiem kennis. „Jammer dat het zoo gelopen is, nou is de tip voorgoed verknoid. Ik begrijp echter niet, wat die Larry nog op 't pad doet. Iemand die zóó kippig is, dat hij een paar bossen radijs op het keukenaanrecht voor 'n fuchsia aanziet, hoort in 't oude mannenhuis, maar niet op het pad. Die lange slungel en het verliefde nichtje zijn er intusschen goed mee: de verstandige tante heeft tegenover de politie verklaard dat zij verloofd waren, las ik in de krant..."

HET HUIS BIJ DE RIVIER

door Mrs. C. N. Williamson

Een verhaal van een gevierd schrijfster, dat u zeker niet moogt missen.

Hallo, Stanton! Wie had dat ooit kunnen denken, dat ik jou hier vanavond zou ontmoeten. Wat heeft je weer in de beschaving teruggebracht?"

Ik keerde mij snel om, verrast het geluid van een bekende stem in mijn ooren te hooren. Het was de avond vóór Kerstmis en ik ging juist de hal binnen van het St. James-theater. Gedurende een oogenblik kon ik mij niet herinneren, waar ik den persoon, die mij zoo joviaal aansprak, reeds eerder had ontmoet. Maar na een paar seconden schoot het mij toch te binnen, waar ik hem had gezien. Hij was een rijke mijnheer uit Colorado, Harvey Farnham genaamd, en ik had een jaar of vier geleden, toen ik Amerika doortrok, met hem kennis gemaakt. Ik schudde hem hartelijk de hand.

"Wat mij in de beschaving heeft teruggebracht?" herhaalde ik langzaam. "Ik weet het werkelijk niet — misschien krijg ik genoeg van de wildernissen en kom ik hierheen in de hoop wat verandering, wat avontuur te beleven."

"Dat zul je hier zeker niet vinden," lachte hij. "Je schijnt van plan den avond in den schouwburg door te brengen. Zeg, ouwe jongen, zou je er iets voor voelen, wanneer wij twee plaatsen naast elkaar namen?"

"Natuurlijk," antwoordde ik, hoewel ik er eigenlijk niet geheel zeker van was of ik wel de waarheid sprak. Farnham had ik vrij dikwijls in Denver ontmoet, maar ik wist toch niet of het mij aangenaam zou zijn den geheelen avond in zijn gezelschap door te brengen, aangezien ik er mij min of meer op had verheugd alleen te zijn. Er werd een populair stuk opgevoerd en wanneer het niet de avond voor Kerstmis was geweest, hadden wij er niet aan behoeven te denken om voor het opgaan van het scherm nog twee plaatsen naast elkaar te krijgen. Wij zetten ons neer op de derde of vierde rij van de stalletjes en aangezien het orkest nog niet had aangevangen, hervatten wij ons gesprek.

Farnham vertelde mij waarom hij naar Engeland was gekomen. Hij was namelijk van plan een van zijn mijnen te verkoopen, waarvoor hij, ofschoon deze een flinke productie opleverde, alle belangstelling had verloren.

"Ik heb een goed aanbod gehad," zei hij, "en ik logeer op het oogenblik bij den man met wien ik onderhandel. Hij heet Carson Wildred. Heb je wel eens van hem gehoord?"

"Neen," antwoordde ik.

"Hij schijnt nogal veel geld te hebben," legde Farnham uit, "en hoewel hij nog niet zoo heel lang in Londen is, heeft hij zich toch al tot een populaire figuur weten op te werken. Hij bezit

twee huizen, een in het centrum van de stad en een aan de Theems, een vreemde afgelegen woning vlak bij Purley-Sluis. Daar logeer ik voor het moment. Ik verwacht tegen het einde van deze week weer naar Amerika te kunnen vertrekken en daarom doet het me juist zoo'n

genoegen jou vanavond tegen het lijf te zijn geloopen. Ik zou je graag eens met Wildred laten kennis maken. Misschien dat je niet direct met hem wegloopt, maar je zult hem toch ongetwijfeld een interessanten kerel vinden. Hij is toevallig vanavond ook in den schouwburg — met een paar voorname vrienden."

Toen hij uitgesproken was, ging het scherm omhoog en nam het eerste bedrijf een aanvang. Het stuk zat goed in elkaar en boeide reeds bij het begin. Ik amuseerde mij buitengewoon, toen Farnham mij aanstootte en mij opgewonden toefluisterde:

"Daar zijn Wildred en zijn kennissen — in die loge daar. Bliksems wat een mooi meisje."

Ik keek op, omdat ik er zeker van was, dat de levendige Amerikaan mij niet eerder met rust zou laten, dan nadat ik aan z'n wensch gehoor had gegeven. Nauwelijks had ik dit gedaan of ik vergat zoowel het stuk als de spelers.

Het meisje kon naar mijn berekening slechts even twintig jaar zijn en hoe langer ik haar gadesloeg, des te meer raakte ik ervan overtuigd, dat ik een dergelijke zeldzame verschijning nimmer te voren in mijn leven had ontmoet.

"Hoe vind je Wildred?" fluisterde Farnham mij toe en zijn sterk Amerikaansch accent wekte mij uit den droom.

Ik wilde hem niet laten merken, dat het meisje een geweldigen indruk op mij had gemaakt en dat ik eigenlijk mijn hoofd even was kwijt geraakt; daarom vestigde ik mijn aandacht op de twee heeren achter in de loge. Ik behoefde er niet aan te twifelen wie van de twee Carson Wildred was, de vriend en gastheer van Farnham. Het hinderde mij eenigszins, dat ik sterk het gevoel had gekregen, dit gezicht vroeger onder verrassende en onaangename omstandigheden te hebben gezien, zonder dat ik mij iets definitiefs te binnen kon brengen. Zijn opmerkelijke, bijna ongewone gelaatstreken vonden in mijn geheugen geen enkel aanknopingspunt, en toch — ik wist, dat ik op een of ander onheilspellend oogenblik in die fonkelende oogen had gekeken.

Wanneer en waar Stanton den geheimzinnigen Carson Wildred ontmoet had en welk een verschrikkelijk lot Farnham te wachten stond, kunt u lezen in het nieuwste premieboek van de Hollandische Bibliotheek, getiteld: *Het huis bij de rivier*, door de bekende schrijfster Mrs. C. N. Williamson, hetwelk vanaf heden bij onze bezorgers, agenten en op ons kantoor verkrijgbaar is. De prijs bedraagt 17½ cent in gewone uitvoering en 70 cent in luxe-prachtband. Bestellingen zullen gaarne ontvangen worden.

Moeders Trots en Vaders Glorie

LS-2x6 304

V

roeger was hij met „geen stok" in 't bad te krijgen; hij gilde, zoodat de politie voor het huis bleef staan. En NU?

Hij vraagt er om, want een bad betekent Silvikrin Liquid Shampoo en daar zijn alle kinderen dol op. Het ruikt zoo heerlijk, echte kostbare Lavendel Olie en een schuim zoo veel, zoo dik, zoo zacht en heerlijk en niet bij'end. Het is een genot voor de rakkers en een plezier voor moeder. Silvikrin Liquid Shampoo bevat Puur Silvikrin en dat is het geheim van zijn ongeëvenaard succes. Het haar wordt zijdeachtig glanzend, golvend, sterk en gezond. De natuurlijke kleur wordt verfrischd, de teere hoofdzenen verkwikt.

Het is gegarandeerd non-alcalisch. Geen grijze aanslag zooals bij poeder-shampoo, geen lastige voorbereidingen. Roos, vet haar, stof, onreinheden, bacteriën, verdwijnen in het verfrissende Liquid Haarbad. Honderdduizenden gezinnen gebruiken het reeds; bij U ontbreekt het nog en daarom...

Bijelken flacon een
Badhanddoek uit
Twente GRATIS
Vraag er om.

flacon voor 10 wasschingen 45.

De Shampoo voor de familie

Indigestie geheel verdwenen

Kan nu alles eten!

„Na vijf jaar lang aan indigestie te hebben geleden, heeft Uw Kruschen Salts mij geheel van de pijnen bevrijd. Mijn vrienden verwachtten niet, dat ik ooit beter zou worden, maar nu ben ik een ander mensch. Ik heb absoluut geen last meer, ik kan alles eten en met smaak. Ik vertel iedereen hoe buitengewoon goed ik Kruschen Salts vind voor slechte spijsvertering en maagzuur. J.C. de L."

Kruschen Salts vat het kwaad bij den wortel aan, het spoort de afvoer-organen aan tot regelmatig werken; helpt lever en nieren in hun functie en zuivert den bloedsomloop. De „kleine, dagelijksche dosis" kan dit alles doen, omdat Kruschen Salts een combinatie is van 6 zouten, waarvan ieder een verschillende werking heeft. Enkelvoudige

zouten veroorzaken een plotselinge uitwerking op een bepaald gedeelte van het lichaam — veel te drastisch om vaak herhaald te kunnen worden. Maar „de kleine dagelijksche dosis" bevat een weinigje van ieder der 6 zouten, zoodat U die met het volste vertrouwen iederen dag kunt innemen.

Kruschen
Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

Ter gelegenheid van prof. Mengelberg's veertigjarig jubileum, dat gevierd wordt met een Nederlandsch Muziekfeest in Amsterdam, is in de kunstzaal Van Lier een tentoonstelling georganiseerd van het leven van den grooten dirigent in beeld, door Gea Augsborg. — Een der teekeningen van den leider van het Concertgebouworkest.

IN DE HOOFDSTAD

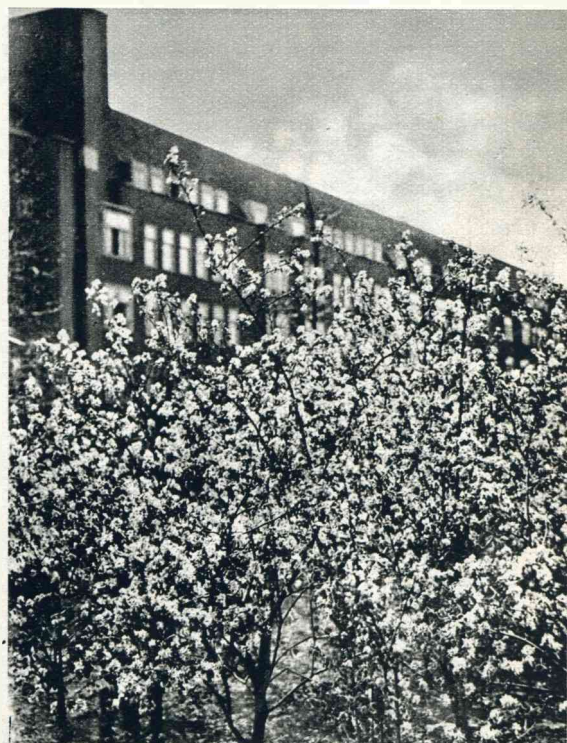
Voor amateurs- en semi-beroepsbands werd in het Concertgebouw een jazzconcours gehouden. Op deze foto ziet men The Moochers, die het vorig jaar den zilveren jazzbeker wonnen.

De heer M. den Outer gaf een demonstratie met een door hem geconstrueerde nieuwe schrijfmachine, de Tachotype, waarmee men veel vlugger dan tot dusver kan tikken; het steno-grafeeren is daardoor onnoodig geworden.

Vreugdegehuil na een doelpunt op het Famosterrein, waar de school-hockeywedstrijden gespeeld werden.

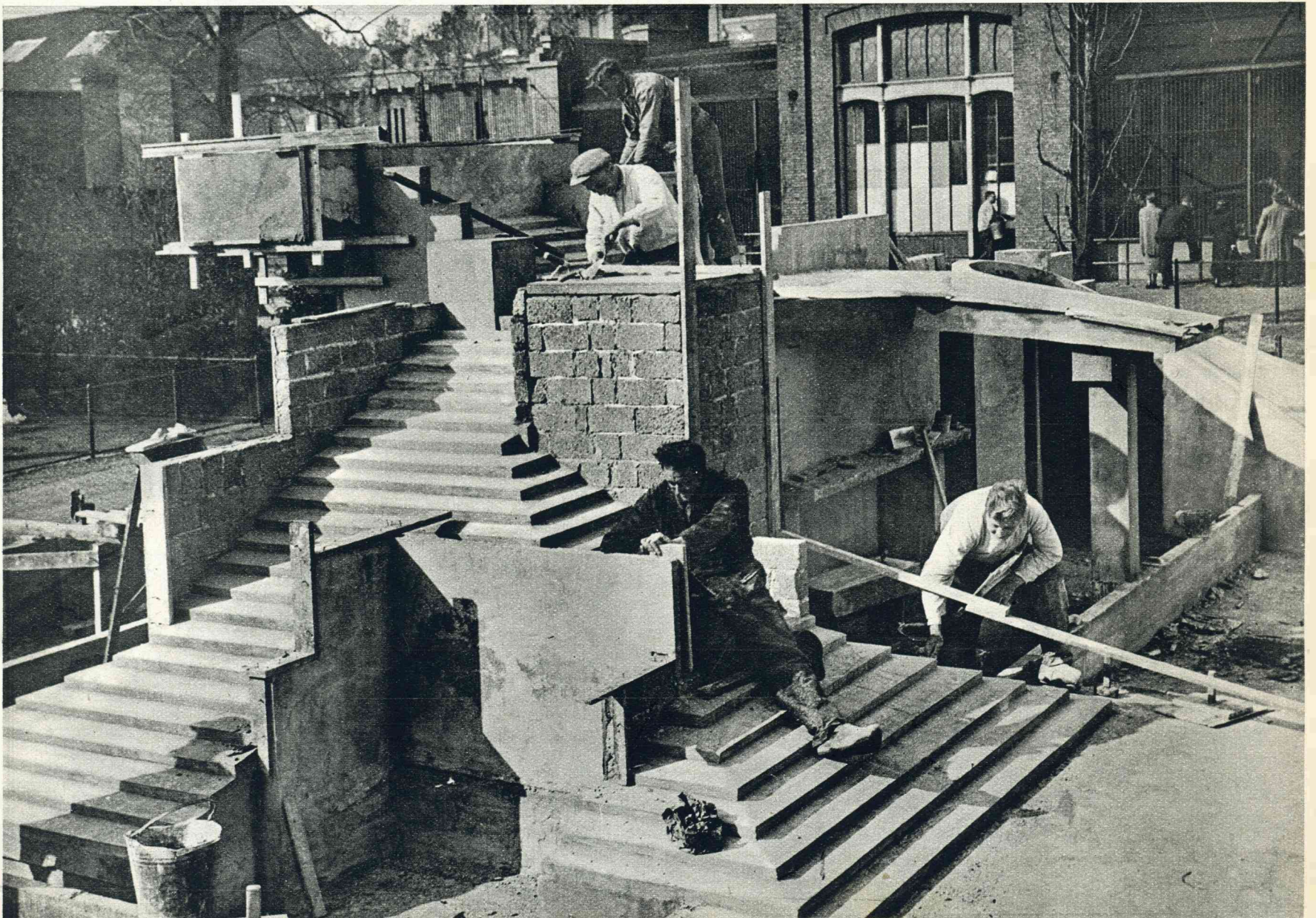
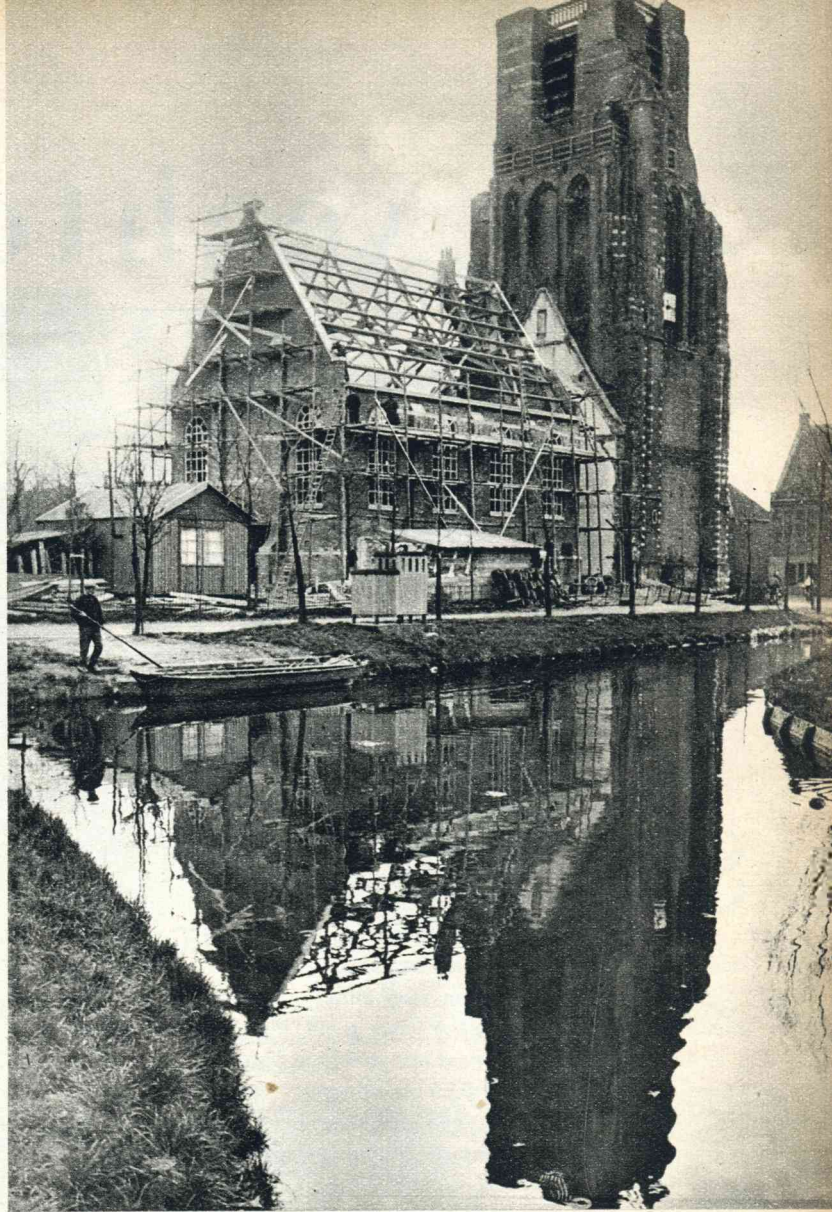
Lente in de hoofdstad of een stukje bloeiende Betuwe op de Noorder Amstellaan.

Het kerkgebouw te Ransdorp, waarvan de monumentale, massieve toren allerwege bekend is, moest wegens bouwvalligheid afgebroken worden. Er is nu een nieuw verzeen, dat reeds onder de kap staat. Tijdens den bouw werden de godsdienst-oefeningen in het raad-huis gehouden.

Amsterdam is goedgeefsch en bij een collecte vlucht bijna niemand voor de collectebus, ook de poppenkast op den Dam niet.

Artis krijgt een mooie nieuwe aanwinst, n.l. pinguins. Tegenover de roofdierengalerij wordt voor de leuke zwart-witte vogels een huis gebouwd.

Zoo vechten Japanners!

EEN NIEUWE VORM VAN HARAKIRI

STEL u voor, dat u gestopt wordt in een holte binnen in een reusachtige bom. U hebt aan alle kanten krachtige ontploffingsmiddelen. Vóór u is een soort vliegtuigstuur, waar u de bom mee kunt richten. Door ramen kunt u vóór u uit kijken.

U zit in de bom, en de bom wordt in haar nest onder aan een bombardements-vliegtuig geladen. Het vliegtuig stijgt op, zoekt zijn doel — laten we zeggen een vijandelijk munitie-depot. Boven u haalt de piloot een handel om.

U schiet naar beneden, naar den grond, met ontzaglijke vaart. U ziet, dat u een eind van het munitie-depot af terecht zult komen! U hanteert dus het roer, stuurt de bom! Succes! U krijgt de donkere massa recht onder uw raam.... En dan is 't met u gedaan.

Fantasie van een Jules Verne? Dolle waanzin, interessante onmogelijkheid?

Volstrekt niet. U zoudt het niet doen, maar Japanners doen het. Zij weten, dat 't hun leven kost — maar zij weten ook, dat hun nagedachtenis en hun betrekkingen geëerd zullen worden in hun vaderland.... zolang als 't duurt dan.

Om te gelooven aan de bemande bom, moet men de Japanners kennen.

Hun industrie heeft het ver gebracht in nabootsing, maar zelf vinden doen zij niet veel. Zij hebben bijvoorbeeld nog geen bommenwerpers kunnen bouwen, die accuraat treffen kunnen. Gelukkig? Van één kant. Van den anderen kant ongelukkig — want nu zetten zij in zoo'n bom een mannetje.

Die stuurman is natuurlijk reddeloos verloren, en

toch bieden zich tal van Japansche soldaten aan, om het eerebaantje van bommenpiloot te verwerven, om in de lucht geblazen te worden met het vijandelijk doel.

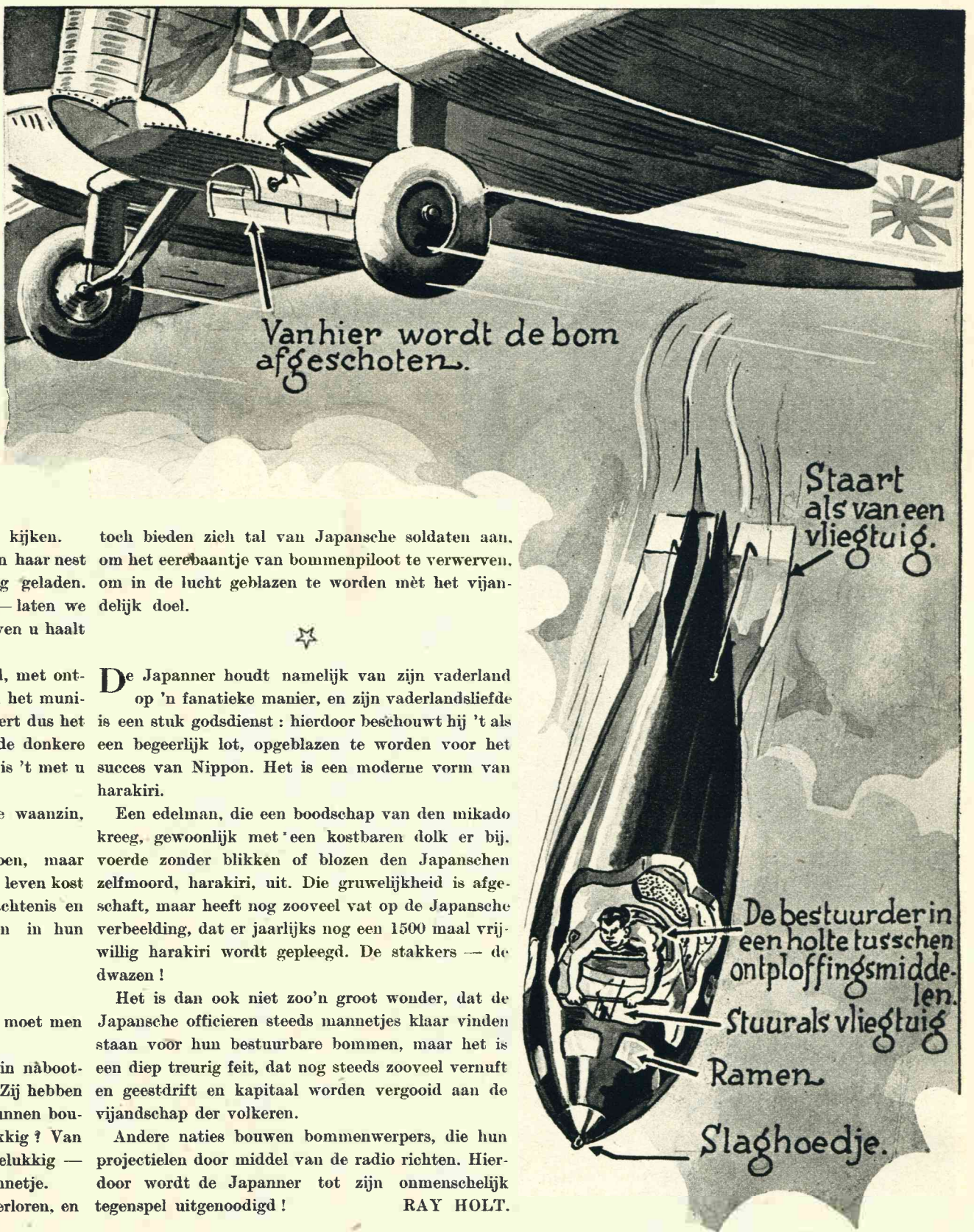
De Japanner houdt namelijk van zijn vaderland op 'n fanatieke manier, en zijn vaderlandsliefde is een stuk godsdienst: hierdoor beschouwt hij 't als een begeerlijk lot, opgeblazen te worden voor het succes van Nippon. Het is een moderne vorm van harakiri.

Een edelman, die een boodschap van den mikado kreeg, gewoonlijk met 'een kostbaren dolk er bij, voerde zonder blikken of blozen den Japanschen zelfmoord, harakiri, uit. Die gruwelijkheid is afgeschaft, maar heeft nog zooveel vat op de Japansche verbeelding, dat er jaarlijks nog een 1500 maal vrijwillig harakiri wordt gepleegd. De stakkers — de dwazen!

Het is dan ook niet zoo'n groot wonder, dat de Japansche officieren steeds mannetjes klaar vinden staan voor hun bestuurbare bommen, maar het is een diep treurig feit, dat nog steeds zooveel vernuft en geestdrift en kapitaal worden vergooid aan de vijandschap der volkeren.

Andere naties bouwen bommenwerpers, die hun projectielen door middel van de radio richten. Hierdoor wordt de Japanner tot zijn onmenschelijk tegenspel uitgenoodigd!

RAY HOLT.

*Alleen
een matte huid
is mooi!*

Gebruik daarom
geregeld

**MATT-
CREME**

De klassieke

N°4711.

Schoonheids-crème

Voortreffelyk als
onderlaag voor poeder

DAMES, om ook kennis te maken
met onze voortreffelijke Amilda-huidcrème
ontvangt U bij een tube IVOROL-tandpasta
tijdelijk een tube AMILDA gratis.
IVOROL in tuben van 40 en 60 ct.
"WAT MIJNHARDT MAAKT IS GOED"

ZEG HET MET FOTO'S

Ze zijn welsprekender dan een lang
betoog. Ze blijven in herinnering nog
lang nadat woorden al vervaagd zijn.
Gebruik foto's voor 'n advertentie in deze kolommen. Ze passen volkomen
in het kader van dit geïllustreerd blad. En het kost U niets extra's, want
voor koperdiepdruk zijn geen cliché's noodig!

De heer K. Asjes
te Alkmaar vierde
zijn zilveren jubi-
leum in gemeente-
dienst bij de Rei-
niging.

Te Beemster mocht het echtpaar D. Klink-
hamer-v. Leyen op 6 Mei zijn gouden
huwelijksfeest vieren.

Het echtpaar A. Pluister-Wit te Winkel
vierde zijn 60-jarig huwelijksfeest. Hier-
onder: Een broer van den bruidegom, P.
Pluister, eveneens te Winkel, kan met zijn
echtgenoot, Tr. Pluister-Borts, ook op een
lang huwelijksleven terugzien, n.l. van
73 jaar.

De vierde tiendaagsche tentoonstelling van de Flora werd verzorgd door de Kon. Ned. Mij. voor Tuinbouw en Plantkunde,
die hier de gewone voorjaarskeuring hield. Een overvloedige rijkdom aan orchideeën was in het Bloemenpaleis bijeen-
gebracht. — Een der inzendingen, de Attileya.

Greta Garbo's nieuwste film

Nauwelijks tien jaar geleden bracht het stoomschip Drottningholm een bedeesd en verlegen Zweedsch meisje naar New York. Het was Greta Louvisa Gustafson, die in Stockholm haar brood verdiende als mannequin en nu naar de Nieuwe Wereld kwam om roem en fortuin te vinden. Thans is zij de groote Metro Goldwyn Mayer ster Greta Garbo.

Een peinzende Katherine.

HERBERT Marshall, de

man, die vooral na zijn uitstekend spel in

De Blonde Venus, algemeene bekendheid verwierf, is in deze film de „leading partner” van Greta Garbo. Hij is een uitstekend acteur en bij uitstek geschikt voor rollen als deze, waarin hij een zekere geslotenheid aan den dag moet leggen. Greta is hierin zijn vrouw Katherine, die echter minder uit liefde dan uit verveling met hem getrouwd is. Deze stap begint zich te wreken, als zij Jack Townsend ontmoet, wiens vermeende liefde zij begint te beantwoorden. Het dreigt een catastrofe te zullen worden, als Katherine's echtgenoot de groeiende genegenheid gewaar wordt en dan gaat rechtspreken. Hij is gouvernementsdokter in China en nu stelt hij zijn vrouw voor een fait accompli hem te volgen naar een district waar een verschrikkelijke cholera-epidemie heerscht.

Op datzelfde moment dringt het tot haar door wat

Dr. Walter Fane (Herbert Marshall) en zijn vrouw Katherine (Greta Garbo) op bezoek bij den Chineeschen generaal Yu (Warner Oland).

die andere man eigenlijk was : een liefdesavonturier. Gewillig volgt zij dan ook haar echtgenoot naar het binnenland, waar een zekere dood haar wacht, en probeert daar zijn geschokt vertrouwen terug te winnen. Haar bedoelingen zijn oprecht en de omstandigheden uiterst gunstig, twee voornamelijk factoren om een grootsche verzoening tot stand te brengen.

Het mysterieuze waas, waarmede Greta Garbo permanent omhuld is, wordt vanzelfsprekend nog aanmerkelijk geaccentueerd door het vreemde, bizarre land, waarin dit drama zich voltrekt. Toch is het een getrouwe weergave van W. Somerset Maugham's boek : The Painted Veil, zoodat men niet kan beweren, dat alleen terwille van haar het eigenaardige China tot de plaats van handeling gekozen is.

Steeds groter en groter wordt de bewondering van Katherine voor haar man en zij hunkert naar het oogenblik, waarop hij haar weer, als voorheen, zijn volledig vertrouwen zal schenken.

Komt U naar Engeland?

Laat Trust Houses Ltd. U dan behulpzaam zijn! Zij beantwoordt Uw vragen, werkt een reisplan voor U uit, berekent de kosten en garandeert U een prima service voor elk van de 210 Trust House Hotels en Inns, die de voornaamste centra van toerisme volledig bestrijken.

De Trust House Gids met volledige lijst der Inns en prijzen wordt gratis toegezonden op aanraag bij: The Manager, Afd. Holland, Trust Houses Ltd., 53, Short's Gardens, London W.C. 2, England.

James Arthur:

GRETA GARBO

Gezien door de oogen van
haar portretfotograaf

De beroemde mysterieuse Garbo-uitdrukking, welke haar een wereldreputatie bezorgde.

Clarence Bull, de portretfotograaf van de Metro Goldwyn Mayer, kan zich erop beroemen, slechts op een enkele uitzondering na, al de foto's van miss Garbo, sedert haar tienjarig verblijf in Hollywood, te hebben gemaakt. Onlangs heeft hij het drieduizendste portret van deze Zweedsche ster genomen en het bijzondere van het geval is, dat geen twee dezer foto's aan elkaar gelijk zijn.

„Het feit, dat, ondanks de groote hoeveelheid opnamen er geen twee precies dezelfde zijn, is het beste bewijs voor de groote veelzijdigheid van Greta Garbo, zelfs in het poseeren,” zei Clarence Bull. „Zij neemt veel gemakkelijker een houding aan dan welke actrice ook, die ik ooit gefotografeerd heb, en zij weet oogenblikkelijk, of het goed of slecht zal uitvallen.”

Greta Garbo heeft ook geen voorkeur wat betreft het nemen van foto's „en profile” of „en face”, en dat maakt haar volgens Bull's opinie een bij uitstek geschikt model. Ook is zij nooit of te nimmer overdreven in haar eischen voor de „make-up”, zooals men in Engeland en Amerika de uiterlijke verzorging betitelt.

„Greta is een van de weinige actrices, die het heerlijk vinden naar het fotografische studio te komen om zich te laten fotografeeren,” gaat Bull voort, „en zij kan er een geheel dag aan besteden om foto's van zichzelf te laten maken. Dit was bijvoorbeeld het geval bij de opnamen voor de film „The Painted Veil”, toen zij den geheelen dag in mijn atelier moest vertoeven en ik geloof niet, dat zij gedurende dien tijd ook maar zes woorden gesproken heeft. Zóó was zij met haar gedachten bij het werk.”

Wanneer er foto's van haar genomen zijn, wil Greta den anderen dag al de proeven ervan zien. En altijd weet zij zich iedere houding, waarin zij gefotografeerd is, te herinneren. Ontbreekt er een proef, dan vraagt zij daar oogenblikkelijk naar.

Miss Garbo's gezichtsuitdrukking en houding hangen af van haar humeur! Dat is de oorzaak, dat geen twee foto's van haar aan elkaar gelijk zijn. Sommige sterren, zooals Joan Crawford en Constance Bennett vinden het poseeren gemakkelijker, als tijdens de fotografische

werkzaamheden muziek gemaakt wordt. In dit opzicht is Greta Garbo niet zoo. Wel zal zij, als de Radio bij de hand is, een station opzoeken, dat een operette uitzendt, of waarvoor een humorist optreedt, want Greta heeft een buitengewoon sterk gevoel voor humor.

„Zij kan veel langer een pose volhouden dan welke andere actrice ook, die ik ken,” beweert Bull. „Het is zelfs voorgekomen, dat zij anderhalve minuut lang een bepaalde houding moest volhouden. Het was een tijd-opname, waarbij haar gezicht met kaarsen werd verlicht. Tijdens den geheelen opnameduur heeft zij geen spier bewogen.”

Het eerste portret, dat Bull van Greta Garbo nam, was er een, waarvoor zij lachende poseerde. Negen jaar lang heeft zij geen andere lachende foto van zichzelf laten maken tot haar laatste opname in The Painted Veil.

„Het eenige, waar zij geweldige zorg aan besteedt, is haar haar. Daarvoor heeft zij meer aandacht dan voor haar „make-up” of haar costuum. Onveranderlijk vraagt zij mij iederen keer voor ik de foto maak, of haar haar wel goed zit,” zegt Bull lachend.

„Een andere eigenschap van Greta Garbo is, dat, gedurende de tien jaar, dat ik haar nu fotografeer, zij nog nooit ook maar één keer te laat op de afspraak gekomen is. Gewoonlijk komt zij precies tien uur naar mijn atelier en dan heeft zij zich voor dien tijd reeds volkomen gekapt en gekleed. Dat doet zij altijd thuis. Maar zij verwacht, dat ik even punctueel ben als zij is,” besloot Bull. „En dat is natuurlijk geen overdreven eisch.”

De laatste „lachende” opname van Greta Garbo, welke volgens Clarence Bull een hooge zeldzaamheid is.

A.S.S.O.

Instituut voor Goedkoop
BRIEFONDERWIJS

Ernst Casimiriaan 26, Arnhem.
Dir. J. van der Bij, hoofdonderw.

Ieder, die alleen de lagere school heeft bezocht, kan onderstaande cursussen volgen en zijn doel bereiken. Laag maandelijks lesgeld. Atlanten, boeken en woordenboeken gratis. Correctie van gemaakt werk. Na goede afloop diploma's. Gratis hulp bij sollicitatie. Vraag nog heden inlichtingen, het verplicht U tot niets.

A-CURSUSSEN: voor Heren: kommies, politie-diploma, marechaussée, militaire politie, verpleger, besteller, keurmeester van waren, hulp-keurmeester (voor slagers), verkoper en winkelbediende (zowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkelbediende, filiaalhouder, etaleur, administrateur, handelsreiziger, journalist, notarisklerk, inspecteur, enz.

Voor Dames: verpleegster, verkoopster en winkelfuffrouw (zowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkelfuffrouw, filiaalhoudster, etaleuse, privé-secretaresse, kinderverzorgster, kinderjuffrouw, handelsreizigster, journaliste, enz.

Men kijkt naar Uw mond -
als U spreekt!

Waar U ook bent - als U met veel mensen in aanraking komt... altijd kijkt men naar Uw mond, wanneer U spreekt of lacht. En iedereen ziet graag een frisschen, goed onderhouden mond. Verzorg Uw mond daarom met Pastol, de heerlijk-frissche Nederlandsche Pastol, die wel poetst, maar nooit krast. Want daar wordt heel nauwkeurig op gelet!... Probeer U eens een doosje of 'n tube, - vandaag nog en let dan op, hoe hagelwit Uw tanden worden.

**Pastol is
Nederlandsch fabrikaat!**

Doos 20 en 35 ct. Tube 35 en 60 cts.

**BOLDOT'S
Pastol**
maakt Uw tanden blank

Motten

ruïneeren
Uw kleeeren

FLIT

doodt
ze

DE MAN IN DE HUT

door HARRY DOUGLAS

SERGEANT Revers zat alleen in een kano. Hij peddelde door de wildernis achter een vluchteling aan, dien hij nog nooit gezien had.

Er was een agent van de Rubber-maat-schappij vermoord. Toen Revers er bij kwam, had hij een klein beetje ontdekt, maar het meeste was duister gebleven. De moordenaar was een blanke. Hij was in die streek niet bekend. Hij was naar 't zuiden getrokken. Méér wist Revers echter niet. Hij was dus met zijn kano naar 't zuiden afgezakt, want de onbekende was met een kano gevluht.

Hij was al ver buiten zijn eigen gebied, en nog steeds voer hij zuidwaarts, en de vluchteling ging waarschijnlijk denzelfden kant op. Het leek hopeloos, maar Revers ging verder.

't Was hard werk — martelwerk. Hij had den heelen dag voortgeploeterd over een rivier vol stroomversnellingen, telkens met moerasachtige ondiepten er tusschen, waar hij doorheen moest loopen met de kano op zijn nek. Hij was doodop. Toen hij een betrekkelijk kalm stukje water bereikte, liet hij zich drijven om te rusten. De zon stond laag, de getande muur van sparrenhout sloeg zware schaduwen over den smallen stroom en tegen den muur van sparrenhout aan den overkant. Het was tijd om te kampeeren, maar Revers kampeerde die nachten niet. Hij sliep zonder tent en zonder vuur.

*

Terwijl hij over het stille water dreef, hoorde hij een bekend geluid uitklinken boven het zachte gemurmel der stroomversnellingen achter hem. Het was de trage slag van een bijl. Het klonk ergens voor hem uit, waarschijnlijk even voorbij de volgende bocht.

Revers greep zijn peddel weer en stuwde de kano vooruit; al zijn zenuwen waren gespannen, de revolver zat los in 't foedraal, de buks lag voor hem op zijn rugzak.

Toen hij een scherpen hoek van de rivier om had gestuurd, zag hij voor zich uit een hut. Er kwam rook uit de dunne schoorsteenpijp, rook, die recht de lucht in steeg en dan vervloog. Vóór de hut was een man bezig brandhout te hakken. Hij keek op, toen hij Revers zag, en wachtte hem af. Het was een man van over de vijftig, gebruind door de zon, de trekken op zijn gezicht van het leven in de wildernis.

Revers stuurde naar den kant en de man groette hem met een zuur gezicht, het vreemde welkom van de menschen der eenzaamheid, die al lang geen gezelschap meer wenschen en alleen maar ongestoord willen blijven. Revers zag, dat 't zoo'n kluizenaar was, en bleef in zijn vaarttuigje zitten, terwijl hij praatte.

Hoe lang woonde hij hier al, vroeg Revers.

Komenden winter veertien jaar. Ja, hij was pelsjager. En hij zat op 't oogenblik in moeilijkheden. Zijn buurman, drie mijl 't land in, had zijn kano en zijn geweer geleend, en was een paar dagen de rivier op gegaan. Dat was nu twee weken geleden, en hij was nog

niet terug, en de proviand raakte op. Maar de sergeant kon wel bij hem overnachten, als hij wou. Nee, hij had geen man in een kano langs zien komen.

Revers stapte uit en haalde zijn spullen uit de kano. De man keek zwijgend toe. De politie-beambte keerde zijn kano om voor den nacht, maar toen begon de pelsjager ongeduldig heen en weer te loopen.

„Daar niet!” riep hij. „Daar niet! Daar leg ik mijn kano altijd. Leg hem aan den anderen kant van 't kreekje.”

Revers glimlachte even; hij wist, hoe die kluizenaars der wouden verslaafd raken aan precieze gewoonten, en hij deed, wat de man wenschte.

Toen hij zijn rugzak in de hut had gebracht, bood hij aan hout te hakken. De pelsjager schudde het hoofd. Nee, hij kende zelf zijn bijl het beste.

„Maar als je een vischje wilt vangen, graag,” zei hij. „Dan ga ik onderwijl even naar den anderen kant van mijn erf. Ik ga meteen maar” — hij keek in de richting der dalende zon — „want er zijn 'n paar herten in 't bosch, die ik altijd een beetje suiker geef om dezen tijd.”

Toen hij weg was, haalde Revers een snoer en een dobber uit zijn rugzak, sneed een stok, zocht een diep plekje in de rivier en had weldra een flinken snoek beet. Hij maakte den visch snel schoon, en omdat de pelsjager nog niet terug was, ging hij ook maar vast aan 't bakken. Een pan vond hij in den oven van 't fornuis.

Toen de pelsjager terug was, zette die scheepsbeschuit op tafel, en zwijgend gebruikten zij den maaltijd. Toen zij klaar waren, bood Revers aan, de vaten te wasschen, en de jager gaf een ruwe toestemming.

„Als je alles maar op zijn plaats zet,” waarschuwde hij ruzieachtig, terwijl hij de tafel afruimde.

Revers begon met de pan, waar hij den visch in gebakken had. Toen hij die had omgewasschen, hing hij hem aan een spijker vlak bij hem. De pelsjager keek kwaad.

„Daar niet! Daar niet!” mopperde hij, en hij greep de pan, en hing hem op een anderen spijker, dicht bij het fornuis. „Daar hang ik hem altijd,” legde hij uit, „en als je veertien jaar aan zooiets gewend bent...”

*

Maar toen hij zich weer omkeerde, keek hij in den mond van Revers' revolver. Revers stond er met een grijnzend gezicht achter.

„We gaan meteen terug,” zei hij, „al is 't jammer voor de mooie comédie. Ik liep er in 't eerst echt in. Je hebt deze hut gisteravond of vanmorgen gevonden, denk ik, en je hebt je kano in 't bosch verstoppt. 't Was een reusachtig goed idee van je, net te doen of je hier al jaren woonde, en 't ging goed ook, tot zooeven. Die pan heeft al veertien jaar aan dien spijker naast 't fornuis gehangen, hè? Maar die twee spijkers heb ik er in geslagen, terwijl je weg was — daar wou ik mijn snoer aan drogen vanavond.”

En nu op stap!

Kijk ze een plezier hebben. Geen wonder ook. 't Is voorjaar en dan is wandelen een genoegen, vooral met die mooie nieuwe „stappers” aan, stappers van — van Haren. Van Haren weet wat Uw voeten toekomt. Wat een genot om met zulke schoenen rond te loopen. Een stalen steunzool zorgt er voor, dat Uw voet niet doorzakt. Steeds vindt U de nieuwste snit en de modernste lijn toegepast. Nooit zult U een goedkoop „schoenenjaar” hebben. De enorme omzet in EIGEN filialen maakt den aanschaffingsprijs zoo laag. Laat van Haren U eens de nieuwe modellen voor het Lente- en Zomerseizoen toonen.

Onderstaande Heerenschoen, vervaardigd volgens het vermaarde Good Year systeem, is de beste en de duurste die van Haren maakt, f 5.50. De Damesschoen, gemaakt van prima beige leder, is een buitengewoon makkelijke wandelschoen f 2.75. De Kinderschoen is van prima lakleder, vanaf f 0.95. Ook verkrijgbaar in zwart of bruin kalfsleder.

van Haren
SCHOENFABRIEKEN WAALWIJK

Eigen filialen in alle voorname plaatsen van Nederland

Al Calderon:

Todd had ook een voorgevoel

HOLLEN, hollen hollen... een snelle greep naar het portier, een wilde sprong... en toen viel meneer Todd over de beenen der andere reizigers heen, languit in het looppad van den coupé. Het was de laatste trein van Bath naar Bristol en de reizigers zaten op elkaar gepakt als sardientjes in een blik.

„Nog net op tijd, vader,” zei een zeeman, die de zilte lucht van de wijde wateren in zijn kleren meedroeg. „Als je een seconde later was geweest, had je 'm voor het nakijken gehad.”

Meneer Todd knikte, zocht zijn tasch, zijn vulpen en zijn hoed bij elkaar, en plaatste zich voor het open venster, om op adem te komen. De trein denderde met een zeventig-kilometervaat door den donkeren avond, spookachtige schaduwen meesleurend, een blokhuis voorbij en een kanaalbrug over.

Todd haalde zijn orderboekje te voorschijn en noteerde zijn laatste orders, waarvoor hij in de stad geen tijd meer had gehad. Zijn vulpen — een duur geschenk van het personeel, ter gelegenheid van zijn vijf en twintigjarig jubileum als reiziger — beschreef onleesbare hiërogliefen, voor Todd evenwel duidelijk genoeg, om eruit wijs te worden kunnen. En intusschen luisterde hij met een half oor naar het gesprek in den coupé.

„Ik zeg: je moet nooit spotten met de dingen, die boven je pet gaan,” zei de zeeman. „Ze mogen mij gerust uitlachen, maar ik geloof aan voorgevoelens. Ik heb het zelf eens meegemaakt met de „Santa Clara”, bij de Hebriden...”

De zeeman dischte een huiveringwekkend verhaal op van een schipbreuk, die van tevoren aangekondigd was door geklop van „geesten” tegen den scheepswand.

Meneer Todd glimlachte en noteerde. „Drie dozijn jongenskousen, maat 4, voor Gezusters White, kleur gemengd.”

Toen luisterde hij weer even, met slechts halve aandacht, het orderboekje in zijn linkerhand en de dure vulpen in zijn rechter, die achteloos op den rand van het geopende venster rustte.

„En ik heb het nog eens meegemaakt voor Hongkong...”

„In China...” luchtte een der reizigers zijn aardrijkskundige kennis.

„Jawel, China, maar Hongkong is Engelsch,” wilde de zeeman op zijn beurt volledig zijn. „Nou, daar voer ik op de „Cincinnati”, 'n Amerikaan. De Ouwe droomde drie nachten achtereen, dat de schuit naar den hemel voer en den vierden nacht bleef-ie in 'n typhoontje.”

„Wie, de Ouwe?” informeerde een boerenmannetje, dat blijkbaar aan typhus dacht.

„Nee, de schuit, de Ouwe was alleen maar dronken. Toen heb ik nog eens een geval meegemaakt van het booze oog. Dat was aan den wal voor Santos. Een crimineel geval, waar we niet van hebben kunnen slapen aan boord. Zoo beroerd waren we ervan...”

Het griezelige verhaal van het „booze oog” ging voor meneer Todd verloren, hij noteerde babysokjes no. 2 voor de dames White. En intusschen denderde de trein voort en verslond kilometer

na kilometer van het korte traject.

Na den zeeman kwam het boerenmannetje aan het woord voor een spóók-geschiedenis. Toen verhaalde hij een kras staaltje van het voorgevoel van een paard. Meneer Todd luisterde ernaar met een spottenden glimlach, die voor de andere reizigers echter verborgen bleef. 't Was verbazend, hoe bijgeloovig sommige mensen waren en hoe al die daverende onzin geslikt werd, als de hoogste wijsheid en waarheid...

Op hetzelfde oogenblik reed de trein een bocht in. Meneer Todd slaakte een lichten kreet, trok snel de hand van het coupévenster terug en greep wild naar de noodrem. En toen haalde hij met een krachtigen ruk het handvat naar beneden...

De trein gehoorzaamde onmiddellijk aan de Westinghouserem. Hij schokte, schuurde en kreunde en dat veroorzaakte 'n ware paniek in den coupé. De reizigers waren opgesprongen, grepen naar hun koffer of hun hoed en schreeuwden en brulden als mensen in doodsangst. En intusschen stond meneer Todd, met een zéér ontgaan gezicht, in het midden van den coupé en trachtte zich boven alles uit verstaanbaar te maken. „Mensen, ik heb...”

Wát hij had, bleef voorloopig nog een raadsel. Een geweldige stoot van den trein wierp allen en alles dóór en óver elkander: reizigers, koffers en de plunjezakken van den zeeman. Toen stond de trein stil en probeerden allen als zinneloos den coupé te verlaten...

Buiten klonk een wild geschreeuw van schorre stemmen. „De brug... de hefinstallatie functioneert niet... geen tijd meer gehad het onveilig sein te hijschen... de trein gered, iemand trok aan de noodrem... gewoonweg een wonder... waar is die meneer, waar, waar?...”

Wie hem bij den arm greep en meesleurde, wist meneer Todd niet. Hij zag zich plotseling onringd door 'n heelen drom reizigers, die om beurten aan hem rukten, trokken en hem doof schreeuwden met hun vragen. Heel verbaasd realiseerde hij zich den toestand: dáár, vlak voor de locomotief, stond de brug open...

„U hebt ons gered, meneer,” schreeuwde iemand hem toe. „Zag u het gevaar?”

„Ik, neen,” stotterde meneer Todd, van streek door al die herrie.

„Waarom trok u dan aan de noodrem?” vroeg een conducteur verbaasd.

„Omdat ik...” begon Todd verlegen en plotseling den zeeman in het oog krijsend, vervolgde hij vlugger: „omdat ik een voorgevoel had, dat er iets niet in orde was, ziet u. Ik hoop dat niemand mij erom zal uitlachen...”

Vlug baande hij zich een weg door de verbijsterde menigte.

„Een wonder!... Een voorgevoel!” hoorde hij achter zich schreeuwen. Meneer Todd grinnikte zachtjes, terwijl hij de spoorbaan terugliep: het „voorgevoel” bespaarde hem drie pond boete...

In de bocht lag de verklaring waarom meneer Todd — reagerend op den eersten schrikimpuls — aan de noodrem getrokken had: de dure vulpen, die hij nit het coupévenster had laten vallen.

's Morgens kon hij nooit wakker worden...

't Was de schuld van de coffeïne.

TOT twee, drie uur in den morgen lag hij wakker: viel dan eerst in een lichten sluimer. In zijn droomen was hij dan nog voortdurend bezig met bureauzaken. Zijn chef sloeg den spijker op den kop toen hij zei: „'t Is de schuld van de coffeïne; drink Koffie Hag!”

Wetenschappelijk is aangetoond, dat 48 uur na het gebruik van koffie het organisme nog sporen van coffeïne bevat. Al dien tijd werkt deze, het zenuwgestel ondermijnende stof nog na!

Zenuwachtigheid, onrust en slapeloosheid, met als gevolg daarvan een vermoeid lichaam en een afgetobde geest, dat zijn de kwalen van onzen tijd. Gun hart en zenuwen meer rust: schakel de prikkelende werking der coffeïne uit. Drink dus de gegarandeerd coffeïne-vrije Koffie Hag - dan zal Uw slaap dieper en rustiger, dus gezonder zijn.

U kunt de coffeïne gerust schrappen, want zij is in de koffie geheel overbodig. Koffie Hag geeft U het volle genot van de koffie, omdat de coffeïne met smaak en aroma van de koffie niets te maken heeft.

Fijnproevers geven de voorkeur aan Koffie Hag, omdat in deze gezuiverde en veredelde koffie de aromatische oliën tot volle ontwikkeling zijn gekomen. Ervaren koffiekenners

Sedert hij geen coffeïne meer gebruikt, is hij 's-morgens het eerste bij de hand. De grafische voorstelling toont, hoe na het gebruik van coffeïne zijn slaap onrustig en onregelmatig was, en hoe hij na het gebruik van Koffie Hag van een gezonden, geest en lichaam verfrischenden slaap kan genieten.

Koffie Hag

spaart hart en zenuwen.

Groot nieuws voor Vrouwen!

Hebt U het grote nieuws al vernomen: het geheim om prachtig glanzend haar te behouden? Voor blondines luidt de oplossing: Blondona! en voor brunettes: Brunetta! Deze schitterend geslaagde nieuwe haarwasmiddelen zijn resultaten van de moderne cosmetische wetenschap. Weet U waarom zoveel vrouwen dof en glansloos haar hebben, dat lastig te behandelen is?

Doordat de ouderwetse haarwaspreparaten kalkzeep vormen, die het haar dof en glansloos maakt.

Blondona en Brunetta zijn geheel vrij van alkali. De voor het haar zoo nadelige kalkzeepvorming wordt hierdoor geheel vermeden, waardoor het lastige speciale naspoeibed overbodig wordt, zodat het haarwassen in veel korter tijd kan geschieden.

Blondona is het enige haarwasmiddel, dat Kamillolloor bevat, het 70-voudig extract der bergkamillen en dit is het geheim, waardoor Blondona het aangewezen middel is, zelfs voor het teerste blonde haar. En alleen Brunetta bevat Hequil, een zuiver plantaardig preparaat voor volmaakte verzorging van donker haar. Blondines en Brunettes! Het volmaaktste wat op het gebied van haarverzorging bereikt is, wordt U geboden door het nieuwe:

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR
BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR

een **Vinolia** PRODUCT

GOEDE MAAG LANG LEVEN

Ondanks zijn 87 jaren verheugt deze welbekende grijsaard zich in een goede gezondheid, omdat hij steeds in staat was zijn voedsel goed te verteren

Deze heer, die een internationale vermaardheid heeft verworven, heeft zijn hoogen ouderdom te danken — en het is zijn opgeruimd gelaat dat het ons vertelt — aan de volmaakte gezonde gesteldheid van zijn maag. Op zijn hoogen leeftijd is zijn verstand nog even scherp als toen hij dertig was; ook zijn spieren zijn jong gebleven. Dit levert ons wederom het bewijs dat wanneer de maag niets te wensen laat, alles naar wensch verloopt. Indien uw maag te lijden heeft van de minder ernstige aandoeningen, zooals zure oprispingen, opgeblazenheid, winden, indien U last heeft van slapeloosheid, hoofdpijn na Uw eten, dan behoort U dergelijke ongemakken nimmer als van geen betekenis te beschouwen.

Gebruikt onmiddellijk een kleine dosis Gebismureerd Magnesium, hetwelk een onschatbaar geneesmiddel is, want het werkt onverwijd.

Vijf minuten na de eerste dosis is de overmaat van aciditeit, de oorzaak van drie-vierden van alle maag-aandoeningen, onschadelijk gemaakt en zijn Uw ongemakken verdwenen. Gebismureerd Magnesium is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f1.— per flesch of f1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

**GEBISMUREERD
MAGNESIUM**

verzekert U een gezonden ouderdom

HET RAADSEL van het Fluweelen Masker

Op een goeden dag van het jaar 1687 zag een visscher op het eiland Ste. Marguerite voor de Fransche Middellandsche zee kust, hoe uit een venster van het als kerker dienende kasteel een zilveren bord werd geworpen.

De verbaasde man haastte zich het voorwerp op te rapen en zag, dat er blijkbaar met behulp van een mes woorden ingekrast waren. De visscher kon niet lezen en, daar hij een eerlijk man was, bracht hij het zilveren bord aan den gouverneur van het eiland, welke Saint-Mars heette.

Deze was op zijn beurt verbaasd, doch toen hij de woorden op het bord gelezen had, ontstelde hij zeer en vroeg den visscher, of hij den tekst ook gelezen had. De man vertelde, dat hij de leeskunst niet machtig was, maar Saint-Mars liet hem onmiddellijk opsluiten en gaf hem eerst weer de vrijheid terug, toen na een grondig onderzoek gebleken was, dat de visscher werkelijk geen letter lezen kon.

„Het is je geluk, dat je niet lezen kunt,” zei de gouverneur den eenvoudigen visschersman.

Wie wierp nu het zilveren bord uit het venster? De Man met het IJzeren Masker.

De mededeeling, die hij erin gekrast had, is echter steeds een geheim gebleven.

De geschiedenis kent geen geval, dat meer de nieuwsgierigheid en de phantasie der menschen geprikkeld heeft dan het raadsel van den gemaskerde, waarvan de oplossing door de weinige ingewijden voor eeuwig mee in het graf genomen is.

Het eerst wordt de geheimzinnige gemaskerde vermeld in het jaar 1678, toen koning Lodewijk XIV van Frankrijk reeds twee jaar tevergeefs bezig was, zich in het bezit te stellen van de stad Casale, niet ver van Turijn in de Povlakte gelegen en in dien tijd een toegangspoort tot Italië.

Casale behoorde aan den spilzieken hertog van Mantua, die steeds in geldverlegenheid verkeerde en Lodewijk XIV had van deze omstandigheid handig gebruik gemaakt, door in ruil voor een flinke som gelds van den hertog gedaan te krijgen, dat deze Casale aan de Fransche troepen zou uitleveren.

Maar de hertog hield zich niet aan de overeenkomst, die zijn vertegenwoordiger met den Franschen gezant gesloten had, en Lodewijk XIV was dan ook diep gegriefd, dat de ander zijn verplichting niet nakwam.

De koning liet den vertegenwoordiger van den hertog van Mantua door een vertrouwd officier op Fransch gebied lokken, daar arresteeren en alsdan opsluiten in de vesting Pinerolo.

Saint-Mars, die toen gouverneur dier vesting was, kreeg het bevel den gevangene, „iemand, waarover Zijne Majesteit reden tot ontevredenheid had”, zoo te behandelen, dat de man alle redenen tot berouw zou hebben. En voorts diende Saint-Mars er voor te zorgen, dat niemand iets omtrent den gevangene ervoer of contact met hem kreeg.

De gouverneur bediende den gekerkerde, wien men den naam Lestang gegeven had, ofschoon zijn ware naam Mattioli was, zelf, opdat niemand

zich met hem in verbinding kon stellen.

Dezen Mattioli alias Lestang nu hebben velen aangewezen als den Man met het IJzeren Masker, of liever gezegd „Den Man met het Fluweelen Masker”. Want het masker was niet van ijzer, doch van zwart fluweel; verder bezat het een kinstuk, dat er met stalen veeren aan bevestigd was, om den gevangene het eten mogelijk te maken.

Het is echter zoo goed als zeker, dat Mattioli in Pinerolo gebleven en daar in gevangenschap gestorven is. Ergo kan hij de raadselachtige gemaskerde niet geweest zijn, want die werd later op het eiland Ste. Marguerite in de Middellandsche Zee en daarna in de Bastille te Parijs gevangen gehouden.

Toen in 1687 Saint-Mars tot gouverneur van het eiland Ste. Marguerite benoemd werd, vergezelde hem op zijn reis daarheen een gevangene, die doodziek op het eiland aankwam, wyl de man bijna gestikt was gedurende de twaalfdaagsche reis, die men hem in een geheel gesloten zeildoekschon draagstoel deed volbrengen.

De gemaskerde blijkt een bijzondere voorliefde te hebben gehad voor fijn linnengoed en kantwerk, terwijl hij veel gitaar speelde.

Zijn voorliefde voor fijn linnengoed en kant, die men voor hem uit Parijs liet komen, maakte, dat velen meenden in den gemaskerden gevangene den ouderen broeder van koning Lodewijk XIV te moeten zien. Immers Anna van Oostenrijk, de moeder des konings, had eveneens dezen uitgesproken karaktertrek gehad en men veronderstelde hier met een geval van erfelijkheid te doen te hebben.

Deze verklaring voor het geheimzinnige geval moet echter als niet steekhoudend terzijde gelegd worden, want zelfs al zou Lodewijk XIV een ouderen broer gehad hebben, waarvan het bestaan geheimgehouden was, dan nog bewijst niets, dat deze de gemaskerde geweest moet zijn.

De onbekende moet, volgens zijn biechtvader, een aangename stem gehad hebben. Hij beklagde zich nooit over den toestand, waarin hij zich bevond, en liet nooit iets uit, wat een aanwijzing zou kunnen zijn voor zijn identiteit.

Later werd de gemaskerde gevangene overgebracht naar de Bastille te Parijs, alwaar hij in een torenkamer verblijven moest houden en niet slechter, doch ook niet beter behandeld werd, dan de overige gevangenen.

Op 19 November 1703 overleed hij plotseling zonder ziek geweest te zijn, en reeds den volgenden dag werd hij begraven.

In de overlijdensregisters werd hij onder den naam Marchioly, oud omstreeks 45 jaar, vermeld.

In tegenstelling met vroegere vermoedens is gebleken, dat de naam Marchioly geenszins verband houdt met dien van Mattioli.

Wie hij dan wel geweest mag zijn, deze mysterieuze man, wiens gelaat iemand na zijn gevangenneming nooit meer aanschouwde?

Wij weten het niet en zijn naam zal wel voor eeuwig een geheim blijven, een geheim, dat de geschiedenis niet blijkt te willen prijs geven.

Baby heeft de flesch **Silvikrin** te pakken gehad.

JEUK!

verlost van deze foltering

Krabben maakt het jeuken steeds erger. U doet verstandig met de oorzaak van de kwaal te bestrijden, zodat de jeuk bedaart en de huid zich herstelt. Talloze lijdens aan huidaandoeningen hebben met succes het D.D.D.-Recept van Dr. D. Dennis aangewend. Het is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die diep in de poriën dringt en de ziektekiemen doodt. Lijdt U aan Ekzeem, Dauw-worm, Open Been of eenige andere huidaandoening, reeds de eerste druppels zullen den jeuk doen bedaren. Flacons à 75 cent en / 2.50 bij Apothekers en Drogisten. A 27

D. D. D.
GENEESMIDDEL
TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

De Oude Gracht te Utrecht

NAAR DE AQUAREL VAN J. P. POWER

100 Jaar
1835-1935

Bad-Nauheim

Hartkwalen en stoornissen in den bloedsomloop. Rheumatiek

Het ideale kuuroord zoowel voor hen die rust nodig hebben als voor gezonden.

Uitgebreid Jubileumprogramma

60% reductie op de spoorwegen. — Pauschalkuren.
Goedkope Registermarken.

INLICHTINGEN BIJ DE REISBUREAUX EN HET
DUITSCH VERKEERSBUREAU, KALVERSTRAAT 111, AMSTERDAM

Het geluk hangt..... als een druiventros

Plukt vrij de voorjaarsstof, die U het beste lijkt; maakt er het kleedingstuk van dat U het beste staat en weest gelukkig in het besef goed gekleed te gaan. Door de „Kant-en-Klaar“-patronen is dit nu binnen ieders bereik; want de benodigde deelen zijn met recht kant-en-klaar, terwijl bij ieder patroon een schema wordt verstrekt, dat aangeeft hoe het patroon aan elkaar gezet moet worden. Er zijn „Kant-en-Klaar“-patronen verkrijgbaar van alle in het modeboek Zomerpracht 1935 voorkomende modellen. De prijzen zijn f 0.20, f 0.35 en f 0.50. Voor toezending per post f 0.10 extra. Ook aan het bureau van dit blad zijn ze uit voorraad verkrijgbaar.

ATTENTIE! Bestellingen kunnen als volgt geschieden: Door bemiddeling van Uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van ons blad; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het Patronenkantoor „Panora“, Nassauplein 1, Haarlem.

PATRONENKANTOOR PANORA

NASSAUPEIN 1 — POSTREKENING 142700 — HAARLEM

DE FAMILIE-DICTATOR

Vervolg van pagina 13

Constance glimlachte flauwtjes. Zij zag Giovanni, den stoker, zijn kaart al invullen.

„Op de kaarten voor de gezinsleden wordt in 't kort aangeteekend, wat ieder dien dag gedaan heeft, waar hij heen is geweest, wat hij uit heeft gegeven, en zoo voort; daarbij kunnen dan voorstellen gevoegd worden tot het invoeren van verbeteringen, of critiek op 't werk van het personeel.”

„Dus u verwacht,” vroeg Constance langzaam, „dat wij... dat ik... zoo'n kaart invul — iederen dag?”

„Precies. U zult er later 't voordeel van inzien.”

Constance verviel weer in stilzwijgen. „Hier heb ik een kaartenkast,” ging hij genoeglijk voort, „met alfabet. Daar worden alle rapportkaarten in opgeborgen, ieder onder eigen hoofd. Wat ik zeggen wou, hoe oud bent u?”

Constance verstrakte in haar stoel. Niet dat 't haar schelen kon — maar zoo'n vraag kwam niet te pas.

„Maar u... ik...”

„Ongeveer twintig?” ried hij, met een blik van studie.

Tot haar schrik nam de bezuinigings-inspecteur een witte kaart van een klein stapeltje. Er stonden keurige blauwe lijntjes op en zwarte letters en veel witte vakken. Er zat onderaan een rond gaatje in.

H. Hedge nam een pen en begon te schrijven. Al had zij de kaart ondersteboven voor zich, toch kon zij makkelijk de duidelijke letters lezen, die hij in een der vakjes zette. Hij had geschreven: „C. Brooke”. Toen kwam een tweede regeltje: „Oud — 20.” Hij wachtte en keek op.

„Werkt u wel eens?”

Constance stond op en boog zich naar voren. Hij scheen niets ongewoons in haar houding op te merken. Nadat hij even op een antwoord gewacht had, schreef hij in een wit vakje: „Zonder beroep.”

„Ongehuwd zeker?” vroeg hij.

„Vlegel die u bent!”

„Dat vroeg ik niet,” zei hij vriendelijk.

Constance had met beide handen op het bureau steun gezocht en keek op hem neer. Alleen voor woede was er plaats in haar mooie grijze oogen. „Het personeel gooit u er uit!” zei ze met bevende stem.

„Als iemand dat probeert, wordt hij ontslagen. 't Zou me spijten, als ik daartoe gedwongen werd.”

„U... u... O, 't is verschrikkelijk! 't Is niet waar! 't Kan niet waar zijn!”

„'t Is volkómen waar, juffrouw Brooke!”

Zij stond te trillen, hoezeer zij zich ook vasthield aan het bureau. Even liet haar stem haar in den steek.

„Als u maar weet, dat ik 't niet verdraág! Ik verdraag dat niet in ons eigen huis. Mijn vader zou zooiets nooit van me eischen. U vertelt me, dat ik dit moet doen en dat ik dat moet doen — een wildvreemde zegt me dat! U geeft mijn bedienden orders! U neemt bezit van mijn... ons... huis, alsof 't van u was. U beledigt mijn zuster. U beledigt mij! U zou mijn broer ook beledigen — als u dorst!”

„Ik dacht, dat ik 't al gedaan had,” zei H. Hedge zacht.

Zij hoorde het niet, misschien omdat een van haar dichtgenepen vuisten zich rood sloeg op het mahoniehout.

„Ik gehoorzaam u niet. Nooit. Nooit!”

„Ik stel u aan tot mijn secretaresse,” dwaalde hij opeens af, en tegelijkertijd schreef hij iets op een bloc-note.

Ten antwoord barstte zij in een storm van tranen uit en holde weg, en zij kwam net in de armen van Matilda terecht, die aan de deur had staan luisteren, tot zij zich niet langer kon inhouden.

De bezuiniger keek niet, toen Matilda haar snikkenden last uit de bibliotheek leidde. Den blik, dien Matilda achter zich wierp, miste hij. Hij zat over de witte kaart gebogen en schreef netjes in het juiste vakje:

„Ongehuwd.”

Hij wachtte even en tuurde naar den volgenden witten regel. Toen hij daar met zijn pen geweest was, stond er: „Aard — twijfelachtig.”

VIJFDE HOOFDSTUK

DE bezuinigings-inspecteur zat langen tijd aan 't bureau kalm te werken. Hij schreef op vele blanco formulieren. Hij schreef titels en datums op 'n aantal blanco boeken. Hij vulde tal van kaarten in, die hij vlug, maar met pijnlijke nauwgezetheid rangschikte in kleine laatjes, die hij voorzag van etikettes: „A tot F” en zoo verder tot Z toe, al twijfelde hij, of er iets was, dat met een Z begon. Hij geeuwde en rekte zich tweemaal; hij was van half zeven af op en nog niet boven de menselijke zwakheden verheven.

Toen hij op zijn horloge keek was het over tweeën. Onmiddellijk belde hij den butler.

„Wanneer wordt de lunch opgediend?” vroeg hij.

„Die is opgediend — om één uur,” antwoordde Horace koel.

„Waarom ben ik niet gewaarschuwd?”

„Meneer Brooke komt nooit thuis lunchen, meneer.”

„Wie was er aan tafel?”

„Juffrouw Brooke.”

„Verder niemand?”

„Nee, meneer.”

„Ik wensch voortaan voor de lunch geroepen te worden.”

„Jawel, meneer.”

„Breng me een sandwich en een glas melk.”

„Uitstekend, meneer.”

Maar toen Horace terugkwam met het bestelde, had H. Hedge het zoo druk met zijn kaart-systeem, dat het boterhammetje en de melk een half uur op het bureau stonden, voor hij ze zag.

In den middag kwam Alice thuis. Zij liep op haar teenen langs de deur van de bibliotheek en zag hem zitten, druk schrijvend. Even aarzelde zij, twijfelde; toen scheen zij op een ander idee te komen, liep de hall door en ging de trap op. Zij vond Constance in haar boudoir op de tweede verdieping.

„Waarom is hij nog niet weg?” vroeg Alice, haar boeken op den vloer gooiend.

Constance maakte een vermoeid gebaar en wou door gaan lezen.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Vrijdags. Tezamen met een der locale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f1.62½ per kwartaal of f0.12½ per week. Bureaux: HAARLEM, Nassauplein 51. Tel. Interc. 13866. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Tel. Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24

„Ik dacht, dat we hem kwijt zouden raken,” drong Alice aan, met onmiskenbare verbazing en teleurstelling in haar toon.

De oudste zuster wierp haar romanetje in een hoek en keek Alice aan, alsof zij die buiten staat achtte, iets te begrijpen.

„Maar je hebt toch gezegd...”

„Doet er niet toe, wat ik gezegd heb,” antwoordde Constance. „Hij is er nog — en hij zal wel blijven ook.”

„Connie!” Alice ging zitten en keek met groote oogen.

„Ja — hij blijft,” herhaalde Constance bitter.

Alice slikte een paar maal en keek om zich heen. 't Was, alsof zij het huis niet meer kende. Er was iets veranderd, dat zij niet omschrijven kon, iets in de atmosfeer misschien. Alles had zijn gewone plaats behouden, en toch zag alles er anders uit. Alles voelde verkeerd aan. Zonder het te merken spraken de zusjes op gedempten toon.

„Waar is Billy?” vroeg Alice.

„In z'n auto uit.”

„Wist hij er niets op?”

„Welnee. Dacht je van wel?”

Alice trok haar eene been over 't andere en keek nadenkend.

„Nee, eigenlijk niet,” erkende zij.

„Heeft hij... je aangepakt?”

„Zoo ongeveer.”

„En wat heb je gedaan?”

„Och, opgespeeld,” zei Constance mat.

„Iets naar z'n hoofd gegooit?”

„Ik?”

„Mm-m.”

„Je weet heel goed, dat ik daar te oud voor ben, Alice. Wees niet kinderachtig.”

„Toch is 't gewoonlijk 't beste; 't is het eenvoudigste,” zei Alice. „Maar hoe krijgen we hem 't huis uit?”

„Ik weet niet, of dat wel lukken zal.”

„Je berust er toch zeker niet in, Connie?”

„Natuurlijk niet,” antwoordde Constance. „Als je een voorstel kon doen, in plaats van critiek uit te oefenen, kwamen we misschien verder. Tusschen twee haakjes, je loopt voortaan naar school.”

„Ik — wat?”

„Je moet voortaan tippelen naar school — heeft hij gezegd.”

Alice zette 'n lang gezicht en kreeg een kleur.

„Nooit!” riep zij. „Eerst pruimen, en nu weer die voetgangerij. Ik néém 't niet, Connie. Ik... ik verscheur al mijn papieren. Ik gooi zijn heelen boel door elkaar!”

„Da's onzin,” zei Constance. „Kinderwerk.”

„Tegen den duivel moet je met vuur vechten.”

Alice sprak, alsof de wijsheid van eeuwen over haar was gedaald.

„Misschien wel — als de duivel vechten wil. Maar wat begin je, als hij dat vertikt? Wat doe je er aan, als hij je maar aan zit te kijken en met een doodkalm gezicht de beleedigendste dingen zegt? Als hij maar eens kwaad werd, en schreeuwde, en vloekte — dat was tenminste iets! Maar je kunt net zoo goed de standbeelden in 't park uit gaan staan schelden. Als je uitgeraasd bent, staat 't standbeeld er nog.”

Alice stond op en liep naar het raam. Toen keerde zij zich om en zei:

„Daar heb je Billy. We zullen hem hier roepen. Misschien heeft hij er iets op gevonden.”

Constance schudde zachtjes 't hoofd. Zij had niet veel vertrouwen in de vindingskracht van Billy.

Het was niet de omvang, maar de gladheid van het probleem, waar zij radeloos voor stond. Zij zag geen punt, waar zij beginnen, houvast krijgen kon. Hedge had zich op het gezin geworpen als een monsterachtige inktvisch; zijn vangarmen reikten overal en het scheen niets te helpen, als men er hier en daar eentje afkapte. Trouwens, zij had nog geen wapen.

Billy Brooke trof zijn zusters in sombere stilzwijgendheid.

„Hoe ver ben je, Connie?” vroeg hij.

„Minstens even ver als jij, vóór je wegliep.”

„Nou zeg, wat had 't geholpen, als ik gebleven was? Ik had hem alleen een pats in zijn gezicht gegeven.”

Constance keek haar broer aan met een zweempje van een lach, en hij begreep daar aanstonds de beteekenis van.

„Kijk maar zoo niet!” mopperde hij. „Ik had heusch zin om hem een pak ros te geven. En hij voelde het best; als het een minuutje langer geduurd had...”

„Dan is 't jammer, dat je niet een minuutje meer tijd had.”

Billy maakte een knorrig geluid.

„Je denkt toch zeker niet, dat ik bang voor hem ben?”

„Heelemaal niet,” zei Constance met ironischen nadruk. „Ik weet, dat hij je nooit bedreigd heeft...”

„Hij zal wel wijzer zijn!”

„... behalve met werk.”

William Brooke kreeg een felle kleur.

„Werken!” stiet hij uit. „Hoe vind je 'm, Alice? Hij denkt, dat hij mij aan 't werken kan krijgen!”

„Ik zou niet weten, waarom jij niet werken zou,” zei Alice onbarmhartig.

„Ik moet wel naar school ook.”

„In ieder geval,” zei Billy, „heb ik een plannetje bedacht, en ik ga 't vandaag nog uitvoeren.”

De zusters keken belangstellend op; maar Constance was op haar hoede.

„We gaan naar oom Roscoe. Die knapt 't wel op. Hij doet voor jou alles, Connie.”

Alice sloeg met de handen op elkaar en betuigde door ijverig knikken haar goedkeuring.

„Dat is 't!” riep zij uit. „Als we 't vragen, komt oom Ros hier en dan knapt hij 't zaakje op. Da's tenminste een oom, waar je iets aan hebt!”

Constance schudde het hoofd.

„Wat is er?” vroeg Billy.

„We gaan niet naar oom Roscoe,” zei ze stellig. „Zet 't maar gauw uit je hoofd, Billy.”

„Waarom? Zou hij 't niet doen?”

„Misschien wel; denklijk wel ja — als hij kon. Maar daar gaat 't niet om. We gaan niet naar oom Roscoe en we gaan naar niemand. 't Gaat alleen onszelf aan.”

„Dat kan wel. Maar als wij het nu eens niet aankunnen?”

„Dan gaat 't nog niemand anders aan,” verklaarde Constance koppig.

„Maar wat is er tegen, hulp te vragen — als 't nog in de familie blijft ook?” vroeg Alice.

„Trots! Dat is reden genoeg.”

„Nou, met zwelgen in onzen trots bereiken we niets,” zei Billy kribbig.

Wordt vervolgd.

EEN VOETEN DRAMA

met een gelukkig slot
in 4 acten door Thijs Trannosan

Trannosan Remedy
tegen Likdoorns
Harde huid, Eelt 48^c

Bruisend Trannosan
Voetbad
Rol voor 6 baden 48^c

Trannosan helpt snel en wel

Deze advertentie kan slechts **eenmaal** verschijnen, bestel daarom **NU** reeds vóór 't telaats is de Hoofdprijs **tweemaal** zoo groot als die der vorige trekking en kan men

THANS IN ÉÉNS SCHATRIJK

zijn; sla dus deze schitterende gelegenheid niet over. **15 Mei a.s.** trekken de

HOLLANDSCHE GRONDCREDIETLOTEN

(Premieleepening, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 22 September 1904 en goedgekeurd door den Hoogen Raad der Nederlanden, 8 April 1907) met een Hoofdprijs van

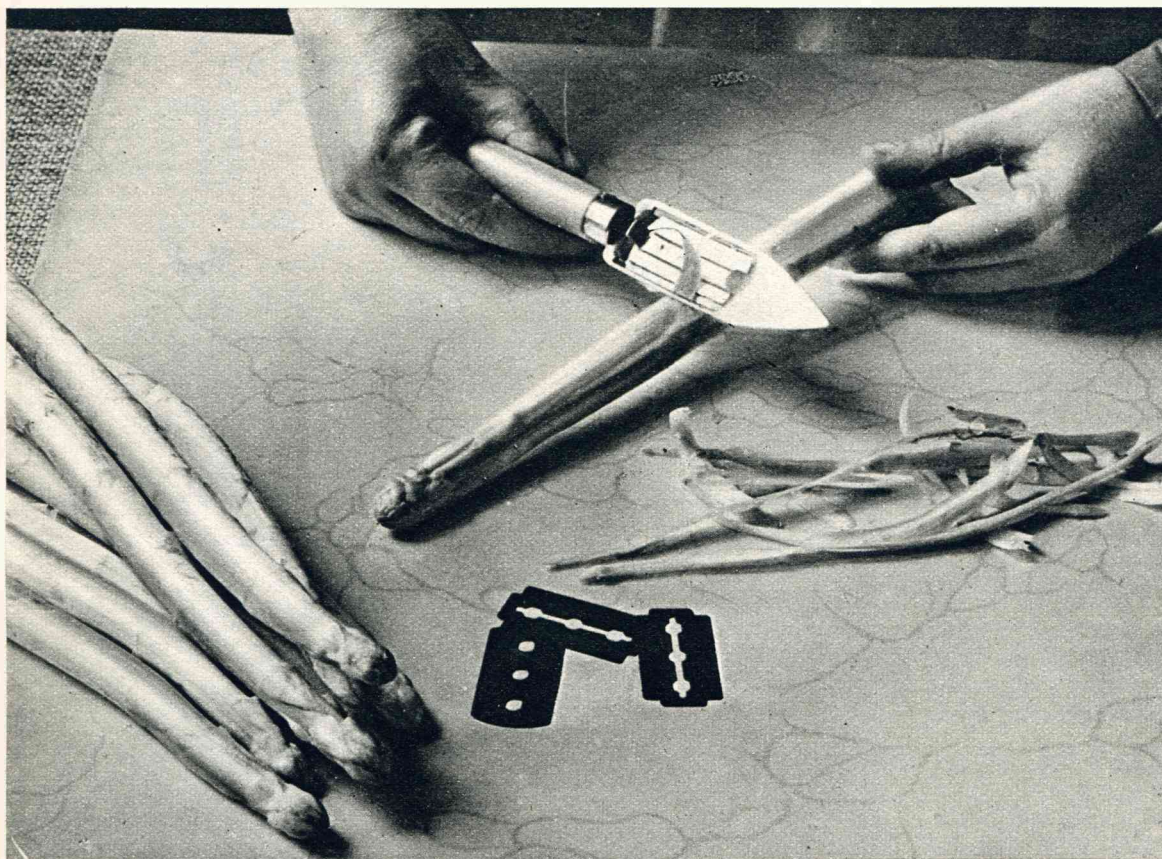
F 72.000.-

die, in zijn geheel — dus zonder korting — wordt uitbetaald; bovendien loten een aantal prijzen uit van f 4800.—, f 1200.—, f 480.—, f 240.—, f 120.—, enz., totaal 2000 prijzen, waarvan de kleinste f 15.— bedraagt. De trekkingen geschieden in het openbaar onder notarieel toezicht. De lijst verschijnt binnen 3 dagen na de trekking. Na toezending van slechts f 1.25 storting, ontvangt men het nummer van 't origineele lot, waarmee men reeds deelneemt aan genoemde trekking en recht heeft op den VOLLEN prijs (dus ook op den VOLLEN HOOFDPRIJS van f 72.000.—) die er op mocht vallen; storting voor 2 stuks f 2.50; voor 3 stuks f 3.50 en voor 5 stuks f 5.—. Onmiddellijke toezending van 't verlangde aantal nummers volgt, na ontvangst van postwissel, aangeteekenden brief of per Giro No. 206887 door de

NATIONALE BANK, Parklaan 65c, HAARLEM

Een stuk, dat aan deze en volgende trekkingen deelneemt, dus een origineel stuk, kost f 15.—; er zijn zes trekkingen per jaar en geen nieten.

VOOR DE HUISVROUW

IN DEN ASPERGETIJD

Vele huisvrouwen meenen, dat de dikke asperges ook de fijnste zijn. Fijnproevers weten echter te vertellen, dat de middelsoort, dus niet de dunne maar ook niet de dikke, den fijnsten smaak bezitten.

Wil de huisvrouw weten of de waar die zij koopt versch is — en voor asperges is dit een eerste vereischte daar deze sappig behooren te zijn — dan behoeft zij slechts naar het snijvlak aan het uiteinde te zien: is dit droog, dor en houtachtig, dan is de asperge zeer zeker niet versch.

Asperges behooren dun geschild te worden. Het gemakkelijkst gaat dit met een speciaal daartoe

geëigend asperge-schilmesje, voorzien van een uitneembaar gillettermesje.

Men begint bij den kop en schilt naar onderen toe, eerst heel luchtig en dun, waarbij men het teere kopje dat spoedig afbreekt met de linkerhand ietwat steunt en vervolgens naar onderen toe wat royaler.

De onderenden worden afgesneden.

De schillen en afgesneden stukken worden bewaard. Daarvan kan men met het afkookwater der asperges een overheerlijk soepje bereiden.

De afgekookte afvalresten worden gaar gekookt, door de zeef gewreven en aangemaakt met boter en melk en eigeel en ten slotte naar smaak met nootmuskaat en zout.

De smaak van asperges wordt nog beter, wanneer men aan het kookwater een snufje suiker toevoegt. Te veel mag dit echter in geen geval zijn.

HET ONDERHOUD VAN DONZEN KUSSENS

ALS donzen kussens oud worden gaat het dons klonten en wordt hard; het is dan net of het kussen leeg is.

Gewoonlijk krijgt men dan de raadgeving het kussen in de zon te zetten, waardoor het dons warm wordt en droog.

Daardoor plakt het niet meer aan elkaar en na geducht schudden is dan het kussen weer bruikbaar.

Sneller en beter bereikt men dit resultaat door het kussen met een niet al te warmen bout langzaam drukkend geheel op te strijken.

Al te sterk drukken moet worden vermeden, daar hierdoor de veertjes te veel op elkaar geperst worden.

HET SPEELGOED VAN ONZE KINDEREN

Tante Josefen veroordeelde het moderne opvoedingssysteem ten eenenmale. Zelf had zij nooit kinderen gehad, maar dat verhinderde haar niet het hoogste woord te hebben als er over kinderopvoeding werd gesproken.

Al die moderne onzin — bromde zij — een kind mag zoowaar niks meer. En dan dat vreeselijke moderne speelgoed! Gunst, vroeger had je zulke beeldige lieve dingen.

Toen ik klein was heb ik eens een harlekijntje gehad....

Niemand luisterde meer. Iedereen kende het verhaal van tante Josefen's harlekijntje al van buiten. Al jarenlang zocht zij in alle speelgoedwinkels naar iets dergelijks voor de neefjes en nichtjes.

Hardvochtig hoopten de jongeren, dat zij het ding nooit mocht vinden.

Maar ziet: De aanhouder wint. Op een goeden dag vond zij in een ouderwetschen speelgoedwinkel inderdaad zoo'n zijden pop op een stokje. Het heele geval kon voorover knikken en piepen en de pop had een gestopte puntmuts met belletjes op en een stijf uitstaanden kraag van harde katoenen kant.

Tante was er bijna aangedaan van. Bijna op een drafje kwam zij er mee aan voor den Benjamin.

Je hoeft niet bang te zijn dat hij die koperen belletjes in zijn mondje steekt. Ze zitten goed vast en anders naai je ze nog maar even vaster. Wat moeder ook prompt deed.

Het kostte haar twee uur. Er zaten 39 belletjes aan.

Broertje streek met zijn vingertje over het glan-

Wat zullen we deze week eten?

Maandag: Koud vleesch met gestoofde komkommer, en gebakken aard-appelen. Wentelteefjes.

Dinsdag: Aspergesoep. Jachtschotel van vleeschresten. Rabarber.

Woensdag: Biefstuk met rauwe sla. Custard met ananas uit blik.

Donderdag: Gehakt. Raapstelen stamp-pot. Rijstebrij.

Vrijdag: Macaronisoep met kaas. Gekookte schelvisch met worteltjes. Krentenpannekoekjes.

Zaterdag: Bruine boonen met spek. Fruit.

Zondag: Asperges met harde eieren en geweldige boter. Kalfslapjes met stoofsla. Roomsoezen.

zend satijn, in mooie strepen, beurtelings hard rose en blauw. Hij liet het popje knikken en piepen en veel anders kon hij er niet mee doen.

Na twee dagen lag het vergeten in een hoek.

Tante Josefen bedoelde het zoo goed — maar zij wist zoo weinig af van kinderen en hun spelen.

Het liefste speelgoed is dat met mogelijkheden. Een kind wil opbouwen, scheppen, maken en dat moeten wij hun mogelijk maken.

Met de pop met de vastgelijmde of aangenaade of gespijkerde kleertjes kan het kleine poppenmoedertje niets beginnen. Aan de fraai gelakte stoomboot, die er o zoo echt uit ziet maar die niet kan varen omdat hij topzwaar is, heeft broertje vrijwel niets.

Daarom zijn voor kleine kinderen de allersimpelste houten bouwdozen, die maar enkele dubbeltjes kosten en de nest kubussen die zoo eindeloos uitneembaar zijn, zulk heerlijk speelgoed.

Een celluloid popje met beweegbare ledematen dat kan zitten, staan, „loopen”, dat in het water blijft drijven en dat daarenboven nog kan worden aan- en uitgekleed, is een heerlijk poppenkind voor onze kleine meisjes.

Een paar pijpjes boetseerklei of een gewone klodder stopverf zijn een ideaal bezit. Wat kan daarvan niet worden gemaakt? Het is of het kind instinctief begrijpt, dat het aan het speelgoed met mogelijkheden zijn fantasie en vernuft kan scherpen. Laat ons daarom voorzichtig zijn bij de keuze van speelgoed en ons bepalen tot het allereenvoudigste, want dat verschaft het meeste genot.

WAT DOEN WIJ DAARAAN?

TJA — wat doen wij aan al die kleine dagelijks voorkomende ergernissen, die in ieder huishouden zoo niet aan de orde van den dag, minstens aan de orde van de week zijn?

Dan is er dit en dan is er dat en altijd is er wat! zucht de vrouw des huizes en zij vraagt zich af of het bij anderen ook zoo zou zijn.

Stel u gerust, mevrouw — het is overal zoo!

Uw huishouden is volstrekt geen uitzondering.

Het gebeurt overal wel eens dat men bij het oliën van deuren en andere scharnieren een vetvlek maakt op een bruinen schoen; dat juist als men op het punt staat uit te gaan de nestel van den schoenveter breekt; iedereen morst wel eens met ei of zoete likeur of maakt een schoensmeervlek op een licht karpert.

En wie ontdekt niet wel eens een gaatje in een paraplu waaraan overigens nog niets mankeert?

Gewoonlijk zijn het kleine, schijnbaar weinig belangrijke onheilen, die echter meestal groote ergernis met zich meebrengen.

En wat doen wij daaraan?

Wat doen wij eraan als bijvoorbeeld het molton onderkleed van onze eettafel bij den maaltijd telkens en telkens weer onder het tafellaken komt uitkijken en ook overdag, als er niet gegeten wordt, zichtbaar is onder het tafelkleed uit?

Het staat leelijk en slordig en herhaald rechtekken helpt niet, het schuift doordat het tafelblad zoo glad is toch telkens weg.

Hier is een eenvoudig middelje: wij leggen aan beide uiteinden, als het een rechthoekige tafel geldt, en rondom als het een ronde tafel is, een zoom in het molton dubbel (niet inslaan) en hierdoor rijgen wij een

elastiek. Dit zal het molton kleed in den gewenschten stand houden en afzakken doet het nu niet meer.

Deuren oliën gebeurt met een veertje gedoopt in zeer weinig olie, die men op een schoteltje heeft. Heeft men onverhoopt toch een vetvlek op bruine schoenen gekregen, dan maken wij een papje van talkpoeder met benzine en leggen dat 24 uur op de vlek.

Heeft u een veter waarvan de nestel is afgebroken en zijn er geen andere veters in huis? Dan hoop ik voor u, dat u een stukje zwart of bruin lak in huis hebt. Een propje gesmolten lak wordt om de uiteinden van den veter gerold tot het den vorm heeft aangenomen van den nestel. Het lak wordt dadelijk hard en niemand zal het verschil opmerken.

Heeft u het ongeluk gehad zwarte schoensmeer te morsen op uw karpert? Niet knoeien met benzine maar wrijven met schoone lappen gedrenkt in brandspiritus. De vlek zal geheel verdwijnen.

En ei-vlekken met koud water verwijderen, mevrouw, en vooral niet met warm als ze al opgedroogd zijn.

En vlekken van kleverige likeur uit bonbons bijv. worden verwijderd met alcohol van 90%. Niet met warm water of benzine of wat dan ook, want dat maakt het onheil maar erger.

En dat gaatje in de paraplu... daarvoor zijn speciale envelopjes in den handel inhoudende zwarte ronde gegomde pleistertjes, die men aan de binnenzijde van het regenscherm tegen de gaatjes plakt.

Vermoedelijk zijn deze handige pleistertjes ook wel in andere kleuren verkrijgbaar.

goed voor snijbloem leent en iets zeer apart is. Zij verlangt een zonnige beschutte standplaats. Hoogte ongeveer 80 c.M. Wie de Salpiglossis nog niet geprobeerd heeft neme hiermee eens een proef.

Niet minder mooi zijn de Nemesis's als voorgrond van bloemenborders, rotspartijen enz. daar zij niet hooger worden dan 15—30 c.M. Een niet te natten bodem, anders vermengen met wat zand.

Een nogal forsche plant van 1—1.50 M. hoogte is de Cosmea Bipinata, die men gewoonlijk niet voor begin Mei in den vollen grond uitzaait. Zij verlangen nogal flink ruimte, zoodat men de regels een halven meter van elkaar neemt en later op ongeveer een voet lengte op den regel uitdunt. Het zijn dankbare snijbloemen die tot laat in den herfst bloeien.

En dan zijn er nog de zonnebloemen die zoo algemeen bekend zijn dat wij er niet over behoeven te schrijven. Wie een flinken tuin heeft mag hierin de zonnebloem niet laten ontbreken. Vooral op den achtergrond maken zij 'n mooi effect.

De gewone zonnebloem, Helianthus annuus, vinden wij de mooiste.

De Helianthus cucurbitifolius is een kleinbloemig soort, geel met zwart hartje en wordt ook veel gebruikt.

Gezondheid!

Drink
Gezondheid en
kracht in met
SANATOGEN

„Degene, die Sanatogen gebruikt, wordt rijklijk beloond door afwezigheid van zwakte, door een toeneming van kracht en energie van lichaam en geest,” schrijft Dr. Cl. L. Wheeler.

Zoo is het oordeel van doktoren over Sanatogen en wanneer men voor oogen houdt dat meer dan 25.000 doktoren schriftelijk hun goedkeuring over Sanatogen hebben uitgesproken, is het wel duidelijk dat gij het volste vertrouwen in Sanatogen kunt stellen. Sanatogen zal U helpen, zooals het honderdduizenden vóór U heeft geholpen aan nieuwe kracht en gezondheid.

Begin nog vandaag Uw gezondheid te verbeteren met Sanatogen. Probeer het eens een paar dagen en zie voor Uzelf hoe Uw vermoeidheid verdwijnt en Uw zenuwen tot rust komen. Binnen enkele weken zult gij U niet alleen beter voelen, maar gij zult er veel beter uitzien. Volg den raad van deze doktoren en geniet weer als vroeger van een jeugdige gezondheid.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

In alle Apoth. en Drogist. vanaf fl. 1.-

EEN VERMOEIDE HUID

*veroorzaakt rimpels
maakt Uw gelaat oud*

Het hedendaagse leven stelt zware eisen aan onze huid.

Verontreinigende lucht op straat — duffe atmosfeer in keukens, winkels en kantoren — dit alles maakt de

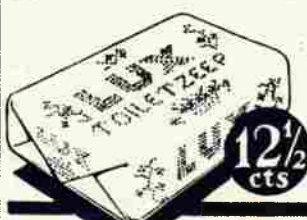
huid droog en hard. Zo ontstaat een vermoeide

huid en komen heel gauw de gevreesde rimpels.

Wat moet U doen om Uw huid hiertegen te beschermen?

Neem tijdig de juiste voorzorg, die Lux Toilet Zeep

U biedt. Dit is niet alleen een heerlijk geurende zeep; zij wordt speciaal gemaakt voor de verzorging van het gelaat. Zij zuivert de huid tot diep in de poriën en heeft een verzachtende en heilzame werking. Behoud Uw jeugd en bekoorlijkheid door het gebruik van

LUX

TOILET ZEEP

Welke eenjarige bloemplanten kunnen we in Mei buiten zaaien?

WIE een zonnig beschut hoekje in zijn tuin heeft kan daar nog heel goed Zinnia's zaaien, zoowel de klein- als de grootbloemige soorten. Als snijbloemen zijn ze heel geschikt. Zinnia's blijven 8 tot 14 dagen goed op water.

Dan zijn er de leeuwenbekjes. Die kan men nu ook nog in den vollen grond zaaien. Het zeer fijne zaad komt maar even onder den grond. Men plant ze uit op 30 c.M. afstand van elkaar.

Na het zaaien moet men den grond goed vochtig houden. Zij kunnen dan in Juli bloeien en houden daarmee vol tot de vorst invalt. Zij verlangen een zonnige standplaats en een voedzamen bodem.

Een niet minder mooie, maar niet zoo bekende eenjarige zaaibloem is de Salpiglossis Variabilis, die zich eveneens

Sportieve Modellen

HET is nog niet eens zoo heel lang geleden, dat alles wat een beetje nonchalant, een beetje vrijgevochten en een beetje buitenissig was in de kleding, werd bestempeld met den naam : sportief.

Dat is nu alweer lang een overwonnen standpunt en de jongeren onder ons herinneren zich dat niet eens meer.

Zij kennen niet anders dan de echte, geijkte sportkleding : een aparte dracht voor iederen tak van sport ; het trainingspak voor ski en turnen, de jumper om te zeilen, de trui om te roeien en schaatsen te rijden.

Toch blijft er voor wie geen bepaalde sport uitoefent een ruime keuze in de zoogenaamde sportieve modellen, die niet te verwarren zijn met de bovenbedoelde sportmodellen.

Tot de sportieve modellen behooren de vlote, jeugdige, simpele mantelpakjes, de eenvoudige (of schijnbaar zoo eenvoudige!) japonnetjes en de hoedjes met-niets-er-op-of-er-aan.

De sportieve kleding vormt een klasse op zichzelf.

Om hierin op haar voordeeligt voor den dag te komen moet de draagster behooren tot het sportieve type, d.w.z. het slanke, vlugge, vlotte type, dat zich soepel, lenig en gemakkelijk beweegt.

Een dik, gezellig mookje in een sportmodel — al zit het haar ook als aangegoten — is ten eenenmale 'n vergissing!

Het eerste vereischte voor het sportieve model is, dat het sober zij en dat alle toiletbijkomstigheden volkomen ermede in stijl zijn! Hierbij dus : géén vossenbont, geen halve of heele voiles, geen fijne suède handschoenen of witte glacé's, geen lakschoenen, noch kanten of foulard blouses, zijden handtassen of parasols!

Het sportieve type draagt een klein, kwiek hoedje van stof, leder, stroo of een van die kwieke gehaakte modelletjes, die met tasch of sjaal een garnituur vormen.

Wie schrikt bij het hooren van alles wat er niet bij gedragen kan worden, bedenke, dat er nog zoo heel veel overblijft, waaruit een passende keuze gedaan kan worden : handschoenen met kappen van nappa of varkensleder, gezellige, kleurige scarfs in streep-, ruit- en moesdessins, een enorme verscheidenheid ceintuurs en handtassen in leder en stof, alles aan te vullen en op te fleuren met die heel bijzondere kleinigheden, die juist in het sportieve genre als even zoovele vondsten bijna dagelijks ont-

staan als daar zijn : verchroomd nikkel letters en figuren, lederen knopen, origineele spelden voor das of hoed en zoo voort, en zoo voort.

Natuurlijk zijn er onder u, die zeggen : „Ja, maar ik zie nooit van die aardige dingen!”

Dan maar een klopjacht georganiseerd langs de winkels! Heusch, het loont de moeite!

S P O R T H O E D J E

Benodigd materiaal : 6 kluwen (20 gram) of 12 kluwen (10 gram) Anker Cordonet Mercerisé Nr. 5s F 610 (donker ecru), stalen haakpen nr.1, ongeveer 90 cm. hoedenlaiton.

Begin met 3 l.

1e toer : 6 v. in den tweeden losse vanaf de haaknaald.

2e toer : 2 v. in iedere v. van den vorigen toer.

3e toer : * 2 v. in de volgende v., 1 v. in de volgende v., herhalen vanaf * rondom.

4e toer : * 2 v. in de volgende v., 1 v. in iedere v. van de volgende 2 v., herhalen vanaf * rondom.

Ga door met meerderen 6 keer in iederen toer, telkens na gelijke afstanden (om te meerderen 2 v. in dezelfde insteeklus, nooit meerderen boven de meerderingen van den vorigen toer) totdat de bol 14½ cm. in doorsnee is. Voor een grootere hoedmaat meer toeren haken, terwijl men naar verhouding op gelijken afstand meerdert naar den rand toe.

2 toeren zonder te meerderen. Meerder 5 keer in den volgende toer.

2 toeren zonder te meerderen. Meerder 4 keer in den volgende toer.

3 toeren zonder te meerderen. Meerder 4 keer in den volgende toer.

Haak zonder te meerderen tot de laatste toer van den bol 11½ cm. verwijderd is van het midden.

Meerder 6 keer in den volgende toer.

* 1 toer zonder te meerderen. Meerder 7 keer in den volgende toer. Nog een keer herhalen vanaf *.

3 toeren zonder te meerderen.

* 10 keer minderen in den volgende toer (om te minderen haak een v. niet heelmaal klaar, laat dus 2 st. op de haakpen, een halve v. in de volgende v. en houd 3 st. op de naald, nu den draad over de naald

en door alle 3 lussen doorhalen tot 1 lus.

1 toer zonder te minderen. Nog 1 keer herhalen vanaf *. Minder iederen elfden st. in de twee volgende toeren. Haak zonder te minderen totdat de bol 18½ cm. is vanaf het midden, ss in den laatste st., 1 l. om-draaien. (ss = slingersteek, d.w.z. ga met de naald in den steek en haal den draad direct door alle twee lussen).

Rand : Gebruik dubbel draad en haak v. alleen in de achterste lussen van de steken van den vorigen toer. 1e toer : Meerderen in iederen vijfden st. tot het eind van den toer, verbindt den laatste st. met den eersten st. van den toer met ss, 1 l., om-draaien. 5 toeren zonder te meerderen, maar neem beide lussen op, iederen toer verbinden met ss, 1 l., om-draaien.

7e toer : Meerderen in elken 12en st.; 4 toeren zonder te meerderen.

12e toer : Meerderen in elken 20en st.; 2 toeren zonder te meerderen.

Haak een toer over het laiton; af-hechten.

Strikje : Haak met dubbel draad 13 l., 1 v. in den 2en l., 1 v. in elken volgende l. * 1 l., om-draaien. 1 v. in iedere v. van den vorigen toer. Herh. vanaf * tot een lengte van 16½ cm.

Maak een strikje door in het midden 15 keer den draad er omheen te wikkelen.

Koord : Maak met drie strengen van ieder 32 draden een vlecht, zoo lang dat zij rondom het hoedje past. Naai het strikje in het midden van het hoedje. Trek den bol iets over de vlecht heen.

Afkortingen : st. = steek ; l. = losse ; v. = vaste ; ss = slingersteek.

171. Meisjesmantel. Raglanmodel. Opgestikte zakken. Twee rijen knopen. Sluiting met ceintuur. Verkrijgbaar in bovenwijdte 72, 76, 80 c.M. Benodigde stof: 2.50 M. à 140 c.M. breed.

190. Zijden meisjesjurk. Hals met kraagje. Mouwen met strookjes. Onder aan den rok drie strookjes. Verkrijgbaar in maat 68, 72, 76, 80. Benodigde stof: 3 x de lengte der jurk.

191. Meisjesjurk van kunstzijde. Wit kraagje met strik, bies met knopen, opgezette zakken. Mouw met manchet. Verkrijgbaar in maat 68, 72, 76, 80. Benodigde stof: 2 x de lengte der jurk + de lengte der mouw: stof van 100 c.M. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complete, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkeleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700: door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” NASSAUPELLE 1, HAARLEM, waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Geef's een handje

(Voor mevrouw W. te H.)

IN de opvoeding en bovenal waar het gaat om eenkennige kinderen geldt: voorkomen is beter dan genezen.

Kleine hummels kunnen er niet vroeg genoeg aan worden gewend vreemde gezichten te zien en vreemde stemmen te hooren. Reeds vóór de eerste maand om is moet men daarmee beginnen.

IETS OVER OPVOEDING

vreemden, dan nog is de zaak niet hopeloos.

Men moet echter met zeer veel tact en beleid te werk gaan.

Met de allerbeste bedoelingen doen zoo heel veel ouders het... averechts verkeerd!

Zij willen het schuwe en eenkennige kind geruststellen, naar zich toe halen met lieve woordjes en beloften; zij trachten het te dwingen, heel lief wel is waar, maar toch: zij dwingen voortdurend.

Het kind moet iets doen waar het geen zin in heeft en dat niet alleen, maar iets waarvoor het bevreesd is.

En als dan alle lieve woordjes en beloften van dan-krijg-je-dit of dan-mag-je-dat toch niet helpen, hoe vaak zien wij het dan niet gebeuren, dat vader of moeder het geduld verliest en boos uitroept: „en nou moet het maar eens uit zijn met die kuren — vooruit, geen gezeur verder, je doet wat je gezegd wordt en daarmee uit...!”

Het is heel begrijpelijk, maar het is glad verkeerd, heusch.

Het geneesmiddel voor eenkennige kinderen is: onverschilligheid.

Dit lijkt gemakkelijker dan het is, want voor een moeder, die graag eer met haar spruit inlegt, is vrijwel niets zoo moeilijk als: geen notitie nemen van het kleintje.

En toch is dat en dat alleen de zekerste weg om verlegenheid en schuwheid te overwinnen.

Breng het kind in de kamer waar vreemden zijn, geef het speelgoed in een hoekje apart en kijk er niet meer naar

om. Laat het bezoek precies doen alsof er geen kind in de kamer is. Vraag het kind niets — gebied het niets. Laat het aan z'n lot over. En niet eenmaal, maar telkens en telkens weer als er vreemden zijn.

Kinderen zijn net als jonge dieren: nieuwsgierig.

Na een poosje gaat de peuter op verkenning uit.

Aait eens zacht langs het bont, dat de bezoeker heeft afgelegd, snuffelt eens aan de mooie mantelknoopen van den mantel der bezoeker, die veilig ver weg op een stoel zit en... als men kijkt dan schiet het kind als een haasje weer naar zijn eigen hoekje.

Op den duur zal het echter steeds een stapje dichterbij komen.

Maar ook als het zelfs vlak aan den schoot van de bezoeker staat, dan nog of liever dan juist neme men geen notitie van het kind en praat gewoon door, alsof er niet zooiets als een kleine, bange wezel in de kamer was.

Dan kan het gebeuren, dat geheel onvoorbereid het kleintje, na de bezoeker langen tijd te hebben aangestaard, opeens met een directe vraag voor den dag komt.

Dan is het oogenblik gekomen om vriendschap te sluiten door een bevattelijk antwoord te geven en zoo een gesprekje te beginnen, maar het moment voor het handje geven is dan nog lang niet aangebroken.

Wanneer wij ons rustig rekenschap geven van de volgorde der dingen, dan zien wij dat het kind in zijn onschuld en natuurlijke onbevangenheid veel eerlijker is dan wij volwassenen.

Immers: het kind wil wel een handje geven, maar alleen aan goede vrienden en bekenden.

Dat is de logische gang van zaken. Wij draaien het om: wij steken wildvreemden met geveinsd hartelijkheidsbetoon de hand toe en eerst daarna, soms heel lang daarna sluiten wij vriendschap. Het kind, niet gedreven door de gecompliceerde drijfveeren van volwassenen, handelt spontaan en zuiver aangevoeld en het getuigt van weinig inzicht, wanneer wij ons daartegen verzetten.

Wanneer heeft de watergolf deel?

Alleen wanneer het haar een natuurlijke golf bezit of gepermanent is.

Moet de watergolf echter langer en beter houden, dan is het naast een vakkundige behandeling een vereischte, dat het haar met een alkalivrij middel gewasschen wordt, opdat het gezond en elastisch blijft.

Gebruikt daarom de alkali- en zeepvrije Zwartkop "Shampodor" voor de haarverzorging. De golf houdt nog eens zoo goed en U zult zich verheugen over den mooien natuurlijke glans. "Shampodor" is voor elke haarsoort geschikt.

BLONDINES, die hun haar blond willen houden of hieraan de natuurlijke blonde tint willen teruggeven, gebruiken Zwartkop Shampodor BLOND-SPECIAL.

ZWARTKOP SHAMPODOR

het moderne haarrowaschmiddel

Voor iedere haarsoort: goud-witte verpakking
Blond-Special: groen-witte verpakking

Prijs
20ct

Een rustig en smaakvol hoekje